

A woman with blonde hair adorned with red flowers, wearing a voluminous red off-the-shoulder gown, stands in an ornate, classical-style interior. She is positioned next to a large, decorated Christmas tree. The tree is adorned with gold and red ornaments, including large striped spheres and smaller gold and red baubles. Several wrapped gifts are placed at the base of the tree. The background features a grand chandelier, a framed painting on the wall, and a doorway with a decorative archway. The overall atmosphere is festive and elegant.

Элоиза
Джеймс

Афера
по Коледа

ЕЛОИЗА ДЖЕЙМС АФЕРА ПО КОЛЕДА

Превод: Мариана Христова

chitanka.info

На една приказна Коледа госпожица Пердита Селби, наричана от близките и приятелите си Попи, среща мъжа на живота си и е сигурна, че ще го обича вечно. Невероятно привлекателният херцог Флечър е идеалният съпруг за младата зашеметяващо красива англичанка, а сватбата им е най-романтичната, която Попи някога е виждала. Четири години по-късно двамата са обект на всеобщо възхищение във висшето общество... но зад затворените врати на дома им искрата на любовта им е догоряла.

Херцогът не иска да загуби жената, за която все още копнее, затова е твърдо решен да спечели отново обичта ѝ... и да надмине зашеметяващите първи дни от връзката им с едно истински греховно съблазняване.

Този изящно написан исторически любовен роман блести със запазената марка на Елоиза Джеймс — комбинация от прелестна чувственост и дяволито остроумие.

„Чикаго Трибюн“

ПРОЛОГ

„Сен Жермен де Пре“, Париж, 1778 г.

Ледът висеше от первазите и блестеше като стъкло, а прясно навалелият сняг превръщаше потъналите в сажди улици в реки от мляко. Вперил поглед в града от камбанарията на църквата „Сен Жермен“, херцог Флечър можеше да види горящите зад витрините свещи и макар че не можеше да долови уханието на печена гъска, бодливата зеленика и блестящите ягоди над вратите показваха, че умът на всички парижани се е насочил към великолепно пиршество от сладкиш с мед, джинджифил и подправки, силни вина и захарни сладкиши. Позната от незапомнени времена радост, светеше в очите на всички минавачи и се лееше от смеха на децата. Магията звучеше в трескавия звън на църковните камбани, който не спираше да изригва първо от една, а после от друга църква, в нежните целувки, които се разменяха под всяка клонка имел. Беше Коледа... Беше Коледа в Париж и ако съществува град, създаден за любов, и сезон, през който човек може най-добре да ѝ се наслади, тези две неща, взети заедно, бяха по-опияняващи и от най-силното червено вино.

Всъщност философите от години спореха възможно ли е човек да се озове в Париж и да не се влюби... ако не в някоя ослепителна жена, то в камбаните, във франзелите, в блясъка на забраненото, което докосва всяко сърце, дори сърцата на благовъзпитаните английски благородници. Херцогът можеше да отговори на този въпрос без колебание. Той загуби сърцето си още след първия поглед към „Нотр Дам“, поддаде се на изкусителния зов на превъзходната храна след първата хапка френски хляб и най-накрая всеотдайно и безвъзвратно се влюби в една млада и ослепително красива представителка на нежния пол.

От кулата с камбанарията, в която се намираше Флеч, мостът „Пон Ньоф“ се спускаше към Сена във великолепна дъга, а под него трептеше с меко сияние цял Париж — същинска гора от кули и покриви, посипани със сняг. Всеки водоливник бе снабден с дълъг

сребърен нос. „Нотр Дам“ се извисяваше като кралица над другите потесни и неспокойни кули, които сякаш умоляваха Бог да ги удостои с вниманието си. Катедралата не обръщаше внимание на тези тънки кулички — смяташе се за по-красива, по-набожна, по-разкошна от останалите. „Коледа е моя“ — сякаш казваше тя.

— Чувствата, които изпитваме един към друг, са истинско чудо.

Флеч примигна и погледна към бъдещата си съпруга, госпожица Пердита Селби. За миг „Нотр Дам“, Попи и Коледа се сляха в ума му в объркваща смесица, сякаш една катедрала беше по-еротична от жена; сякаш една жена беше по-святата от празника.

Тя му се усмихна. Лицето ѝ беше оброчено от меки къдрици с цвят на бяло злато, с изсветлели от слънчевата светлина нишки. Устните ѝ бяха сладки и сочни като френска слива.

— Нали не мислиш, че е прекалено хубаво, за да е вярно, Флеч? Нали не мислиш?

— Не, разбира се! — отговори веднага Флеч. — Ти си най-красивата жена в цялата страна, Попи. Единственото чудо е, че се влюби в мен.

— Не е никакво чудо — промълви Попи и сложи тънкия си пръст върху трапчинката на брадичката му. — В мига, в който те зърнах, разбрах, че ти си точно такъв, какъвто искам да бъде съпругът ми.

— Тоест? — попита той и я прегърна, без да го е грижа кой може да ги види. Все пак се намираха в Париж и макар че тук се срещаха множество представители на английското благородничество, обществените порядки не бяха толкова строги, колкото в Лондон.

— Е, ти все пак си херцог — отвърна закачливо тя.

— Значи ме обичаш само заради титлата ми? — наведе се той и я целуна по бузата. Кожата ѝ беше невъобразимо бяла и мека. Гласкаше го към истински екстаз, породен от страст... страст с френска нишка. Страст, която изпълваше мъжа с желание да започне да целува жената от пръстите на краката чак до върха на ушите ѝ, да я ближе, души и разкъсва, сякаш е по-вкусна от трюфел. (Попи, разбира се, наистина щеше да се окаже по-вкусна.)

Никога не бе изпитвал подобна страст, преди да дойде във Франция. В Англия мъжете гледаха на жените като на съдове, в които да нахлуят. Флечър обаче усещаше как се променя и расте под влиянието на силата на Париж и на любовта. Искаше да обожаваше

тялото на Попи, да усети сладката сол на потта ѝ, да пресуши с целувка радостните ѝ сълзи, след като ѝ покаже какво е върховното щастие.

— Точно така! — засмя се Попи. — Единственото, което ме интересува, е титлата ти! Изобщо не забелязах колко си красив или колко уважително се държиш с дамите, или че танцуваш толкова красиво, или... или тази трапчинка.

— Трапчинка ли?

Флеч бе твърдо решен отново да я целуне и искаше да я разсее, като я накара да говори колкото се може по-дълго, да създаде задушевност, която да я накара да се отпусне. Малката Попи беше най-сладкото момиче в целия свят, но беше ужасно трудно да я целунеш. Всеки път когато успееше да остане насаме с нея, изникваше някаква причина, поради която не можеше да я прегърне, не можеше да я целуне. Ако нещата продължаваха така, щяха да бъдат принудени да изчакат до сватбената нощ, преди да се отдадат на всички онези похотливи занимания, които минаваха през ума му цял ден и цяла нощ.

— На брадичката ти — поясни Попи и кимна към нея. — Точно трапчинката ми помогна да реша окончателно.

Той се отдръпна, малко подразнен.

— Мразя тази трапчинка. Всъщност може да си пусна брада, за да я скрия.

— О, не бива! — въздъхна тя и погали брадичката му. — Божествена е! Само като я погледнеш, разбираш от кой тип мъже си.

— И от кой тип мъже съм? — попита той и отново сведе глава, без да подозира колко често отговорът ѝ ще кънти в главата му през следващите години.

— Почтен, искрен и... и всичко, което една жена би могла да желае от съпруга си. Всички дами са съгласни. Трябва да чуеш как говори за теб графиня Пелоние. Казва, че си апетитен.

Флеч си помисли, че Попи може да не е разбрала правилно възхищението на графинята.

— Всички ли така казват?

Сега устата му се намираще достатъчно близо до нейната и ненадейно се стрелна към нея. За миг Флеч си помисли, че Попи ще поддаде; тези нейни сладки розови устни, за които мечтаеше

половината нощ, трескаво възбуден, омекнаха под напора му. Но когато добави и лек допир с език...

— Пфу! Какво правиш?!...

— Целувам те — отговори той и свали ръце от раменете ѝ, защото тя го удряше с маншона си и така му се стори най-правилно.

— Това е отвратително! — изгледа го тя яростно. — Отвратително! Нали не мислиш, че херцогините правят подобни неща?

— Не се целуват ли? — попита той безпомощно.

— Не се целуват така. Ти вкара... ти вкара слюнката си в устата ми! — Попи изглеждаше истински ужасена. — Как можа да си помислиш, че ще позволя подобно нещо? Отвратена съм!

— Но, Попи, целувките са такива! — възрази той и почувства как по гърба му пропълзява ледена тръпка на тревога. — Не си ли виждала как се целуват хората под имела? Можеш да питаш, когото искаш.

— Как да питам, когото и да било? — попита тя с яростен шепот. — Да попитам някого би означавало да му кажа колко си перверзен, а аз никога не бих го сторила. Все пак ще ми станеш съпруг!

В очите ѝ се появи странна смесица от обожание и порицание.

— Сетих се! — възкликна облекчено той. — Питай херцогиня Боумонт. Тя знае точно за какво говоря.

Попи се намръщи.

— Майка ми казва, че херцогинята е най-безпринципната англичанка в Париж. Аз наистина съм много привързана към Джема, но не съм сигурна, че...

— Неодобрението на майка ти — изтъкна Флечър — прави херцогинята най-подходящия човек, на когото трябва да зададеш подобен малък въпрос.

— Но Джема не целува никого! — възрази Попи. — Майка ми казва, че херцогът почти не я посещава. Дойде едва миналото лято, чак когато сесията на парламента свърши.

Тя погледна към него с невъзможно невинни сини очи.

— Как да ѝ задам въпрос за целувките с теб? Това ще я натъжи — ще я накара да си спомни колко ужасно празен е нейният брак, докато нашият ще бъде толкова прекрасен!

Тя сложи ръка на бузата му и случилото се ненадейно загуби значение.

— Изобщо не ме интересува дали ще я питаш — отсече Флеч и отново я привлече в прегръдките си. Поне му позволяваше да я прегръща. Трябваше да се задоволи с това до сватбата. — Ще уредим всичко в сватбената нощ.

Беше решен да дари на любимата си Попи същото удоволствие, което щеше да намери в нейното тяло. Беше прочел всичко най-подробно в една френска книга, като се запъваше на странните думи. И тъй като беше достатъчно проникателен, си даде сметка, че нито едно от онези полупрофесионални преживявания с жени, които бе имал, преди да дойде в Париж, не беше доставило на партньорките му ни най-малко удоволствие. Всъщност мисълта за отработените им стенания го караше да потръпва.

Париж го беше научил на едно: можеше да легне със самата Клеопатра, но ако тя не изпиташе удоволствие от съединението им, той нямаше да иска да я люби. Когато някоя парижанка се усмихнеше, усмивката ѝ бе покана, изцяло свързана с нейното удоволствие и ни най-малко с неговото. Когато му се усмихнеше парижанка, Флеч си спомняше за Сесил, която му каза, че устните му са красиви като череша, или за Елиз, която започна да издава тихи викове в мига, в който го видя гол. Разбира се, Елиз и Сесил бяха част от първия му месец в Париж, преди да се влюби. Сега сърцето му принадлежеше единствено на Попи... и слабините му много искаха да последват сърцето.

Но Попи, облегната на широкото му рамо, се намръщи замислено. Какво точно имаше предвид Флеч, като каза, че ще го „уредят“? Прозвуча така, сякаш бе твърдо решен да продължи точно с този вид целувки.

Попи беше практично момиче. Даваше си сметка, че непринудените маниери и благият поглед на годеника ѝ прикриват непоколебима решителност непременно да постигне своето. Само един поглед към разрошените му от вятъра къдрици стигаше да го покаже. Нито пращинка пудра! Майка ѝ мърмореше, но Флеч отказваше... и Попи трябваше да признае, че изглежда много добре с тези гарвановочерни къдрици, разпилени около врата му.

— Ще питам Джема — обеща тя.

Сега Флеч я целуваше по ухото и това ѝ харесваше. Всъщност много от нещата, които правеше той, ѝ харесваха, например това, че я

прегръщаше (стига да не ѝ разваляше прическата), че я целуваше по ухото, по бузата и брадичката и дори по устните... до момента, в който станеше прекалено настоятелен с последното.

В това отношение майка ѝ, ѝ беше дала много твърди инструкции.

— Трябва да му позволяваш да допре устни до твоите — така каза тя. — Все пак той е херцог. Ти ще станеш херцогиня. За да хване херцог, едно момиче трябва да се примири с някои оскърбления.

Тогава Попи се засмя при мисълта, че някой може да сметне устните на Флеч върху нейните за оскърбление. Душата ѝ се изпълни с радост и благодарност за щастието ѝ. Беше влюбена в херцог и това правеше майка ѝ щастлива. Един херцог (скъпият Флеч) беше влюбен в нея... и това я правеше щастлива. Всъщност всичко беше цветя и рози... стига само да успееш да уреди тази работа с целувките.

— Нека ти покажа колко е хубаво — подхвана Флеч с убедителен тон. Когато гласът му станеше толкова дълбок, Попи не можеше да му откаже нищо, макар че, разбира се, никога нямаше да му го признае. Майка ѝ често казваше, че една жена не бива да позволява на мъжете да разберат каква власт упражняват над нея. И, разбира се, беше права.

Но Попи покорно вдигна глава към неговата, наклони я назад и той докосна с устни нейните.

— Хубаво е — каза насърчително тя. — Аз дори...

В следващия миг той я придърпа в обятията си с такава сила, че банелите на корсета ѝ се забиха право в гърдите; брошката ѝ се разкопча и падна на каменния под.

— Флеч! — извика Попи.

Той се възползва от удобната възможност и пхна език право в устата ѝ. Право в устата ѝ! И... и го прокара навсякъде, сякаш чистеше шкаф.

— Ух, уф, не! — изписка тя и го отблъсна. Макар и дребничка, Попи притежаваше неподозирана сила.

— Но, Попи...

Дори тъжният му поглед не можеше да промени решението ѝ, не и за това.

— Обичам те, Флеч, и ти го знаеш — каза тя, присви очи и зачака.

— Нали знаеш колко много те обичам — промълви той и ѝ се усмихна леко и придумващо.

Тя не отвърна на усмивката му.

— Просто трябва да разбереш, че има неща, които... че има някои неща, които една английска дама не прави.

— Какво имаш предвид?

Изглеждаше леко объркан и Попи изпита прилив на гордост. За пръв път ѝ се случваше да знае нещо, което той не знаеше!

— Мама казва, че правилата за интимност при дамите били по-различни от тези при... да речем, при нашата *lavandiere*^[1] — обясни тя, като внимаваше в гласа ѝ да не проличи нито капка снизходителност.

— Какво, дамите не се целуват ли? Разбира се, че се целуват! Перачките също, все едно дали са францужойки, или англичанки!

— Може и да се целуват — отговори Попи, — но, разбира се, различните класи практикуват различни видове интимност — така, както носим различни дрехи и ядем различни храни. И сме от различни нации. Ние сме коренно различни. Майка ми казва, че английските аристократки изобщо не приличат на френските.

Той впери поглед в нея и Попи едва не примигна. Възможно ли беше в очите му да се чете малко — мъничко — ... ами, разочарование? Тя мразеше да разочарова хората.

— Разбираш ли? — попита тя и в гласа ѝ се прокрадна нотка на тревога.

— Да, предполагам — отговори бавно той.

— Можеш да го забележиш и сам, Флеч, ако сравниш нашата монархия с френската. Английският двор е добродетелен, докато френският гъмжи от скандали. Майка ми казва...

— Повярвай ми, в английския двор има също толкова скандали, колкото във френския. Просто изглежда по-благопристоен, защото от него ни разделя целият Ламанш. Техните клюки не стигат до другия бряг на морето.

Попи се замисли.

— Значи искаш да кажеш, че когато миналата седмица се вдигна такъв шум заради флирта на лейди Серар с Л'Ану...

— В Англия изобщо не са чули за това, разбира се, но ние го обсъждахме дни наред. И все пак не излезе нищо. Ние никога не

чуваме английските клюки, така както англичаните никога няма да чуят за предполагаемата авантюра на лейди Серар.

— Имаш право — призна Попи.

Той ѝ се ухили и дъхът ѝ секна. Не можеше да не си помисли, че Флеч е прекалено красив за нея.

Нито една францужойка не можеше да откъсне очи от него, дори графиня Пелоние. Често се случваше той дори да не го забележи, но Попи виждаше. Сега, когато го гледаше, имаше чувството, че може да се вкамени така, запленена от прекрасните му очи (черни в центъра, с блестящ сив ръб по края), от гъвкавото му тяло, от грациозността на небрежната му походка. Веднъж една дама въздъхна и каза, че поклонът на Флечър е самото възплъщение на грациозността на мъжкото тяло. Как такъв несравним мъж можа да се влюби в нея — в Попи, скъсено от Пердита, както беше къса самата тя във всяко отношение?

Тя не беше единствената, която си задаваше този въпрос. Френските дами я гледаха и цъкаха с език зад ветрилата си. Носеха се покрай нея, като я поздравяваха за находчивостта или я наричаха *mignonne*^[2], което бе почти същото като да я нарекат „детенце“.

Предишната вечер Флеч дойде на бала на херцогиня Орлеан с пелерина от черно кадифе епангл, бродирана с черни мъниста. Вързал косата си на врата, той съчетаваше екстравагантната нехайност с облеклото на истински елегантен мъж. Францужойките свалиха ветрилата си и му се усмигнаха с онова специално цупене, което пазеха за апетитните мъже. Тя го видя как се усмихва в отговор, а после се покланя пред графиня Д'Аржанто и я кани на втори танц.

— Стой с изправен гръб! — изръмжа майка ѝ. — Ти ще бъдеш неговата херцогиня, а не тази опърпана аристократка. Недей ги гледа тайно като някое чезнецо от любов момиченце. Принизяваш се, като забелязваш интереса ѝ към него.

— Но, мамо — възрази Попи, защото възелът в стомаха ѝ я подтикна към откровеност, — графинята е толкова по-красива от мен! А роклята ѝ е много по-предизвикателна.

— Ти си облечена идеално за младо момиче, което прави своя дебют в обществото! — отсече майка ѝ, след като я огледа. — Лицето и фигурата ти може да не са образец на правилност и красота, но никой не може да каже, че съм си спестила и най-малкия разход.

Вярно беше. Когато един волан можеше да свърши работа, майка ѝ предпочиташе два и накрая често се спираше на пет. Полите на Попи бяха украсени с ивици от дребни бисери, а горната част на роклите ѝ — с хермелин.

Но Попи си мислеше (тайно), че някоя по-семпла рокля би ѝ отивала повече. Фигурата ѝ беше толкова дребничка, че страничните обръчи, дългият шлейф и огромната прическа, колкото и модни да бяха, я караха да прилича на издокарано дете.

Сега Флеч сложи пръст под брадичката ѝ.

— Не исках да те карам да се замайваш, Попи. Ето ти брошката, но се боя, че карфицата се е изкривила. Ще поръчам да я поправят.

Беше глупаво да се тревожи. Флеч беше тук... и беше неин. Тя му се усмихна.

— Благодаря.

Флеч завъртя украшението в ръката си.

— Каква странна камея!

— Никога не съм виждала друга камея с птица. Компанията „Уеджууд“ я е изработила в чест на кралица Шарлот.

— И как точно един летящ жерав с корона на главата изразява почит към кралицата?

— Изглежда глупаво, нали? Но погледни тук — посочи тя. — Изработката е чудесна. Виждаш всяко перо в тези разперени криле.

— Но с короната изглежда така, сякаш птицата има рога — възрази той.

— Знам. Малък проблем с изпълнението, но пак ми харесва.

Тя пъкна ръка в сгъвката на лакътя му.

— Да се връщаме ли? Доста е студено и не искам мама да се притеснява за мен.

А после, понеже той все още изглеждала малко отчужден и това не ѝ харесваше, тя добави:

— Ще питам Джема какво точно правят и не правят дамите, когато става въпрос за целувки, Флеч. Обещавам.

След няколко минути двамата излязоха от вратата на абатството. От двете им страни се простираше Париж, замечтан в студения утринен въздух до мига, в който въздухът отново оживя от волния звън на камбани. От кулата над главите им се разля море от звуци и отекна в снежните тухлени стени и стръмните шпилове на катедралата.

— Коледа е! — възкликна Попи с неочакван прилив на радост. — Любимият ми ден в годината! Обожавам Коледата!

— А аз обожавам теб — отговори Флеч и се спря. — Виждаш ли това, което и аз, Попи?

— Какво? — прошепна тя и вдигна поглед към него, а не в посоката, в която сочеше.

— Имел — поясни той и я обгърна с ръце. — Имел, който виси направо във въздуха.

Попи затвори очи и вдигна лице. Целувката беше съвсем правилна: нежна, кратка и любяща. А после двамата се отправиха обратно, като Попи внимателно подбираше пътя си по калдъръма, покрит с тънък блестящ слой лед.

Една млада жена бързаше към тях с наведена глава. Носеше под мишница дълъг самун хляб. На Флеч му се стори, че усеща аромата му, топлината му и преди да се усети, вече си представяше извивката на пицната ѝ гръд, притисната към топлата кора. Искаше да...

Той се насили да не мисли за това. Когато с Попи се оженеха, щеше да поръча да им донесат в спалнята прясно опечен хляб, да го разчупи и да го изяде от тялото ѝ, сякаш Попи беше поднос, изпратен като дар от боговете.

— Усмиваш се така особено — обади се тя. — За какво си мислиш?

— За теб. Само за теб.

Попи се усмихна и един възрастен парижанин, който мина покрай нея, си помисли, че той, един от най-големите познавачи на красотата, никога не е виждал толкова прелестна дама. Зад лицето и фигурата ѝ стояха поколения английска и френска кръв и тъй като бе израснала предимно във Франция, всяка подробност от фигурата и тоалета ѝ бяха а la mode^[3]. Но очите и начинът, по който гледаше само към високия англичанин, крачещ до нея, я караха да сияе с онази особена радост, която прави красив и най-безличния човек.

— Ах! — въздъхна възрастният французин. — L'amour^[4]!

[1] Перачка (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Сладичка (фр.) — Б.пр. ↑

[3] По последна мода (фр.) — Б.пр. ↑

[4] Любовта! (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 1

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-КЪСНО

ОТКЪС ОТ „МОРНИНГ ПОСТ“, 22 АПРИЛ 1783 Г.

През последните няколко дни най-обсъжданата клюка във висшето общество е предизвикателството, което граф Грифин бе отправил към херцог Вилиърс. Изглежда, графът е откраднал годеницата на херцога. Не можем да коментираме доколко е достоверен този слух, но трябва да отбележим, че дуелите са строго забранени от нашия милостив суверен...

Градската къща на херцог и херцогиня Боумонт

Утринно парти в чест на победата на граф Грифин в дуел.

— Херцогиня Флечър! — оповести икономът с великолепно гръмък глас. Когато не каза нищо за херцога, Попи погледна зад себе си... но Флеч беше изчезнал. Беше се насочил към някоя друга част на Боумонт Хаус, без да си направи труда да изчака да обявят пристигането му. Или да ѝ съобщи за намеренията си.

Тя почувства как усмивката ѝ се сковала, затова повдигна полите си и предпазливо слезе по трите мраморни стъпала към балната зала. Страничните обръчи поначало затрудняваха минаването през вратите и слизането и качването по стълбите, но тази сутрин френската ѝ камериерка бе надминала себе си. Над главата на Попи се извисяваше истинска каскада от украшения, къдрици и панделки. Цялото творение бе покрито с нанизы от малки крушообразни перли. Ходенето представляваше предизвикателство; стълбите бяха наистина опасни.

Не че не си струваше. Попи бе пламенно решена да постигне елегантност, която да си съперничи с тази на съпруга ѝ. Флеч и костюмите му бяха сред най-обсъжданите теми в Лондон; никога нямаше да допусне хората да кажат, че неговата херцогиня го посрамва. Не искаше никой да я съжалява. Никога.

Естествено, докато пътуваха с каретата, Флеч не каза нито дума за тоалета ѝ, макар че навярно си даваше сметка, че роклята ѝ е нова. Може би смяташе бродерията (в златисти и перлени оттенъци) за прекалено официална за сутрешно посещение. Попи пое дълбоко дъх. Ако бе научила нещо от четирите години брак, то бе, че никога не можеш да си сигурна какво мисли един мъж.

После внесе поправка в това убеждение. Мислите на някои конкретни мъже бяха пределно ясни.

— Ваша светлост! — проговори дълбок глас в ухото ѝ. — Мога ли да ви придружа до другия край на балната зала, където не е толкова претъпкано? Там ще намерите херцогиня Боумонт.

— За мен ще бъде чест — отговори Попи на домакина си и направи реверанс, който бе достатъчно нисък, за да отдаде уважение на ранга му, но не толкова, че да разклати прическата ѝ.

Херцог Боумонт носеше обикновен жакет от тъмнозелено кадифе с обърнати ръкавели в сиво-зелено. Разбира се, мъжете рядко се обличаха така официално като жените. Попи постави леко длан върху ръката му и двамата закрачиха през балната зала, като кимаха на познатите си.

— Не очаквах да ви видя тази сутрин — каза Попи, преди да осъзнае, че забележката е много неучтива.

Херцогът — ненадминат политик, известен както с неприязънта си към всякакъв вид скандали, така и със скандалната си херцогиня, Джема — се усмихна със съжаление.

— Несъмнено това увеселение ще бъде скандалът на седмицата, тъй като е организирано в чест на дуел. Да ви призная, при нормални обстоятелства навярно нямаше да присъствам. Но тъй като го устройва не друга, а моята херцогиня, при това в моя дом, вълнението ще е по-голямо, ако не съм тук.

Попи изпита прилив на съжаление към клетия херцог. Той бе един от най-влиятелните хора в Камарата на лордовете, човек, прочут в цяла Англия със силата на убежденията си, красноречието и властта

си. Един скандал бе последното нещо, което му трябваше. И макар че обичаше Джема от все сърце от времето, което прекараха заедно в Париж, Попи трябваше да признае, че клюкарите имат всяко основание да обожават херцогиня Боумонт: всичко, което правеше Джема, се превръщаше в сензация. На херцога навярно не му беше лесно да е женен за нея.

Всъщност навярно му беше почти толкова трудно, колкото на нея да е омъжена за Флеч.

За миг Попи замръзна.

— Уморена ли сте, Ваша светлост? — попита Боумонт и се спря. — Искате ли да седнете?

— О, не! — отговори Попи и прогони мисълта за брака си. — Нямам търпение да видя Джема. Не съм я виждала отпреди сватбата си, когато и двете живеехме в Париж. Сигурно много се радва, че брат ѝ е спечелил дуела.

— Разбира се, всички сме облекчени, че случаят приключи без излишно кръвопролитие — отговори Боумонт с равен глас, който ясно изразяваше колко не му допада идеята да празнува замесването на шурей си в незаконен дуел. — Ето я и самата херцогиня.

Той се поклонил и се отдалечи.

Джема изглеждаше още по-елегантна, отколкото преди четири години в Париж. Макар че и тя носеше странични обръчи, полите ѝ не бяха колосани като на Попи, а меки и диплещи се. И докато косата на Попи беше накъдрена на твърди малки охлювчета, тази на Джема беше оформена на меки къдрици и напудрена толкова леко, че отдолу прозираше естественият ѝ златист цвят. Красотата ѝ бе станала по-зряла, а чувствеността, която си спомняше Попи — още по-изявена.

— Джема! — възкликна Попи. — Изглеждаш прекрасно!

Джема се обърна и нададе тих радостен писък.

— Виж ти, Попи! — извика тя и я стисна в прегръдките си. После се отдръпна и присви очи. — Какво се е случило с малката госпожица, която познавах толкова добре в Париж? Колко си изискана! Ще ни засрамиш всичките! Виж ни само, три херцогини, а ти единствена изглеждаш подобаващо.

Попи вече бе осъзнала, че преценката ѝ за официалността на събирането е ужасно погрешна. Нищо чудно, че Флеч не каза нищо за

роклята й. Попи се усмихна извинително на дамата, застанала до Джема.

— Съжалявам, но не мисля...

— Не се познаваме — прекъсна я другата жена и направи реверанс. — Джема преувеличава. Аз не съм херцогиня. Казвам се лейди Изидор дел Фино.

Лейди Изидор носеше прекрасен тоалет от крепдешин в мек розов оттенък. Ако Джема беше олицетворение на елегантното съвършенство, лейди Изидор приличаше на зряла череша, съблазнителна и вкусна. Сърцето на Попи се сви още повече.

— Изидор, това е херцогиня Флечър. Изидор е почти херцогиня — обясни Джема и отново стисна с обич ръката на Попи. — Омъжи се чрез пълномощник и сега чака нейният херцог да се завърне от пътуванията си.

— Държа да добавя, че чакам от десет години — обади се Изидор и сбърчи нос така комично, че Попи избухна в смях. — Много се радвам да се запознаем, лейди Флечър — продължи тя. — Чувала съм много за вашите благотворителни начинания.

— В които аз няма да участвам — заяви Джема. — Трябва да го изясня още отсега, скъпа, преди да си останала разочарована: сега съм не по-милостива, отколкото по времето, когато и двете живеехме в Париж. Сигурно дори по-малко.

— Накъде по-малко? — попита Изидор. — От три години живея в Италия, но често посещавах Джема — обясни тя на Попи. — Не мога да кажа, че някога съм я видяла да ушие дори една дрешка с благотворителна цел.

— Имам си своите светли моменти — отговори Джема и добави: — Моята специалност е благотворителността към джентълмените.

Погледът й беше така дяволит, че Попи избухна в смях.

— Толкова е странно, като си помисля, че си омъжена, скъпа! — продължи Джема. — Сега няма да го повярваш, като я гледаш, Изидор, но Попи беше най-сладката кукличка на света. Бродеше из френския двор, ококорила очи като... като сливи.

— И всички ми се смееха — обърна се Попи към Изидор и разтвори ветрилото си. — Да кажа, че бях наивна, би било много слабо. През повечето време бях като вцепенена от изненада.

— Изобщо не ти се смееха! — възкликна Джема като предана приятелка. — Прекалено много ревнувах, за да се смеят. Разбираш ли — поясни тя на Изидор, — Попи се появи в Париж заедно с майка си и само след седмица — не, само след час! — грабна най-желания ерген в града, херцог Флечър.

— Виждала съм го! — спомни си Изидор и се усмихна на Попи. — В Италия наричаме такива мъже *bellissimo*^[1].

Попи ѝ се усмихна сковано. Една жена не искаше постоянно да ѝ правят комплименти за красотата на съпруга ѝ. Всеки път щом го чуеше, тя се чувстваше като някоя грозна харпия, която е направила чудо.

— Попи прелъсти Флеч и го измъкна направо от ръцете на дамите от парижкия двор. Мисля, че херцогиня Дьо Гиз още не ти е простила. Продължава да мърмори за английските младоци.

— От пръв поглед ли се влюбихте в него? — попита Изидор. — Много бих искала да се влюбя от пръв поглед, но никога не ми се случва. Може би тогава е можело да се влюбя в съпруга ви. Макар че — добави тя — не искам да мислите, че бих погледнала към него сега.

Джема се обади:

— Не ставай глупава, Изидор! Флеч е изцяло в краката на Попи. Чарът ти няма да я притесни. Разбираш ли — обърна се тя към Попи, — положението на Изидор е много неудобно...

— Всъщност съм законно омъжена, но не съм виждала съпруга си, откакто проведох — прекъсна я Изидор.

— Това означава, че тя изнервя омъжените жени.

— Дори не мога да говоря с женен мъж! — оплака се Изидор.

— Можете да говорите с моя, стига да искате — предложи Попи.

— Видя ли! Нали ти казах, Изидор! Вие двете ще станете големи приятелки. Флеч е безнадеждно влюбен, затова на Попи няма да ѝ мигне окото дори ако се опиташ да флиртуваш с него. Изидор — добави Джема, като се обърна към Попи — има смущаващия навик да кара мъжете да се влюбват в нея, макар да те уверявам, че не прави нищо повече от това да говори с тях.

— Обещавам да не флиртувам с вашия херцог — съгласи се Изидор и озари Джема с ослепителна усмивка. — Но ние с вас непременно трябва да станем приятелки. Истината е, че херцог Флечър е почти *troppo elegante*^[2] за мен. Допадат ми по-груб тип мъже.

— Знам какво имате предвид — съгласи се Попи. — Пирати!

— Всички обичат пиратите — въздъхна печално Джема. —
Понякога ми се струва толкова жестоко, че съм омъжена за политик!

— В английското общество няма пирати — отбеляза Изидор. —
Все пак ще се примиря с мъж без пиратски наклонности, стига да ме
обожава така, както вашият съпруг обожава вас, Ваша светлост.

— Моля ви, наричайте ме Попи — промълви тя и изпълнена с
отчаяно желание да смени темата, добави: — Сигурна съм, че съпругът
ви ще ви обожава.

— Ако въобще ме познае! — засмя се Изидор и чак леко хлъцна.

[1] Красиви (ит.) — Б.пр. ↑

[2] Прекалено елегантен (ит.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

МОРНИНГ ПОСТ (ПРОДЪЛЖЕНИЕ)

Не коментираме доколко е достоверно това сведение, но не можем да не се запитаме дали херцог Боумонт няма да е следващият, който ще предизвика Вилиърс, като се има предвид слухът, че херцогинята, която наскоро се върна от Париж, играе интимна игра на шах с въпросния херцог...

— Имаш нужда от любовница. За бога, човече, ще изнемощеш и вятърът ще те отвее. Ще ти пораснат цици, ако не внимаваш.

Флеч сви устни.

— Чуй какво ще ти кажа. Ако ми пораснат гърди, ще ти позволя да погледнеш, та най-накрая да видиш как изглежда женска гърд.

Фредерик Огъстъс Гил, бъдещият граф Глас, отговори с дружелюбна ругатня и двамата отново се облегнаха на стената и се загледаха във въодушевената, хаотична сцена, която се разиграваше пред очите им. Стаята беше пълна с титулувани господа, които не спираха да обсъждат на висок глас победата на граф Грифин в дуела с херцог Вилиърс.

— Пет минути! — чу Флеч един мъж с почервеняло лице да крещи на друг. — Точно така се прави!

Гил потръпна и отпи голяма глътка бренди.

— Видя ли момента, в който Вилиърс опита удар от трета позиция? Помислих си, че Грифин е пътник.

— Грифин имаше надмощие още от самото начало — отсече Флеч. — Единственият въпрос беше кога ще реши да пониже херцога.

— Казват, че Вилиърс загубил много кръв, преди хирургът да го зашие.

— Би трябвало да се оправи. Беше чист удар в рамото.

— Грифин е истински щастливец! — въздъхна леко Гил. — Трябва да видиш как го гледа годеницата му.

— Какъв си романтик! — усмихна се подигравателно Флеч.

— Навремето не беше толкова суров — отговори приятелят му, очевидно достатъчно стъписан, за да се опита да оспори думите му. — Държиш се като мечка с болен зъб. За бога, намери си любовница! Е, добре, съпругата ти не се интересува от леглото ти. Практически всеки мъж в тази стая е преживял същото. Ако дадеш на една обикновена англичанка петнайсет дюли^[1], окото ѝ няма да мигне.

— Що се отнася до любовницата, която смяташ, че трябва да си намеря... — каза Флеч с ужасно отегчен глас. — Нямах представа, че толкова се вълнуваш какво става в спалнята ми.

Лицето на Гил почервения, той каза нещо, което не беше за повтаряне, и си тръгна.

Флеч въздъхна и отново отпи от чашата си. Какъв глупак беше! Бяха минали години. Имаше нужда от любовница. Трябваше да признае, че бракът му се оказа пълен провал. Трябваше да...

Попи се понесе към него от другия край на стаята. Горната част на гърдите ѝ се издуваше над твърдия тесен корсаж на роклята. Той мигновено се възбуди. Това беше като Танталови мъки — да желаеш някого, който не ти отвръща с желание. Да бъдеш женен за такава жена беше все едно да си привързан към кладенец, без никога да можеш да отпиеш от него.

Но самата мисъл да се приближи към вратата на спалнята ѝ го накара да посърне. Тя, разбира се, щеше да го пусне. Майка ѝ я беше обучила добре. Щеше да се усмихва и да бърби весело, но той не беше глупак. Виждаше бдителността и примирението в погледа ѝ, да не говорим за начина, по който смъкваше нощницата си, лягаше на леглото (единственият му триумф: тя вече не настояваше непременно да бъдат под завивките) и изтърпяваше нежностите му.

Отново отпи.

Думата „изтърпяваше“ наистина беше най-подходящата.

Каквото и да правеше Флеч, тя просто лежеше неподвижно. Отначало той обсипваше с внимание гърдите ѝ с надеждата, че тя ненадейно ще се задъха и заизвива под него, както Елиз при най-

лекото докосване. Елиз му даваше инструкции за тялото си така, сякаш му преподаваше нов спорт.

— Ето там — казваше тя. А после: — По-силно! — и накрая: — Oui!^[2]

За бога, беше му омръзнало да мисли за Елиз!

Попи, от друга страна, понякога го милваше по косата. Целуваше го, от време на време дори му позволяваше да вкара език в устата ѝ, но никога не откликваше на нищо. Отначало Флеч си мислеше, че е просто неопитна.

Измина година, а после втора, но Попи никога не прояви интерес, никога не мръдна и пръст, никога не поруменя, камо ли да се провикне: „Да, да!“ . Мисленето на Флеч се беше променило.

Сега беше сигурен, че нещата с Попи просто никога няма да се получат. Преди няколко месеца спря да ходи в спалнята ѝ. Тя не каза нищо; той не каза нищо. Попи изпитваше тайно облекчение. Навярно празнуваше промяната с всичките си приятелки.

И все пак Флеч още я обичаше.

Това беше истински ад. Тя отново мина покрай него, засмяна. Всички обичаха Попи. Какво у нея не заслужаваше обич, с този неин благ поглед и любезността, с която изслушваше и най-глупавите оплаквания? Никога не каза на страховитата си майка да върви по дяволите, дори когато тя я разкарваше от единия край на Лондон до другия, толкова доволна, че има дъщеря херцогиня, че я показваше като дресирана маймуна.

Попи никога не я укори, никога не каза нито дума.

Накратко, тя беше ангел.

Проклятие, каква скука беше да спиш с ангел!

И все пак вътрешностите му се бунтуваха при самата мисъл да плати на жена, за да легне с него. „Вземи си любовница, вземи си любовница“ — това беше съветът на Гил. Тоест, да плаща на някоя жена, за да се преструва, че проявява интерес към него. Да ѝ плаща, за да се задъхва и да стене.

Да, но имаше други английски аристократки... жени, които се интересуваха от креватните забавления и може би дори от него. Херцогиня Боумонт току-що се бе върнала от Париж, а всички знаеха, че Джема и Боумонт не спят заедно, и то от години. Нещо повече, тя участваше в скандално състезание по шах с херцог Вилиърс, а всички

знаеха, че ако Вилиърс спечели две от три партии... наградата ще бъде самата херцогиня.

Е, сега Вилиърс беше извън строя. Казваха, че е загубил много кръв. Навярно щеше да остане в леглото седмици наред, ако не и цял месец.

Флеч се оттласна от стената и оправи високата яка на жакета си. Херцогинята имаше око за хубавото мъжко облекло: Вилиърс бе най-добре облеченият мъж в Лондон. Но Флеч бе довел от Франция свой собствен *tailleur*^[3]; смяташе, че има известно предимство.

Той остави празната си чаша. Тръгна напред. Почти никой не би познал онзи млад англичанин с невинно лице, който мина по „Пон Ньоф“ само преди четири години. По онова време беше миловиден, както му каза Попи, с трапчинка по средата на брадичката.

Сега...

Косата му беше прибрана назад в строга опашка, която подчертаваше скулите му. В пристъп на гняв към Попи си беше пуснал малка, къса брада, покриваща любимата ѝ трапчинка. И вървеше с овладяната, жадна хищна походка на мъж, който не е правил свестен секс от години и възнамерява да промени положението.

Не можеше да не признае колко абсурдно е всичко това. След като целият му брачен живот се сви до едно посещение месечно и дори по-малко, той започна да работи безмилостно над себе си, докато се превърна в онзи тип мъж, който привлича погледа на всички жени.

Освен на съпругата си, разбира се.

Обличаше се само в един цвят — крещящата екстравагантност на херцог Вилиърс не беше в негов стил. Флеч се обличаше не с цел да покаже колко е агресивен, а да подчертае еротичната си привлекателност. Панталонът му беше почти без копчета. Крачолите падаха, гладки като коприна — и често пъти ушити от коприна — над бедра, издути от мускули, оформени от всекидневната изтощителна езда. Кройката на жакетите му подчертаваше раменете и гърдите му и се разделяше над плоския му корем.

От непретенциозния херцог, който замина за Париж и се влюби в едно английско момиче, беше останал само навикът да не пудри косата си. Сега го правеше не толкова от неприязън към пудрата, а защото бе осъзнал, че когато освободи косата си от лентата, непокорните кичури,

разпилени по раменете му, създаваха впечатлението, че току-що е станал от легло, в което е намерил огромно удоволствие.

Накратко, Флеч чудесно съзнаваше каква сложна фасада е създал. Само Гил знаеше, че това е измама. Само старият му приятел Гил бе наясно как щяха да се стъписат жените, които го следяха с пламенен поглед и мечтаеха за акробатичните му изпълнения в спалнята, ако знаеха, че той на практика е... че на практика е девственик — поне така се чувстваше понякога.

Попи играеше чудесно ролята си — трябваше да ѝ го признае. Понякога дори се изчервяваше в негово присъствие. Представа нямаше как успява да поддържа тази измама и можеше само да предполага, че за нея двуличието е съвсем естествено.

Виждаше я с крайчеца на окото си — за свое най-голямо отвращение той сякаш винаги знаеше къде се намира съпругата му, — но не тръгна към нея. Нарочно тръгна в обратната посока.

И тогава се отказа.

Имаше нужда от любовница.

Незабавно.

[1] Дюлята се смята за мощен афродизиак. — Б.пр. ↑

[2] Да! (фр.) — Б.пр. ↑

[3] Шивач (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

„МОРНИНГ ПОСТ“ (ПРОДЪЛЖЕНИЕ)

Херцогиня Боумонт, която наскоро се завърна от Париж, играе интимна игра на шах с Вилиърс... и, както се говори, и със съпруга си. Някои догадки гласят, че тези партии се играят в спалнята... и дори в самото легло! Този вестник не може да не погледне с известни задръжки към въздействието, което потокът от наскоро завърналите се от Париж свободомислещи жени оказва върху моралните устои на страната...

— Какъв е проблемът с увеселението ми? — поиска да разбере херцогиня Боумонт. — Няма голи певици и те уверявам, че самата аз не смятам да събличам дрехите си. Макар че ако сутринта не беше толкова студена, можеше да го обмисля просто за да подразня Боумонт, след като благоволи да се появи с всичките си приятели от парламента.

— Ами — отговори сухо брат й Деймън, — да кажем, че за пръв път в живота си присъствам на увеселение в чест на незаконен дуел. Подозирам, че някои хора може — само може — да го сметнат за проява на лош вкус.

Ако имаше нещо, в което Джема да е абсолютно сигурна, това беше, че никога не проявява лош вкус. Скандален, да. От време на време вулгарен, защото нямаше нищо по-приятно от някоя и друга капка вулгарност, да. Но лош вкус? Никога.

— Грещиш — отсеке тя. — Единствените хора, които заклеймяват това събиране, са непоканените.

— Непоканените ли? — попита Деймън. — Как можа да поканиш някого? Мислех, че всички тези хора просто са тръгнали

подире ни след дуела.

— Бързо! — подкани го Джема и го хвана за ръката. — Да отидем в другия край. Идва лейди Шосино-Ногаре, а аз не мога да понасям постоянните ѝ укори, че се обличам прекалено френски.

— На мен ми прилича на французойка — отбеляза Деймън с типичното си невежество по отношение на облеклото. Лейди Шосино-Ногаре носеше рокля във френско виолетово, но поръбена с дантели от син сатен, каквито никоя французойка не би търпяла, да не говорим да ги съчетае с шапка, украсена с пера от марабу.

Джема го насочи надясно.

— Разбира се, че хората не са тръгнали подире ни след дуела — каза тя. — Аз ги поканих всичките. Секретарката ми будува половината нощ, за да напише картичките. Доставиха ги един час преди да започне дуелът ти.

— И какво пишеше в тези картички? — полюбопитства Деймън и се засмя. Господин Кашемир се спря пред него и го поздрави за чудесното представяне.

— Забеляза ли перуката му? — попита Джема, когато господин Кашемир се понесе по-нататък, оставяйки след себе си мириса на парфюм и пудра за коса.

— Най-малко едно кило изкуствена коса — отговори Деймън. — Но наистина, какво пишеше на картичките ти?

— Поканих всички да отпразнуваме успеха ти — отговори Джема и го почука по ръката с ветрилото си. — Виждаш ли каква предана сестра съм? Знаех, че ще победиш, още преди да си стигнал до полето.

— Ето го съпруга ти — каза Деймън. — Да не забравя да му благодаря, че дойде на събирането. Макар че може би трябва да се извиня, задето изобщо предизвиках Вилиърс. Знам, че Боумонт никак не одобрява нарушаването на законите.

Джема зърна съпруга си сред групичка мъже, а после забеляза, че госпожица Шарлот Татлок стои в средата и размахва тънките си ръце във въздуха, докато говори. Навярно беше казала нещо забележително, защото дори лорд Манинг кимаше одобрително. „Татлок или Фетлок^[1]? — помисли си Джема. — Тази жена прилича на кон. Не ме интересува колко е интелигентна.“

Реши, че на този свят няма нищо по-претенциозно от жена, която твърди, че обича политиката — или политиците, — и се отправя в обратната посока, като повлече Деймън със себе си.

— На какво се мръщиш? — попита той.

— На склонностите на съпруга си.

Брат ѝ нададе стон.

— На този свят няма нищо по-ужасно от подробностите за нечий брак. Моля те, не ми казвай.

— Може да се мери само с братя, които участват в скандални дуели — върна му го тя и добави: — Вилиърс ще се оправи, нали?

— Да, разбира се — отговори Деймън. — Бях много внимателен. Острието влезе точно където бях замислил, без да докосне костта. Истината е, че твоето събиране сигурно ще предизвика по-голям скандал от самия дуел. Клетият Боумонт!

Цяла сутрин икономът на херцога, Фоул, не спря да отваря и затваря огромните врати на салона и да изрича тържествено имената на различни членове на Камарата на лордовете. Но името, което прозвуча сега, накара и Джема, и Деймън рязко да се обърнат.

Фоул го произнесе доста по-високо от необходимото и тъй като залата ненадейно бе утихнала, гласът му прокълтя над главите на събралите се.

— Негова светлост херцог Вилиърс.

[1] Fetlock (англ.) — „глезен на кон“ — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

МОРНИНГ ПОСТ (ПРОДЪЛЖЕНИЕ)

Потокът от наскоро завърнали се от Париж свободомислеци жени не е ограничен до херцогиня Боумонт, макар че може би точно тя е прочута с най-скандална репутация... казват, че приятелките на херцогинята, които ѝ съответстват по ранг, са също толкова необуздани и недисциплинирани като нея. Накратко, херцогини с отчаян темперамент... непоносимо диви и твърдо решени да не се подчиняват на никой мъж.

Флеч знаеше точно какъв тип жена иска да намери. Някоя, която се интересува от удоволствия, но не от любов, някоя, с която нямаше да се чувства емоционално свързан. Някоя, която действително да го докосне.

Тази мисъл засили решимостта му. Проклятие, бе прекарал достатъчно нощи в самотно легло, задоволявайки се с мисли — като някой жалък четиринайсетгодишен хлапак — за дребното, възхитително телце на съпругата си. Трябваше да преодолее тази слабост. Да я остави в миналото.

Това, от което имаше нужда, беше ентузиазирани секс с друго същество. Всяко същество, което го желае. Той срещна погледа на лорд Рандолф и промени последното изречение. Всяка жена, която го желае. Бързо бе разбрал, че грижливо създаденият му еротичен образ доставя удоволствие на наблюдателите, без да подбира.

Видя херцог Боумонт, застанал встрани, сред групичка политици. Несъмнено говореха за скучни държавни дела, както винаги правеха мъжете като тях. Флеч все още не бе заел мястото си в Камарата на

лордовете — беше прекалено погълнат от проблема със сексуалното си разочарование.

„И с това да мечтая за Попи“ — каза си той в противен прилив на самоненавист.

Боумонт погледна към него и го поздрави с усмивка.

— Познавате ли лорд Холанд?

— Аз бях голям поддръжник на баща ви в дебатите в Камарата — каза Холанд. — Приятно ми е да се запознаем. Вашата съпруга и моята, Ваша светлост, са в борда на директорите в болницата на кралица Шарлот.

— Вярно — измърмори Флеч. — Съпругата ми е изключително отдадена на своите благотворителни дела.

— Моята също! — намигна му Холанд. — Е, нали се занимава с нещо! Ще ми се да можем да кажем същото за херцогиня Боумонт, но тя върши каквото си ще.

Изражението на Боумонт веднага стана сковано.

— Благотворителните занимания на Нейна светлост може да не са широко известни, затова пък са многобройни. Например, неотдавна заварих съпругата си насаме с една млада жена, която събираше пари за възрастните хора от Челси.

— Не съм искал да намекна противното — каза Холанд.

Но тонът му ясно показваше, че според него херцогиня Боумонт е пречка. „Това е едно от хубавите качества на Попи“ — помисли си Флеч. Тя никога нямаше да му сложи рога.

Холанд се обърна към него:

— Колкото и да ми е неприятно да го кажа пред Боумонт, тъй като той е от другата партия, много бихме искали да заемете мястото на баща си в Камарата на лордовете. Той беше чудесен в дебатите. Никога нищо не пропускаше.

— Не е задължително синът да стане член на същата партия като баща си — отбеляза Боумонт.

— Да, но умните хора стават — отговори Холанд и се усмихна на Флеч. — Мога ли да попитам дали ще заемете мястото си сред нас, Ваша светлост?

— Разбира се — отговори Флеч. Представа нямаше коя партия какви идеи защитава и в момента не му пукаше. Приоритетите му се подреждаха много бързо: щеше да намери някоя жена, да я изучука така,

че да му паднат топките (ако трябваше да използва този груб провинциален израз), а после щеше да отиде в Камарата на лордовете и да започне да се превръща в баща си. По-късно можеше да понаучи нещо за политиката.

— Извинете ме, господа — каза той, поклони се и се отдалечи.

Две стаи по-нататък намери точно това, което търсеше.

Лейди Невил.

Тя беше малко по-възрастна от него, с точно онази френска елегантност, която той си спомняше. Освен това беше чувал за нея. Съпругът ѝ бе пострадал при злополука с карета; кой можеше да ѝ отрече удоволствието от някоя и друга affaire^[1]? Висшето общество на Лондон толкова я съжаляваше, че никога не ѝ отказваше покана за нито едно светско събитие, макар всички да бяха наясно, че тя отдавна е обърнала гръб на репутацията си.

Тя беше пищна, с по-едра гръд от Попи, по-дълги крака и онова нехайно излъчване, което подсказваше, че е готова да вдигне крака около врата на мъжа и да започне да го язди с всички сили.

В момента разговаряше с лорд Кендрик, който сигурно бе достатъчно стар да ѝ бъде баща. Флеч се спря, загледа се в тях и веднага осъзна, че лейди Невил е забелязала присъствието му. Виждаше го във всяка линия на тялото ѝ, във всички тези невидими сладки начини, по които жените показваха интереса си към някой мъж. Флеч навярно бе един от най-наблюдателните мъже в това отношение, защото не спираше да търси у Попи признаци на желание... без да ги намира.

С лейди Невил беше различно. Тя обърна глава и го погледна право в очите. Без преструвки, без наивна глупост, без флиртуване.

Той не се усмихна в отговор. Вместо това остави усмивката да проличи в очите му.

Лейди Невил каза нещо на лорд Кендрик и тръгна към него, а той пристъпи напред и се поклони.

— Познаваме ли се? — попита тя с усмивка.

— Мисля, че не — отговори той.

— Така е много по-добре — отсъди тя. — Човек едва издържа разговорите със стари приятели, но разговорите с нови понякога са неустойими.

Очите ѝ бяха със странен тъмnozлатист цвят. От нея се излъчваше чувственост, сякаш бе мъркаща котка в тъмнината.

— Ще положи всички усилия да стана неустоим — каза той с усещането, че се мъчи да проумее сложен разговор. С Попи никога не водеха разговори, наситени с *double entendres*^[2].

Тя го потупа по ръката с ветрилото си.

— На този свят няма нищо, което една жена да желае повече от...

Той се наведе към нея.

— Да?

— От това да я желаят.

Гласът ѝ беше дрезгав и многозначителен. Може би Попи наистина беше необикновена в това отношение. Тя не искаше да я желаят. Той прогони тази мисъл от ума си. Попи беше негова съпруга. Лейди Невил беше...

— Как избира въпросната жена сред всички мъже, които я желаят? Защото те сигурно са цял легион.

— Като стадото свине от Библията ли? — попита тя и разпери ветрилото си; очите ѝ го погледнаха засмяно над ръба, изящно очертани със съблазнителен черен прах. — Дамата просто търси този, който най-малко прилича на свиня, уверявам ви.

— Ами ако свинете крият малките си навити опашчици? — усмихна ѝ се на свой ред той.

— Дамите никога не се интересуват от нищо малко — отговори тихо тя. Флеч позволи на крайчеца на устата си да се повдигне за миг в знак, че е оценил шегата ѝ. Тя беше идеална: интересуваше се от тялото му заради удоволствието, което щеше да ѝ достави то.

— Отдавна вече не нося къси панталонки.

— Но още сте толкова млад!

Очите ѝ погълнаха тялото му от главата до петите, задържаха се на места, към които Попи никога не си правеше труда да погледне. Французойките често бяха възклищавали колко е надарен. Тя нямаше да остане разочарована.

— Вече не толкова — отговори той почти тъжно.

— Никой не може да остане вечно млад.

В погледа ѝ Флеч зърна сянка на същото съжаление, което изпитваше и той.

— Но вие сте прекрасна като осемнайсетгодишно момиче — каза и поднесе ръката ѝ към устните си.

— Не бих желала да съм на осемнайсет — отговори лейди Невил. — Все пак, ако бях само на осемнайсет, щях да съм млада и току-що омъжена. Какъвто, изглежда, е случаят с вас.

— Женен съм от четири години — отговори той. — Повярвайте ми, това съвсем не означава току-що.

— Веднага трябва да спрем да си казваме истини! — отсече тя. Очите ѝ блестяха дяволито. — На този свят няма нищо по-смуцаващо — или по-скучно — от разговор, изпълнен с искреност.

Флеч обаче се наслаждаваше на разговор, в който истината беше желание, а думите не означаваха нищо.

— Най-скучният разговор — каза той — е този, при който истините остават неизречени.

— Сега наистина виждам, че не сте младоженец. Темата за брака е много уморителна — каза тя и отново го потупа по китката с ветрилото си. — Тъй като тук май няма кой да ни запознае, сър, може би трябва сами да се заемем.

Флеч ненадейно се почувства замаян от радост, от чистото удоволствие да се намира в компанията на жена, която иска да го докосне и използва ветрилото си като продължение на пръстите.

— Но положително няма нужда... Мога да се досетя коя сте вие. Богиня?

— Не казвайте „Венера“, ако обичате. Тази дама ми се струва ужасно отегчителна, а сравнението е прекалено често срещано.

— Не мислех митологически. Но ако мислех...

— Троянската Елена?

— Не, надявам се. Клетата Елена! Младият Парис просто я е отнесъл направо от леглото на много по-възрастния ѝ съпруг.

— Не знаех, че леглото на съпруга ѝ е имало нещо общо — каза тя.

— Уверявам ви, че е имало. Парис пристигнал на брега на... брега на... къде, по дяволите, се намираше?

— В Гърция — засмя се тя със смях, който нямаше нищо общо с въодушевен момичешки кикот. Беше зноен и го накара да усети горещина в слабините.

— Сигурна съм, че говорим за епоса на Омир за Троянската война, нали така? В който Парис напуснал Троя и отишъл в Гърция, за да отвлече царицата.

— Не я е отвлякъл — възрази Флеч. — Тя му е била обещана, нали така?

— Ах! Мъже! Винаги мислят, че една или друга жена им е обещана.

— Толкова ли сме властни?

— От първия до последния. Според моя опит мъжете живеят в трескаво очакване на обещания, които вярват, че са получили.

— Например?

— О, че съпругите им ще ги желаят вечно... че вечно ще бъдат привлекателни... че дъхът им винаги ще е приятен.

— Но жените са съвсем същите. О, мъжете нарушавали обещанията си, без дори да знаят, че са ги дали! Когато през цялото време жените нарушават своите обещания на всяка крачка.

— Сега непременно трябва да ми кажете. — Очите ѝ блестяха закачливо и това беше просто възхитително. — Какво обещание към вас съм нарушила?

— Все още никакво — призна той и остави гласа си да се плъзне в тон на по-голяма близост. — Но ще го нарушите.

— Така ли? — повдигна тя деликатната си вежда.

— Уви, да! — въздъхна той. — Един мъж казва, че обича някоя жена, и тя неизменно започва да вярва, че той я боготвори. Но ние, мъжете, сме така непохватни в колениченето! Правим го без особена убеденост.

Тя тъжно поклати глава.

— И все пак мъжът неизменно очаква жената да коленичи пред него с... огромен ентузиазъм.

Флеч ненадейно си представи най-картинно какво ще направи тя, когато коленичи пред него. Усмивката в крайчетата на сочните ѝ устни му подсказваше, че може дори да ѝ хареса.

— Все още не сте се опитали да се досетите как се казвам — подкани го тя.

— Знам, че сте лейди Невил — отговори той. — Но не знам най-важното.

— И то е?

— Истинското ви име, разбира се — уточни той и вдигна ръката й. — Човек може да научи толкова много неща от първото име на жената. Надявам се, че не сте Мери... звучи толкова пуританско!

Тази мисъл я разсмя и наситеният с чувственост звук го накара да се почувства така, сякаш думите й потичат по краката му.

— Не съм Мери.

Той очерта на китката й една мъничка фигура.

— Много английски имена извикват у човек представата за строги англичани — каза той. — Трудно ми е да си представя, че външност като вашата върви с име като Луси или Маргарет.

— Нали не искате да кажете, че изглеждам като някоя яка англичанка!

Той прие поканата й и я огледа от глава до пети. Очите й бяха скосени в ъгълчетата, което й придаваше дяволит израз, и подчертани от черния прах. Устните й бяха начервени в пищно алено, почти пурпурно. Корсажът й беше силно стегнат и с дълбоко деколте; бюстът й беше много по-едър от този на Попи и повдигнат над ограничаващата линия на корсажа, сякаш молеше за мъжка ласка.

— Не — каза бавно Флеч, обзет от желание, което му се стори като приятна болка. — Не, не ми изглеждате яка.

— Ще ви подсказва — каза тя. — Започва с „Л“.

— Лили — предположи той. — Като лилия.

— Прекалено практично — отговори тя и очите й отново заблестяха дяволито.

— Летис.

Тя сбърчи нос.

— Аз не съм градински зеленчук.^[3]

— Съжалявам — извини се той. — Имах една пралеля на име Летис и винаги съм харесвал името. Летиша?

Тя поклати глава.

— Лорелай?

Тя отговори, че името е хубаво, но не е нейното.

— Лилиан?

Най-накрая тя се предаде и му каза:

— Луиз.

— Луиз... — опита той вкуса му. — Много е хубаво.

Гърленият й кикот бе достатъчен отговор.

Флеч се засмя — и двамата се смееха...

... когато ненадейно се появи Попи, придружена от Гил и Сейнт Олбънс.

— Здравейте — каза тя.

Не се усмихваше.

[1] Любовна авантюра (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Двоен смисъл (фр.) — Б.пр. ↑

[3] Името Lett ice се произнася по един и същ начин с думата lettuce — „маруля“ — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

МОРНИНГ ПОСТ (ПРОДЪЛЖЕНИЕ)

Ето на какъв хал сме, когато херцогини с отчаян темперамент... непоносимо диви и твърдо решени да не се подчиняват на никой мъж — бъдат възпитавани на континента и се върнат на родна земя. Можем само да се надяваме, че една толкова добродетелна млада херцогиня като почитаемата херцогиня Флечър, прочута в цялото кралство с благотворителните си дела, няма да допусне да я привлекат в този кръг от амазонки.

Джема усети как от раменете ѝ пада товар, за който допреди миг дори не подозираше. Да, брат ѝ беше добре. Но нейният приятел... нейният партньор на шах... Вилиърс?

Херцогът стоеше на прага, сякаш без да забелязва факта, че го наблюдават няколкостотин чифта очи. Може би изглеждаше малко блед, но иначе беше изключително екстравагантен, както винаги.

Когато чуят думата „наметало“, повечето хора си представят черно кадифе. Вилиърс обаче носеше пелерина от розова коприна, поръбена с корава малка ивица тъмновиолетова тафта. Ивицата беше украсена с умопомрачителна бродерия, която наподобяваше желязна решетка; през всички тези години, прекарани в Париж, във Версайския двор, Джема никога не бе виждала такъв изискан костюм. Черната коса на Вилиърс, прошарена с бели кичури, бе прибрана назад и привързана с кадифена лента, която идеално подхождаше на наметалото му.

— Пелерината предпазва раната на рамото му — каза тихо Деймън, докато с Джема се приближаваха към вратата. — Много е умен.

— Няма друг като него — промълви Джема и почувства, че се усмихва като абсолютна глупачка. Вилиърс вървеше по опасната граница между мъжествеността и нейната пълна противоположност и все пак, както винаги, крещящите му дрехи само го караха да изглежда по-мъжествен. Разбира се, чертите му ни най-малко не бяха женствени, не и с този голям нос и грубите очертания на брадичката. Особено пък в съчетание с обичайното му лаконично, отегчено изражение.

В цяла Англия нямаше друг мъж, който би могъл да носи тази пелерина. Поправка: в цяла Англия нямаше друг мъж, който би се осмелил да си сложи тази пелерина. Но Вилиърс приличаше на принц. Нещо повече: приличаше на принц, който притежава харем, пълен с танцуващи жени.

Джема се обърна настрани, за да промуши обръчите си между две дами, които зяпаха Вилиърс, и направи дълбок реверанс.

— Ваша светлост — каза тя, — каква чест ни оказвате!

Вилиърс ѝ се поклони също толкова дълбоко.

— В деня, в който пропусна някое от увеселенията на херцогиня Боумонт, ще ми вземат мярка за ковчег. А и — обърна се той към Деймън, — макар че брат ви положи всички усилия да ме подготви за това неприятно ложе, установих, че съм жив и ще мога да се бия пак някой ден.

С поклона на Деймън би могъл да се гордее всеки император.

— Но никога вече с мен, Ваша светлост.

— Надявам се — отговори Вилиърс, приближи се и го удостои със своята учудващо приятна, макар и рядко появяваща се усмивка. — Загубата ме кара да се чувствам неловко и бих предпочел да не се повтаря, Грифин. Нали си давате сметка, че загубих и от брата, и от сестрата в рамките само на два дни?

Джема се усмихна.

— Ако говорите за нашето шахматно състезание, Ваша светлост, загубихте само първата партия.

Вилиърс погледна към смълчаните гости, които веднага се обърнаха и напразно се помъчиха да си придадат вид, че не подслушват жадно всяка дума от разговора им. По устните му заигра лукава усмивка.

— Мислех си, че може да започнем втората партия днес, Ваша светлост. Все пак, доколкото разбирам — и отново се огледа, — някои

глуповати хора са заложили над две хиляди лири какъв ще е резултатът. Би било много нелюбезно, ако забавим задоволяването на любопитството им по въпроса кой ще е окончателният победител.

В стаята се разнесе лек шепот, сякаш над нива с пшеница ненадейно бе задухал вятър. През последните седмици залозите за състезанието между херцогиня Боумонт и херцог Вилиърс бяха станали трескави. Мнозина твърдяха, че Вилиърс е най-добрият шахматист в цяла Англия, и фактът, че Джема го бе победила в първата партия, навярно щеше да вдигне залозите до нови висоти. Да не говорим затова че...

Херцог Боумонт се появи до рамото на Джема и направи дълбок поклон на истински дипломат.

— Много се радвам да ви видя — обърна се той към госта. Нищо в тона му не издаваше, че е отчужден от Вилиърс, нито че на свой ред участва в паралелно състезание по шах със съпругата си. Да не говорим за това, че половин Лондон вярваше, че самата Джема е наградата, която ще получи победителят, бил той съпругът ѝ или Вилиърс.

Естествено, Джема възнамеряваше да спечели и двете състезания.

— Със съжаление научих, че сте били ранен тази сутрин — каза Боумонт така, сякаш шурейт му нямаше нищо общо с тази рана. — Не трябва ли да си почивате, Ваша светлост?

— О, почивка! — отговори лениво Вилиърс. — Толкова често я надценяват, особено когато човек има възможност да изиграе една сваятна шахматна партия. Всъщност, Боумонт, надявах се, че вашата херцогиня ще открие новия етап в състезанието ни. Нали разбирате — добави той, — много мразя да губя.

— Правим само по един ход на ден — обърна се Джема към него с престорена строгост. — Не е възможно да се надявате да разберете дали ще спечелите въз основа на днешния ход, Ваша светлост.

— Ще се постарая да ви уплаша с гениалността си — отговори Вилиърс, — да притъпя интелигентността ви и да ви накарам да се предадете.

— Треперя от страх. Но съм съгласна със съпруга си, че имате нужда от почивка. Ако желаете да ме придружите в библиотеката, вероятно ще можем да започнем тази партия?

— За мен ще бъде чест — отговори Вилиърс, поклони се на Боумонт и Джема забеляза с лека тревога, че изглежда малко нестабилен. Вилиърс никога не беше нестабилен въпреки червените си обувки с високи токове.

Тя пое ръката му.

— Библиотеката? — обърна се той към нея полугласно, докато минаваха през тълпата. Лордовете прекъсваха шумните си разговори и се отдръпваха пред тях, сякаш виждаха крал и кралица, които се бяха запътили към трона. — По-интимната обстановка на първата ни партия много ми харесваше.

Джема го стрелна с укорителен поглед.

— Щом настоявате да започнем нова партия по време на увеселение, трябва да се примирите, че ще я играем пред хората. В никакъв случай няма да ви поканя в спалнята си по време на събиране, организирано от самата мен.

Вилиърс кимна на лорд Соени и се извърна обратно към нея.

— По време на сблъсъка с брат ви осъзнах нещо.

— Смятате да вземате уроци по фехтовка? — попита тя с престомена невинност и се усмихна на лейди Рапсфелоу, чиито очи почти щяха да изскочат от любопитство. — Да, Ваше благородие, сега ще направим първия ход от втората си партия. Искате ли да ни придружите?

Лейди Рапсфелоу изломоти нещо неразбираемо и тръгна след тях.

Вилиърс наклони глава към ухото на Джема и попита:

— Чували ли сте онази стара легенда за тръбача, който извел плъховете от града?

— Всичко това е част от коварен заговор, който цели да наруши концентрацията ви! — засмя се тя. — Но кажете ми, какво осъзнахте по време на дуела?

— Тъй като не съм глупав, бързо разбрах, че изцяло съм оставен на милостта на брат ви — каза Вилиърс. — Това придаде особена яснота на ума ми. Мисля, че хората, които падат във водопади и преминават през други подобни преживявания, често изпитват нещо такова.

— Деймън никога не би ви убил — възрази Джема и кимна на две дами, чиито имена всъщност не знаеше.

— Предположих, че заради доброто име на годеницата си едва ли би убил един разхайтен херцог, но човек никога не знае — отговори Вилиърс. — Във всеки случай ми се иска да можем да кажа, че в сърцето ми е настъпил обрат, който ме е изпълнил с желание да вляза в манастир или да се посветя на някое друго място на добри дела, но уви, не е така.

— Разбирам — увери го Джема. — Веднъж паднах под една карета в Париж и за съжаление, когато се свестих, първото, за което си помислих, не беше безсмъртната ми душа, а състоянието на палтото ми.

Един лакей отвори вратите на библиотеката и застана мирно. Двата влязоха вътре, последвани от около четирийсет гости. Вилиърс седна срещу Джема пред масичката за шах с великолепно надипляне на пелерината си.

Лорд Рандолф заситни към тях и застана зад Вилиърс.

— Мисля, че започнахте последната си игра в „Парслос“ с пешка на С4^[1] — обърна се той към Вилиърс. — Ще смените ли посоката?

— Не — отговори Вилиърс и премести пешка на същото място.

— Нововъведенията винаги са рисковани — усмихна се Джема на Рандолф, докато правеше хода си.

— Това ли е всичко? — попита лейди Рапсфелоу с пронизителен глас. — Свърши ли?

Лорд Рандолф пое ръката ѝ.

— Когато се прави само по един ход на ден, партията е ужасно бавна и отегчителна, милейди.

— Но не трябва ли да обмислят този ход по-дълго? — настоя лейди Рапсфелоу, докато лорд Рандолф я насочваше към вратата.

Джема погледна Вилиърс в очите и откри в тях лека усмивка.

— Отсега нататък смятам да обмислям ходовете си по-дълго — осведоми я той. — Още е рано да се смятате за победителка.

— Никога не подценявам противниците си — отговори Джема.

Наблюдателите се изнизаха от библиотеката също толкова бързо, колкото бяха дошли.

— Какво осъзнахте по време на дуела си с брат ми, Ваша светлост?

Той огледа бързо празната библиотека и се облегна назад. Очите му с тежки клепачи не се откъсваха от лицето на Джема.

— Че съм допуснал грешка.

Джема осъзна, че я пробожда разочарование.

— Само една ли? Аз съм допускала толкова много.

— В такъв случай знаете повече от мен. Моите са малко.

— Според вашата преценка, мога да добавя — възрази Джема.

— Именно. Но когато допускам грешки, те са грандиозни — поясни Вилиърс. — Допуснах грешка с Бенджамин... с херцог Бероу.

Джема вдигна поглед от дъската, но той я изпревари.

— Знам, че сте чули за самоубийството на Бенджамин и за моята роля в смъртта му. С вас се съгласихме да бъдем приятели. Възможно е обаче да се окаже, че моето приятелство е отровно.

— Не съм съгласна. Вярно е, че Бенджамин е решил да се самоубие...

— След като загуби партия шах срещу мен.

— Това не означава, че приятелството ви не е било дълбоко и искрено. Бенджамин постоянно правеше разни неща, без да се замисли, и после съжаляваше.

— Вярно... вярно...

Той се взираше в ръцете си и очите му бяха засенчени от дългите мигли. Изведнъж вдигна глава. В погледа му се четеше нещо, което накара Джема да се изчерви.

— Реших да не допускам повече грешки с приятели — каза дрезгаво.

— Ако ме победите, чувствайте се свободен да изтъкнете грешките ми — отговори Джема. — Аз съм толкова състезателна натура — направо чудовищна, — че по-скоро ще убия вас, а не себе си.

— Кучка — отвърна той с хладен глас.

Тя се засмя.

— Но нали виждате какви добри приятели можем да станем? Аз изпитвам към шаха същата страст като Бенджамин, но когато загубя партия, единственото, което искам, е да започна нова игра.

— И шахът ли е единствената ви страст?

Джема замълча за миг, преди да му каже истината.

— Предполагам, че да. Аз много ценя приятелите и съпруга си, обожавам брат си. Но сърцето ми е в шаха. Забелязала съм, че истинските майстори в тази игра рядко изпитват дълбока страст към нещо друго.

— Аз като че ли съм потвърждение на теорията ви, тъй като нямам семейство, което да обожавам, затова интересите ми към другия пол са мимолетни.

— Моите също — призна тя. — Сериозна грешка, която предизвика много скандали.

— Но за разлика от вас, аз не отхвърлям с лека ръка възможността за любов. Преди няколко седмици вие ми направихте предложение за близост — каза Вилиърс. — А аз ви казах, че няма да сложа рога на стария си приятел Боумонт.

Джема замръзна. В пристъп на гняв към съпруга си тя наистина му беше предложила *affaire*, а той ѝ беше отказал.

— Промених си решението — продължи той. — През тези пет минути, в които зависех от милостта на брат ви, си спомних, че никога не съм обичал жена. И че това е едно от преживяванията, които преди много години от все сърце исках да изпитам. Не мога да си обясня как така ме подмина.

Джема усещаше устните си ужасно сковани.

— Нали не искате да кажете, че ме обичате?

— Не — отговори той замислено, — но бих могъл да ви обикна. Всъщност вярвам, че от всички жени, които съм срещал, вие сте единствената, която бих могъл да обикна. Знаете ли, любовта винаги е съзнателно решение. Въпреки че обичам шаха, открих, че изпитвам желание да обикна и нещо друго. Може би ние с вас, Джема, можем да открием любовта.

— Освен ако не се окаже, че сме неспособни да изпитваме истинска любов.

— Вярвате ли, че сте неспособна? Аз съм изпитвал любов, макар и не от сексуално естество.

— Бенджамин? — попита тя.

— Да. И... — отново вдигна глава той и срещата на погледите им предизвика тръпка, която се плъзна чак до основата на гръбнака ѝ — ... и Елайджа. Съпруга ви.

— Знам, че с Боумонт сте били приятели като деца — каза тя. — Но?

— Той беше изключителен. Още тогава.

— Моят съпруг?

— Имаше безброй планове — да промени света, да промени селото. Не спираше да говори за тях.

— Все още има безброй планове — увери го прочувствено Джема. — Мен ако питате, си мисли, че без него Камарата на лордовете просто не може да функционира.

— Винаги е бил такъв — каза Вилиърс. — Макар че всъщност може и да е прав. Той е не само интелигентен, но и неподкупен — рядко качество за един политик.

— Какво се случи с приятелството ви?

На устните му се появи странна, крива усмивка.

— Какво може да се случи с приятелството между двама мъже?

— Жена.

— Казваше се Бес. Искан ми се да можех да говоря за нея поетично и развълнувано, но истината е, че дори не помня как изглеждаше. Но много я обичах... или поне си мислех, че я обичам.

— И Боумонт също я е обичал, така ли? — позасмя се Джема. — Мога да си представя как двамата се борите за вниманието ѝ. Ако се съди по името ѝ, не е била от онези млади дами, за които някой от вас е можел да се ожени?

— Имам братовчедка на име Бес — каза Вилиърс, стана и ѝ предложи ръката си. — Но вие, разбира се, сте права. Бес имаше достойна работа — поднасяше бира в селската кръчма.

— Където вие двамата сте седели всяка вечер и сте се заплесвали по сините ѝ очи?

— Не, аз седях сам. Трябва да разберете, че когато бях млад, този мой нос беше дори по-голям, отколкото сега.

— Но пак сте спечелили Бес — възрази Джема. Можеше да си представи колко привлекателен е бил Вилиърс като млад. Самата тя не би устояла и секунда на тези очи, изпълнени с по-малко цинизъм и повече момчешка пламенност, на долната му устна, на косата му...

— Да. Докато Боумонт не реши, че я иска.

— Това звучи нечестно... и нетипично за него.

— О, както става често, и тук имаше предистория — въздъхна Вилиърс, докато отваряше вратата. — Но единственото, което исках да кажа, Джема... — изрече името ѝ бавно, превърна го в ласка — ... беше, че сгрехих, като отхвърлих великодушното ви предложение.

Джима не беше сигурна как да отговори.

Той се обърна към нея и неочаквано направи дълбок поклон.

— Предупреждавам ви, Ваша светлост: ще положа всички усилия да ви прелъстя.

После се обърна, великолепното му розово наметало изшумоля и той се отдалечи.

Джема остана да стърчи като някоя глупачка наред коридора и да гледа след него.

[1] Преводът се придържа към най-разпространената днес алгебрична шахматна нотация, докато в оригинала се използва разпространената през първата половина на XIX век дескриптивна шахматна нотация, която определя позициите и ходовете на фигурите спрямо съответния цар и царица. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

МОРНИНГ ПОСТ (ПРОДЪЛЖЕНИЕ)

И ако кръгът от амазонки приеме с готовност в редиците си нашите млади неомъжени феи, целомъдрените и добродетелни деца на най-висшите ни кръгове... не искаме и да си помисляме какво ще се случи! Младите дами са уязвими — да, уязвими! — към примамката на греха, сладката примамка на греха!

Смехът им се стопи, заместен от учтиви усмивки и дълбоки поклони.

— Ваша светлост — каза Сейнт Олбънс, човек с остър език и злополучна страст към клюките, на чиято ръка се бе облегла съпругата на Флеч.

— Лейди Невил, ваш покорен слуга — каза Гил.

Флеч се задоволи с поклон. Трябваше да представи Попи на лейди Невил. Попи беше покрита с панделки и украса като кутия с френски сладкиши. Косата ѝ бе грижливо подредена в кула от панделки и къдрици.

И тогава се случи най-страшното.

— О, здравей, мила моя! — каза лейди Невил. — Как се чувстваш тази сутрин?

Попи ѝ се усмихна и на бузите ѝ се появиха трапчинки.

— Прекрасно, благодаря, Луиз. Мислех, че след всичкото това шиене вчера ще съм изтощена, но съм добре.

— Шиене ли? — попита Флеч с глух глас.

— Там бях вчера сутринта — каза Попи. — В кръга по шиене в болницата на кралица Шарлот. С Луиз не спряхме да шием и да пием чай часове наред.

— Трябва да държите жена си под око, Флеч — измърмори Сейнт Олбънс, който очевидно се опитваше да превърне неловката ситуация в шега.

— Никога не знам къде е тя — отговори Флеч. — Би било ужасно скучно да следя жена си като яребица през ловния сезон. По-лесно ми е да живея, ако нямам никаква представа къде е.

— Аз винаги ти казвам какви са плановете ми — възрази сковано Попи.

— Всички вие сигурно си мислите, че съм много глупава — обади се лейди Невил, като погледна към Флеч. — Доколкото разбирам, този господин е твоят очарователен съпруг, за когото си ми разказвала толкова много, Попи?

— О, да! — потвърди Попи. — Съжалявам, мислех, че се познавате. Мога ли да ти представя съпруга си, херцог Флечър? Флеч, това е една моя много добра приятелка, лейди Невил.

Той се поклони. Лейди Невил направи дълбок реверанс. Сега го гледаше съвсем различно. Проклятие, тя беше приятелка на Попи!

— Ваша светлост, за мен е удоволствие да се запознаем — каза тя. — А сега вие, младите, ме извинете. Виждам в другия край на стаята една скъпа приятелка, която трябва да поздравя. Au revoir!^[1]

Флеч отново се поклони. Тя се държеше така, сякаш никога не бяха флиртували. Сякаш той по нищо не се различаваше от който и да било друг мъж. А от възхитителния начин, по който изрече au revoir, ставаше ясно, че дори говори френски.

Проклятие!

След като тя се отдалечи, настъпи кратка тишина.

— Смеехте се толкова силно — промълви Попи. — Би ли ми казал каква е шегата?

— Няма да разбереш — отговори той. В гърлото му се надигаше огнен гняв. Ярост към нея, ярост към живота...

Тя се усмихна и на бузите ѝ грейнаха онези трапчинки.

— Доколкото разбирам, сте си разказвали неприлични шеги? Сигурна съм, че мога да разбера всичко, което е харесало на Луиз.

— Съмнявам се — отговори Флеч.

Другите мъже стояха абсолютно безмълвни. Той знаеше, че в гласа му звучи насмешка, почти отвращение, но не можеше да ги прогони.

Тя примигна и на устните ѝ отново се появи онази весела усмивка.

— Тогава ще ти предоставя удоволствието да ми я обясниш!

— Сигурно се шегуваш — отговори той. — Има неща, които дамките от твоя тип никога не биха могли да разберат.

Тя изпъна рамене и изправи гръб.

— Дамките от моя тип?

— Нали знаете за кой тип говоря, Сейнт Олбънс? — попита той. Но Сейнт Олбънс избегна погледа му. — Онези жени, които са добри до мозъка на костите си. На практика светици, истински лондонски светици.

— Флеч! — промълви Попи. — Умолявам те, не ми говори така.

— Защо? — попита той и за пръв път я погледна в лицето. — Вече никога не си казваме нищо важно. Всъщност мисля, че от цяла година не сме си казали нито една дума, която може да мине за интересна.

Попи пребледня.

— Това не е вярно.

— Кажки поне едно интересно изречение! — подсмихна ѝ се той подигравателно.

Тя вдигна брадичка.

— Миналата седмица ти казах, че те обичам. При тези обстоятелства това беше забележително интересно.

Обърна се рязко и излезе.

— Пусто да остане! — измърмори Гил и забравил, че носи перука, се опита да прокара ръка през косата си. Перуката му падна и тупна на пода, където остана да лежи на килима като умрял заек.

Флеч стисна зъби.

— Омръзнаха ми детинските ѝ възгледи! Не издържам вече бодрите ѝ коментари за всяко проклето нещо. Ако се просна мъртъв на улицата, тя най-вероятно ще коленичи до мен и ще изгука някакво успокоение — например колко ще ми хареса в рая!

— Тя те обича, нищо че не заслужаваш — каза Гил.

— На кого му пука дали заслужавам? Не ѝ искам любовта! — отсече Флеч. — Нашият брак е преструвка и измама. Затова предпочитам и двамата да сме наясно какво е положението, отколкото

жена ми да се преструва, че сме нормална двойка. Че имаме — буквално изсъска той — какъвто и да било интимен живот.

— Почти никой няма интимен живот с жена си — отбеляза Сейнт Олбънс, който очевидно си бе възвърнал дар слово след стъписващата сцена. — Това не означава, че трябва да я смазва най-хладнокръвно по този начин.

— Тя вижда света в розово и златно — отговори Флеч с равен глас. — Май наистина вярва, че сме щастливи.

— Е, вече не вярва — отбеляза Гил.

Флеч сви рамене.

— Хубаво.

[1] Довиждане! (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

МОРНИНГ ПОСТ (ПРОДЪЛЖЕНИЕ)

Няма нищо по-опасно за моралните устои от кръг от жени, твърдо решени да осъществят всичките си желания, да водят живот, изпълнен с удоволствия, без да обръщат внимание на никакви укори. Този вестник се бои за душите на всички херцогини в Лондон!

Преди да стане херцогиня, Попи никога не плачеше.

За съжаление наличието на съпруг я беше превърнало в истински капчук. Плачеше в леглото, докато заспи. Плачеше в най-странни моменти, например между срещите на Благотворителното общество за прием на разкажали се проститутки и срещите на борда на болницата на кралица Шарлот. А сега тичаше по един дълъг коридор в Боумонт Хаус и бършеше сълзите, които се търкаляха по брадичката ѝ.

Как можа? Как можа Флеч да каже подобно нещо, при това пред приятелите си? Попи знаеше, че двамата почти не разговарят. Знаеше... знаеше, че нещо ужасно се е объркало.

Но колкото и да се стараеше, не можеше да оправи нещата. Всяка сутрин се събуждаше твърдо решена да накара Флеч отново да я обича, както преди да се оженят. Никога не проявяваше и най-малко раздражение от начина, по който той крачеше неуморно из къщата. Никога, съвсем никога не го дразнеше, изтъквайки, че няма да имат деца, след като идва в леглото ѝ само веднъж месечно, ако не и по-рядко. Не каза нищо, когато той си пусна тази глупава брада с остър връх, макар да знаеше, че тя обича трапчинката му. Всъщност козята брадичка много му отиваше.

Но фактът, че си я пусна, напълно съответстваше на всички други неща, които се случиха през последните години. Флеч се

превърна в изящен, невъобразимо красив непознат. Носеше дрехи, които я заслепяваха и плашеха. Пусна си тази брада. Нае французин за личен прислужник и френски готвач и не спираше да им говори на френски.

Докато растеше, майка ѝ я караше да свири на пиано форте часове наред, като казваше, че това умение било жизненоважно за брака. Но когато Попи предложеше на Флеч да му посвири след вечеря, на лицето му се изписваше изражение на непоносимо отегчение, той скръстваше ръце на гърдите си и чакаше тя да приключи. После ставаше, покланяше се учтиво и ѝ пожелаваше „лека нощ“. Без да я целуне.

Попи спря да тича и започна да върви. Кога Флеч спря да я целува? Самата мисъл за това отново накара очите ѝ да се насълзят и тя хлъцна, но след известно време намери кърпичка и се опита да помисли. Не можеше да си спомни. Последната целувка... не беше разбрала, че е последна.

Може би последната целувка, която Флеч щеше да ѝ даде някога!

Чак когато усети, че някой стои пред нея, докосва бузата ѝ и говори нещо, Попи осъзна, че се е облегнала на стената и реве. Буквално реवेशе — толкова силни бяха риданията ѝ.

— Аз... аз... аз... — заекна тя и вдигна подутите си очи. — О, Боже! — проплака и се свлече в ръцете на Джема. — Толкова съм... толкова...

Джема я целуна.

— Шшшт — каза тя, после се обърна към някого през рамо: — Постъпи правилно, Изидор.

Пак целуна Попи, сякаш беше малко момиченце, и продължи:

— Миличка, Изидор ме доведе веднага щом осъзна, че си разстроена. А сега ела, Изидор също ще дойде.

Без да каже нито дума, Попи се остави да я настанят на един диван, а лейди Изидор дел Фино седна срещу нея. Майка ѝ ѝ беше казвала, че никога не бива да споделя с никого подробности за брака си, че това е проява на нелоялност. Но всеки път щом Попи споменеше пред нея нещо за брака си, майка ѝ казваше, че трябвало да възпита у Флеч чувство за отговорност и подобаващо поведение.

Попи кимваше. Не беше съвсем сигурна дали е вярно, защото напоследък виждаше в очите на Флеч нещо, което много приличаше на

отвращение. Но другата възможност бе така ужасна, че не можеше да я понесе.

— Ако те уважава, няма за какво да се тревожиш — винаги казваше майка ѝ. — Не казвай на никого, че Флечър те разочарова, и той ще ти окаже същото уважение. Това е природата на брака.

При тази мисъл очите на Попи се насълзиха още повече. Вече нямаше желание да се придържа към природата на брака. Особено когато Джема седна до нея (или поне толкова близо, колкото можеше, предвид широчината на обръчите) и попита:

— Попи, за бога, какво става?

— Става дума за Флеч — хлъцна тя. Кърпичката ѝ беше подгизнала от сълзи, затова прие кърпичката на Джема. — Бракът ми... не мога да го изрека! — И продължи да ридае.

След известно време Джема каза:

— Бракът е като галено кученце. Всеки се хвали колко е хубаво неговото, но всички, които съм виждала, драскат с нокти по ламперията и скачат върху хората. Все провали.

Попи отново изхълца, шумно.

— Съжалявам! — изохка тя, леко задъхана. — Винаги... винаги хълцам, когато съм разстроена, и мама казва, че този навик е отвратителен, но наистина не мога да направя нищо.

— Не е толкова ужасно, колкото да дращиш с нокти по ламперията — отговори успокоително Джема. — А сега ми кажи какво се случва в брака ти? Или по-скоро какво толкова се случва в брака ти, което вече да не се е случило в моя?

— Сигурна съм, че имам нужда точно от такъв разговор, за да се почувствам много щастлива, че все още не живея със съпруга си — обади се Изидор, докато Попи се опитваше да спре да плаче. — Съпругът ти да не е започнал да си слага руж?

— Не!

— Попитах само защото съм сигурна, че виконт Сейнт Олбънс си слага малко мазило на бузите, а с Флечър са близки приятели, нали?

— Това не означава, че имат общо бурканче с руж — възрази Джема и отново стисна ръката на Попи. — Когато ни разкажеш, ще се почувстваш по-добре, миличка.

— Мисля, че той е... — но Попи не можеше да го изрече. Подозрението ѝ бе толкова ужасно, че самата мисъл за това бе

прекалено жестока. — Той се държа чудовищно грубо с мен пред приятелите си — каза тя. — Каза... обясни пределно ясно, че интимността в брака ни съвсем не е... съвсем не е такава, каквато би искал.

Сълзите отново започнаха да напират в очите ѝ.

— Но тъй като той никога не идва в спалнята ми, не виждам какво мога да направя аз по въпроса!

— Казал е това пред приятелите си? — гласът на Джема се извиси с две октави. Само като го чу, Попи се почувства по-добре.

— Bastardo!^[1] — изсъска Изидор.

— Точно така — съгласи се Джема. — Каква чудовищна постъпка! Какво точно каза той, Попи?

— Ами, аз влязох в стаята заедно с... заедно с... — гласът ѝ секна.

— С кого? — попита Джема.

— Виконт Сейнт Олбънс — отговори неохотно Попи — и Гил. И...

— Той е говорил с някоя жена? — предположи Изидор. — Кажете ми, че не е изрекъл всичко това пред жена!

— Не, тя си тръгна — прошепна Попи, но млъкна.

— Разбирам — промълви Джема и отново стисна ръката на Попи. — Предполагам, че Флеч си има любовница.

При тази дума гърлото на Попи отново се сви.

— Ние бяхме влюбени — прошепна тя. — Само преди няколко години той беше влюбен в мен. А после всичко се обърка!

— Той поне е проявил благоприличието да изчака една година — каза Джема. — Аз бях омъжена само от няколко седмици, когато влязох в кабинета на Боумонт в Уестминстър и го заварих. Беше вдигнал полите на любовницата си направо върху писалището.

Попи и Изидор ахнаха в един глас.

— Не! — провикна се Попи.

— Никога не си ми казвала — обади се Изидор в същия миг.

Джема се усмихна леко напрегнато.

— Това не е от нещата, които човек обича да съобщава на приятелите си.

— Коя беше тя? — попита Попи.

— Казваше се Сара Кабът — отговори Джема. — Но това наистина е без значение, защото, доколкото разбирам, я е пенсиониран или каквото там правят мъжете с жените, когато загубят интерес към тях.

— Поне не е била твоя позната — прошепна Попи.

— Предполагам, хубавото в цялата история е, че нас не могат да ни пенсионира — промълви замислено Изидор.

— Да, до гроба няма да могат да се отърват от нас — съгласи се Попи. — Макар че Флеч с удоволствие би ме пенсиониран. Как ме гледа само! — Гласът ѝ потрепери и тя го овладя. — Искам просто да знам къде сбърках! Какво съм казала? Или направила? Сега ме ненавижда. Наистина.

— И Боумонт е бил bastardo — произнесе се Изидор.

— Проблемът е, че още го обичам — обясни Попи. — Не мога да престана. Откакто осъзнах колко ме ненавижда, не съм спряла да се опитвам да го изтръгна от сърцето си.

— Мили Боже! — измърмори Джема. — Да го изтръгнеш от сърцето си? Каква си ми поетеса!

Попи хлъцна шумно.

— Сигурна ли си, че не можеш? — продължи Джема. — През първите седмици на брака ни изпитвах глупава привързаност към Боумонт, но след като го заварих с любовницата му — и, трябва да призная, след като ми призна, че я обича, — не ми се стори особено трудно да го прогоня от сърцето си. Дори мисля, че в момента флиртува като луд с госпожица Шарлот Татлок, и за мен това е само леко дразнещо.

— Наистина ли? — попита обезсърчено Попи. — През цялата тази година не спрях да се опитвам, но нищо не мога да направя. Още го обичам. Когато той е в стаята, съм по-щастлива. А ако не знам къде се намира... — И очите ѝ отново се наляха със сълзи. — Предполагам, че се е събирал с други жени. Дори не ми хрумна!

— С коя жена е говорил? — попита Изидор.

— Лейди Невил — отговори Попи. — Лу... — Името бе прекъснато от едно особено шумно хлъцване. — Луиз! Но... но не мога да повярвам, че Луиз... но те и двамата се усмихваха по такъв особен начин!

— Не и Луиз — отсече твърдо Джема. — Не казвам, че Луиз почита брачния си обет, макар че с този неин клет омаломощен съпруг никой не вдига шум около действията ѝ. Но Луиз си има свой кодекс на честта и никога не би легнала със съпруга ти.

Тя посегна и дръпна шнура на звънеца. След миг един лакей отвори вратата.

— Мога ли да ви помогна, Ваша светлост? — попита той, вперил поглед в отсрещната стена. — Фоул ме помоли да застана отвън и да се погрижа никой да не ви прекъсва.

— Ако обичате, бихте ли помолили лейди Невил да се присъедини към нас, ако е още в къщата? — попита Джема. — Искаме поднос с всякакви ободрителни закуски и напитки, например сладкиш с мед и джинджифил и чай.

В мига, в който вратата се затвори, Попи се обади настойчиво:

— Не можеш да кажеш на Луиз за подозренията ми, Джема! Тя ще се разстрои, че имам толкова ниско мнение за нея.

— Няма — увери я Джема.

— И аз не мисля, че ще се разстрои — намеси се Изидор. — Не я познавам толкова добре, тъй като не мога да понасям всички тези благотворителни организации, в които се трудите вие двете, но проведох с нея няколко много интересни разговора. Харесвам я.

Тъй като Изидор наистина беше своеволна и раздражителна, колкото можеше да се очаква при нейната италианска кръв, това бе голяма похвала.

— Толкова е унизително! — промълви Попи с тих глас.

Но в същия миг Луиз влезе в стаята, погледна я, може би забеляза подутите ѝ зачервени очи и се запъти право към нея. Коленичи и хвана ръцете ѝ.

— Това беше само флирт, миличка. Нищо повече. Дори не подозирах, че е твоят съпруг.

Попи направи опит да се усмихне.

— Знам, Луиз. Боя се... боя се, че... че Флеч се държа малко рязко с мен, след като ти си тръгна, затова избухнах в плач.

Луиз се наведе назад и погледна към Джема, която съжалително повдигна вежди — Попи го забеляза с ъгълчето на окото си.

— Моля те, седни — подсмръкна Попи.

Луиз се изправи и се обърна към Джема и Изидор.

— Мили мои, бих ви направила реверанс, но съм свикнала Попи да ми казва какво да правя, когато комитетът има срещи. — И седна.

Попи отпусна ръце в скута си.

— Луиз, моят съпруг флиртуваше с теб.

— Много бих искала да отрека — измърмори Луиз и прехапа устна. — По-добре ли ще прозвучи, ако кажа, че аз бях тази, която флиртуваше с него? Но само защото изобщо не подозирах кой е. Той е ужасно красив. Ти си истинска щастливка!

Усмивката ѝ бе така ликуваща, че Попи почти очакваше да я последва бурно ръкопляскане.

— Изидор — попита Попи, — Флеч някога флиртувал ли е с теб? Изидор изглеждаше изненадана.

— Не. Но ние почти не сме се срещали. Може би другия път.

— Ужасна си! — обърна се към нея Луиз.

— Джема, Флеч някога флиртувал ли е с теб? — И Попи затаи дъх, защото знаеше какво възхищение изпитва Флеч към Джема.

— Никога — отвърна Джема незабавно. — Държи се дружелюбно, но не проявява и най-малък признак на желание.

— Той към теб... — започна Попи и преглътна — ... е проявил желание, нали, Луиз?

Луиз леко поруменя.

— Само защото не знаех кой е — отговори тя.

— Мислел е да ми изневери с теб — каза категорично Попи. — С брака ми е свършено.

— Ще останеш учудена колко дълго време е необходимо, за да се сложи край на един брак — намеси се Джема. — В това отношение с моя беше свършено още преди години. Но ето ме тук, обратно в Лондон, с планове да родя наследник.

Изидор вдигна вежда.

— Наследник ли?

— Кога, преди или след като приключиш шахматните състезания с херцог Вилиърс и със съпруга си? — попита Луиз.

— След това — поясни Джема. — Това, което исках да кажа, е, че с брака ти не е свършено, Попи. Той просто навлезе в друга фаза. — И тя въздъхна.

— Ако Вилиърс спечели състезанието, пак ли ще родиш наследник? — осведоми се Изидор. Сега изглеждаше още по-

любопитна.

— Да, разбира се! — отсече Джема. — Вилиърс и без това няма да спечели. Идеята да го разгромя най-зрелищно все повече ми допада. Но с Боумонт не сме се виждали при по-задушежни обстоятелства от цели осем години. Не мога да кажа, че очаквам с нетърпение този момент.

— С моя брак — такъв, какъвто си мислех, че е — е свършено — прекъсна я Попи.

Всички замълчаха и тя прие това като съгласие.

— Съпругът ми вече не е влюбен в мен. Възнамерява да прелъсти друга жена и макар че това няма да бъде Луиз, той по всяка вероятност вече се е заел със задачата да ѝ намери заместничка.

— Колкото и да ми е неприятно да опетнявам собствената си репутация — понамръщи се Луиз, — не мисля, че ще извади голям късмет. Освен ако не се обърне към лейди Рътлидж, разбира се.

Попи леко потръпна.

— Луиз! — сгълча я Джема. — С теб сме закалени в много повече битки от скъпата Попи. Трябва да пощадим чувствата ѝ.

— Съпругът ми току-що заяви пред всеки, готов да го изслуша, че бракът ни е измама — напомни ѝ Попи. — Мисля, че чувствата ми ще трябва да свикнат с тази истина.

Всички вдигнаха глава с известно облекчение при влизането на Фоул с подноса.

— Сладкиш с мед и джинджифил, Ваша светлост — оповести той с надута церемониалност. — Горещ чай, разбира се, и горещ шоколад. Лимонова пита, защото готвачката смята, че действа много успокояващо.

— Прекрасно — отговори Джема.

Попи си пое дълбоко дъх и прие една кифличка, от която капеше масло.

— Ще трябва да се приспособя, това е всичко. Не сте ли съгласни, че е по-добре човек да знае истината? През последната година се чувствах ужасно — постоянно се опитвах да оправя нещата.

— Жените не са виновни, миличка, че мъжете им кръшкат! — увери я Джема.

— Не, виновни са жените като Луиз! — изкикоти се лудо Изидор.

Луиз вдигна вежда.

— Млъкни, момиченце, или ще те ударя с парче лимонова пита!

— Кой кого нарича момиченце? — попита възмутено Изидор. — Аз съм на двацет и две години, Луиз Невил, и не е възможно ти да си с повече от три години по-голяма!

— Пет — уточни Луиз и добави: — Но съм изключително добре запазена.

Попи дояде кифлата си и остави приятелките си да разговарят, без да ги слуша. Доскоро мисълта, че Флеч вече не я обича, ѝ се струваше мрачна и ужасна като самата смърт. Чувстваше се така, сякаш нямаше към кого да се обърне и никой не я обича. Но сега...

— Обичам ви всичките — промълви тя и подсмръкна лекичко.

— Пак ли ще се разплачеш? — попита Изидор. — Защото и аз те обичам, поне дотолкова, доколкото те познавам, но няма да ти го кажа, ако това ще те разплаче.

— И ние те обичаме, миличка — каза Джема.

— Може би трябва да си тръгна — обади се Луиз и остави салфетката си на масата. — Наистина не искам да се натрапвам и те уверявам, Попи, че що се отнася до мен, съпругът ти ще си остане *terra incognita*^[2].

— Моля те, остани! — възпря я Попи. — Все пак сега, когато ще напусна Флеч, трябва да реша каква да бъде следващата ми крачка.

Смаяното мълчание, с което трите ѝ приятелки посрещнаха думите ѝ, ѝ достави истинско удоволствие.

[1] Копеле! (ит.) — Б.пр. ↑

[2] Непозната земя(лат.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

МОРНИНГ ПОСТ (ПРОДЪЛЖЕНИЕ)

Щом душата на всяка херцогиня в Лондон е изложена на опасност... нека не пренебрегваме душите на августейшите партньори на тези херцогини, херцозите. При все че клюкарските колонки гърмят с истории за пиянство и изневери, тук-там се среща по някой рядък представител на този вид, например херцог Боумонт, който прави чест на високия си ранг. Ние обаче получихме достоверни сведения, че дори този уважаван политик е проявявал злощастен интерес към една млада дама, госпожица Т. Няма да споделим името ѝ, защото се надяваме, че тази информация е чиста лудост.

Той я прекъсна:

— Навремето ме наричаше Елайджа, когато бяхме насаме. Увеселението свърши; няма нужда да се обръщаш към мен с „Боумонт“.

Джема почти съжали съпруга си, макар че беше немислимо да изпитва подобно чувство към него. Той обаче изглеждаше толкова объркан — и глупав, по типично мъжки начин.

— Върнах се в Лондон заради теб, Елайджа — промълви тя и се поколеба. Как да изрече невъобразимото?

— Защото сърцето ми може би е започнало да отказва — довърши той вместо нея и между веждите му се появи бръчка.

— И аз остарявам — каза Джема в опит да го накара да се усмихне, един Бог знае защо. — По-добре да родя това дете сега, иначе

може да се окаже, че съм неспособна да го сторя.

— Не е много вероятно, — Устните му само леко се извиха в усмивка.

— Няма истинско доказателство, че сърцето ти отказва, нали? — попита тя.

— Лекарите не виждат такова, но имам чувството, че нямат представа как изглежда едно отслабващо сърце. — Сега той наистина ѝ се усмихна и в очите му се появи печал.

— Няма как лекарите да не знаят — отсече решително Джема. — Възможно е онзи ден в Камарата да си припаднал, защото си препил на обед.

В погледа му тя прочете истината.

— Добре, ти никога не прекаляваш с пиенето. Мили Боже, ти изобщо допускаш ли някакви грешки, Елайджа?

Отговори ѝ странно мълчание.

— Освен че се ожени за мен, разбира се — допълни тя с достойнство.

— Не това си мислех.

— Е — измърмори Джема, обзета от странно желание да прогони отчаянието от погледа му, — много ще се зарадваш да чуеш, че брат ми скоро ще отведе опозорената си годеница в провинцията. Репутацията ти е спасена — продължи тя, наведе се напред и почука с пръст по неговия. Пръстите му изглеждаха силни и здрави. Положително и със сърцето му беше така.

Той вдигна рамене.

— Репутацията ми изглежда невредима. Току-що получих писмо от Пит, моли ме да направя обръщение към Камарата на лордовете и да ги подготвя за неговия данък върху обсебените общински земи. Поважно ми се струва да разбере кога ще започнем следващата партия шах. Може би утре?

— Много мило, че не ми напомняш как току-що спечели първата — отбеляза Джема.

— Не виждам причина да ти го напомням — усмихна ѝ се той. — Защото възнамерявам да спечеля и втората.

— Това би означавало да няма трета — каза тя.

— Да, което много ще подразни висшето общество. С такова нетърпение очакват да чуят, че започва третата ни партия. С вързани

очи и в леглото, нали така беше?

Той я наблюдаваше внимателно, затова тя вдигна очи и срещна погледа му.

— Да, това бяха условията за състезанието.

— Ти май си победила Вилиърс в първата игра — каза той. Гласът му звучеше нехайно, но Джема го познаваше прекалено добре.

— Вчера започнахме втората.

— Тема, която вълнува всички, от най-младата прислужница до най-високопоставения херцог в кралството — подметна Боумонт.

Измина миг, преди Джема да осъзнае какво ѝ казва.

— Вие, милорд, сте най-високопоставеният херцог в кралството.

Той стана и погледна надолу към нея. В някакъв момент си беше свалил перуката. Косата му беше подстригана толкова късо, че лицето му изглеждаше открито и уязвимо — изящните скули, уморените очи.

— Не искам да си мислиш, че изходът не ме вълнува — каза той. И се поклони.

ГЛАВА 9

МОРНИНГ ПОСТ (ПРОДЪЛЖЕНИЕ)

Ще завършим съобщението си с един приятелски съвет към тези Отчаяни херцогини... доставяйте си удоволствия колкото ви душа иска, но не забравяйте, че вашите херцози ще направят същото. А когато един херцог кръшне, може никога да не спре!

Девет часът вечерта, същия ден

Минаха часове, преди Флеч да се прибере. Вече беше късно, но Попи не си позволи да си облече нощницата. Вместо това продължи да седи с изправен гръб, както я беше учила майка ѝ, и да се взира в стената. Единственото — единственото! — хубаво нещо от днешния ден беше, че майка ѝ отказваше да се приближи до херцогиня Боумонт, затова не дойде на увеселението. Макар че несъмнено до сутринта щеше да чуе за обидата, която Флеч бе нанесъл на дъщеря ѝ, и това даваше на Попи много малко време, през което да помисли сама.

А не да повтаря мислите на майка си.

Разликата беше огромна. По някакъв начин Попи беше свикнала майка ѝ да я командва. Беше по-лесно така — да ѝ угажда, за да е щастлива тя. Защото когато майка ѝ беше нещастна...

Попи леко потръпна. Още от малко момиченце не понасяше крясъците. Не че майка ѝ не я обичаше. Обичаше я.

Наистина. Понякога Попи трябваше да си го напомня, защото като дъщеря на лейди Флора понякога се чувстваше като предмет, който принадлежи на лейди Флора. Като нейна вещ.

Още си спомняше как като малка часове наред седеше и се преструваше на възглавничка за крака. На столче. Защото ако можеше просто да изглежда много мъничка и да стои много тихо, майка ѝ

щеше да забрави, че е там, и нямаше да започне да крещи за хора, места и неща, които са се объркали.

Този спомен караше Попи да се чувства виновна. Майка ѝ не крещеше на нея, поне през повечето време. Въпросът беше, че над главата на Попи се вихреха урагани от гняв, докато накрая започнеше да ѝ се струва, че се е озовала наред свирепа гръмотевична буря. Ако забележеше дъщеря си, лейди Флора пак започваше да крещи. Попи можеше да се усъвършенства в толкова много отношения.

Изпитваше безкрайна умора. Уморена от хора, които не я одобряваха, хора, които, каквото и да правеше, не можеше да удовлетвори, хора, които я караха да се чувства неадекватна. Глупава. В ума ѝ имаше само една ясна мисъл: не искаше майка ѝ да ѝ се разкрещи. И не искаше да вижда онова отчуждено, отвратено изражение на лицето на Флеч. Никога повече. Дори това да означаваше никога повече да не види самия него.

Една сълза се отрони от окоето ѝ и се изтърколи по ръката ѝ, но истината беше повече от очевидна.

Дори това да означаваше да не види самия него никога повече.

Флеч най-накрая се прибра някъде към десет часа вечерта. Попи чу глъчката, която винаги го придружаваше — лакея, който поемаше шапката му, личния прислужник, който се суетеше около палтото му, косата му...

Стана ѝ приятно, когато сви устни.

Той, разбира се, дойде в стаята ѝ веднага щом Куинс му предаде молбата ѝ. До този момент двамата се бяха държали изключително възпитано един с друг. За миг той застана на прага. Изглеждаше като излязъл от страниците на Journal de la Mode^[1]. От тази гледка езикът ѝ винаги се връзваше, особено през последната година, когато Флеч започна да се превръща в мечтата на всеки личен прислужник.

— Влез, ако обичаш — покани го тя. — Трябва да поговорим.

— Съжалявам за тази сутрин — каза той и спря пред нея. Както никога, очите му я гледаха сериозно. Не презрително. — Не биваше да говоря така пред приятелите си.

— Бих предпочела да беше казал тези неща първо на мен, преди да започнеш да ги обсъждаш пред други хора — отговори Попи. — Но забелязах, че Гил не изглеждаше изненадан, затова вероятно вече си

говорил с него за брака ни. Може би трябва да ми кажеш всичко, което си казал и на него.

— Гил ми е стар приятел — каза той и погледът му незабавно стана непроницаем. — Когато са възбудени, мъжете постоянно говорят един пред друг неща, които не мислят. Гил се изненада. След като ти си тръгна, ми се скара.

— Предай му, че съм му много благодарна — отговори Попи и скръсти ръце в скута си. Разговорът бе започнал да придобива враждебен характер. Тя чувстваше как се превръща в малка мишка, как се оттегля в някаква част от мозъка си, в която никой нямаше да ѝ крещи. Пое си дълбоко дъх и си заповяда да бъде смела.

— Моля те, седни, Флеч.

Той седна.

— Бих искала да знам какво мислиш за брака ни. Не защото искам да се караме или...

Той седна. Изглеждаше толкова уморен, че сърцето ѝ се сви. Тя едва не скочи, за да поръча да донесат чай и да приготвят гореща вана. Но прехапа устна и си нареди да не мърда от мястото си.

— Мисля, че отношенията ни не са по-лоши от тези на всеки друг херцог и херцогиня в Англия — отвърна той, погледна я и устните му се извиха в тъжна усмивка. — Със сигурност са по-добри от тези между херцог и херцогиня Боумонт. Държах се като магаре, Попи, и съжалявам.

В гласа му наистина звучеше съжаление, но това нямаше значение.

— Все пак — настоя тя — какво би искал да промениш, Флеч?

— Понякога на всички ни хрумват разни глупави идеи.

— Не ги разбирам тези идеи. Струва ми се, че постоянно се опитвам да бъда нещо, което ти искаш, но не знам какво е то.

— Няма нищо такова! — отговори остро той. — Ти си идеална такава, каквато си, Попи. Държах се като глупак. Да не говорим повече за това.

Тя преглътна.

— Ти не си доволен от интимността в брака ни.

Тишината набъбна като плесенясал хляб и се изпълни с вонята на загниващо яйце. Смелостта изведнъж ѝ се стори нещо много глупаво.

— Ти наистина ли си мислеше, че не знам колко си нещастен? — попита Попи. — От мига, в който се влюбихме, ти искаше да бъда по-различна. И все пак аз съм точно от този тип съпруги, който разбирам. Аз... не знам как да бъда по-различна.

Той стисна зъби. Тя го забеляза изпод миглите си.

— Несъмнено предявях някои неудачни изисквания към теб.

— Каква би искал да бъда?

Той не отговори. Тя събра смелост и продължи да упорства, защото всичко това трябваше да се каже. Не можеше да понесе мисълта отново да водят подобен разговор.

— Питам те сериозно, Флеч. Постоянно се чудя с какво те разочаровам, но не знам! Къде бъркам? Опитвам се да правя всичко, което искаш от мен, мълча, когато мисля, че така искаш, нагаждам поведението си към твоето.

— Не ме разочароваш.

Попи усещаше такова гадене, та ѝ се струваше, че може да повърне. Вместо това стисна ръцете си под една от гънките на роклята си, за да не може той да ги види. Знаеше, че лицето ѝ е абсолютно спокойно.

— Какво очакваш? Или може би трябва да попитам какво искаш да направя?

— Веднъж ми каза, че дамите се различават от перачките, помниш ли?

Тя се усмихна едва-едва.

— През последните две години работих толкова много в болниците, че мога да те уверя: тези жени не са кой знае колко по-различни от мен. Не помня да съм го казвала. В каква връзка е било?

— Не искаше да те целувам по друг начин, освен със затворена уста.

Сега в очите му отново светеше онази ярост.

— Но нали ти позволих! — възрази Попи, потисна целия си страх и овладя гласа си. — След като се оженихме, положих всички усилия никога да не ти отказвам, Флеч.

— Изобщо не би трябвало да водим този разговор.

— Защо?

— Защото ти направи всичко по силите си, Попи, знам го. И надеждите ми бяха наивни.

— Но какво си очаквал да направя!

Острият ѝ тон го накара рязко да вдигне глава.

— Винаги изглеждаш разочарован. Все изискваш и изискваш, без да кажеш какво искаш. Какво е то?

— Бих искал ти да... да...

— Какво? — Попи не можа да познае собствения си глас, толкова суров беше.

— Да се наслаждаваш — отговори тъжно той. — Да се наслаждаваш на преживяването, да се наслаждаваш на мен... едно и също е.

Тя прехапа устна толкова силно, че усети вкуса на кръв, странен и металически.

— Аз се наслаждавам.

Той стана и отиде до прозореца.

— През цялото време те обвинявах за нещо, което не зависи от теб, а това не е честно. Съжалявам.

Тя впери поглед в гърба му и разбра, че с брака ѝ наистина е свършено. Не можеше да му даде това, което той искаше. Никога нямаше да бъдат щастливи заедно и тя винаги щеше да го разочарова.

Не можеше да понася повече това положение.

[1] „Списание за мода“ (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

24 април, два дни по-късно

Херцог Вилиърс лежеше в леглото. Раната на рамото му пареше и студените компреси не облекчаваха болката.

— От брeндитo става само още по-лошо, пусто да остане! — процеди той през зъби.

Беше унизително да разбере до каква степен не харесва болката. В момента например се преструваше, че лежи само по заповед на хирурга, но не беше сигурен, че ще успее да стане. Навярно заради кръвозагубата.

— Брeндитo предотвратява инфекцията, Ваша светлост — увери го личният му прислужник, сякаш си имаше работа с глупаво дете.

— Не казвам, че не трябва да се прави — казвам просто, че засилва... неприятното усещане.

Мъжете не изпитваха болка. А и това усещане изобщо не приличаше на болка. Беше нещо много по-силно, като нажежен до червено ръжен, забучен в корема.

— Още ечемична отвара, Ваша светлост? — предложи Финчли.

Вилиърс присви очи и проследи с поглед личния си прислужник, който прекоси стаята с величествена походка. Финчли беше от онези прислужници, които приличаха на херцози повече от самия Вилиърс. Той го знаеше и Финчли го знаеше. Вилиърс притежаваше впечатляващо присъствие, високомерие и изтъкнато родословие; Финчли притежаваше впечатляващо присъствие, високомерие, достолепна походка, слабост към перуките и високите токове... но уви, липсваше му родословието.

Финчли се обърна и Вилиърс осъзна, че е забравил да му отговори. Странно, но установи, че изражението на Финчли прилича досущ на изражението на старата му бавачка. Всъщност за миг Вилиърс видя широката ѝ неодобрителна физиономия, наложена върху дългата физиономия на Финчли. С интерес проследи как носът на Финчли и носът на бавачката потръпват и сякаш се събраха.

— Ваша светлост?

— Финчли, имаш ли роднини в Съмърсет? — попита Вилиърс, отново присви очи и се помъчи да сведе носовете до един брой. Сигурен беше, че за лице като това на Финчли е необходим само един нос.

— Абсолютно никакви, Ваша светлост. Защо питате?

— Имаш много общи неща със старата ми бавачка — измърмори Вилиърс. Не искаше да признае, че в момента Финчли и бавачката имат общ нос.

Мисълта да има нещо общо с бавачка не допадна на Финчли. Гърбът му се изпъна още повече, а брадичката му се вирна още по-високо. Накратко, заприлича още повече на херцог, като се изключеше фактът, че все още имаше два носа.

— Бях забравил за онази брадавица на носа ѝ — промълви Вилиърс почти замечтано. — Но знаеш ли, пак я обичах. Може би затова така и не се ожених... мислиш ли, че може да е било, защото не намерих жена с брадавица на носа, Финчли? Смяташ ли, че това е причината? Ако ти, Финчли, беше жена с брадавица на носа, смяташ ли, че щях да се оженя за теб?

За миг Финчли остана с отворена уста.

— Ваша светлост, ще повикам хирурга.

— На твоє място щях да го отстраня този нос — продължи Вилиърс, като го изгледа с присвити очи. — Все пак преди имаше хубав нос. Всъщност херцогски.

— Да, Ваша светлост. Извинете, Ваша светлост. — И Финчли тръгна към вратата.

— Още не — каза Вилиърс. — Бих искал да ми донесеш огледало, Финчли.

— Ваша светлост?

— Огледало! Донеси ми онова огледалце. Трябва да видя колко носове имам.

Това сякаш накара Финчли да се разбърза. Той пхна в ръката му едно огледалце и излезе от стаята. Тичаше така, сякаш го гонеха адски прилепи. Всъщност Финчли приличаше на водоливник, а не на прилеп. Заради двата носа.

За миг Вилиърс почти се уплаши да погледне в огледалото. И на него ли му беше пораснал втори нос?

Но не. Ето го там... с големия нос и всичко останало. Само един нос. Пак не приличаше на херцог. Херцозите имаха светла кожа и удължени деликатни лица, като превъзходна порода ловни хрътки. Или бяха изключително красиви, като стария му приятел Елайджа. Но през последните години Вилиърс се бе научил да не мисли за Елайджа, известен и като херцог Боумонт, затова и сега веднага спря.

За разлика от него, Вилиърс приличаше на работник от доковете. Косата му беше гарвановочерна, с изключение на белите кичури. Навярно сега щеше да побелее цялата. Рамото като че ли вече не пареше толкова много. Всъщност изпитваше усещането, че се рее във въздуха — приятна промяна.

Поне веждите му още бяха черни. Една жена веднъж му каза, че имал очи на змия. Вилиърс затвори едното и установи, че почти може да види какво е имала предвид. Отвореното му око беше черно като нощта. Всъщност изглеждаше особено.

Може и да имаше само един нос, но пак беше адски грозен.

Вратата се отвори със замах и онзи безнадежден глупак, хирургът Бандърспит, влетя в спалнята, следван от Финчли. Прислужникът се бе разделил с втория си нос и изглеждаше съвсем нормален. От друга страна, от тила на Бандърспит растяха червени пера. Колко необикновено!

— Ваша светлост — каза хирургът, приближи се до леглото и заопипва челото на Вилиърс по начин, който му се стори отблъскващ, — имате треска. Трябва да ви пуснем кръв.

— Закъсняхте! — засмя се Вилиърс. — Това вече го свърши друг. Нали се бих в дуел! И загубих. Пусто да остане! — Той седна в леглото. — Трябва да стигна до Боумонт Хаус. Време е за следващия ход!

Само след няколко секунди вече се бореше с Финчли и Бандърспит, които не му даваха да стане от леглото.

— По дяволите, какво си въобразявате? — изрева той. — Махнете си ръцете!

— Ваша светлост? — попита Финчли с треперещ глас, който по нищо не приличаше на обичайното му провлечено херцогско произношение. — Дойдохте ли на себе си?

— Аз винаги съм на себе си! — отвърна незабавно Вилиърс. — Може и да не е приятно, но нямам друг избор.

Бандърспит избърса челото си.

— Трябва да го направим веднага — обърна се той към Финчли.

— Какво да направите?

— Да ви пуснем кръв, Ваша светлост — отговори Бандърспит.

— Как ли не! — сръза го Вилиърс, който ненадейно си спомни, че има да играе шах с херцогинята. — Трябва да направя хода си! Трябва да направя хода си!

Понечи да стане, но Финчли буквално се хвърли върху здравата половина от тялото му.

— Виж ти! — отбеляза студено Вилиърс. — Аз винаги съм бил сдържан в проявите си на привързаност към теб, Финчли. Бъди така добър да се придържаш към същите граници. Не желая да споделям леглото си с теб.

— За какви ходове говори? — обърна се Бандърспит към Финчли.

— Не може да не знаете, че Негова светлост участва в състезание по шах с херцогиня Боумонт? — попита Финчли.

— Наистина участвам — обади се Вилиърс. — И пусто да остане, тя спечели първата партия!

Личният прислужник не му обърна внимание.

— Негова светлост много иска да продължи сегашната партия.

— Един ход на ден — поясни Вилиърс. — Ако стигнем до трета партия, ще я играем в леглото и със завързани очи. Нали разбирате, че на всяка цена трябва да спечеля тази втората? — ухили се той на масивния лекар. — Дори и само за да завържа очите на херцогинята.

Бандърспит изглеждаше ужасен.

— Херцогиня Боумонт? За съпругата на херцог Боумонт ли говорите?

— Не за вдовстващата херцогиня — обади се Вилиърс. Започваше да изпитва неприятното усещане, че му се вие свят. — С нея никога няма да легна. И шах няма да играя. Макар че тези две неща не са чак толкова различни.

— Разбирам — измърмори Бандърспит и затвори зейналата си уста. — Не ми е работа да коментирам доколко морални или неморални са игрите ви, Ваша светлост. Но не мога да не отбележа, че херцог Боумонт е високо уважаван в парламента и работи ден и нощ,

за да внесе промяна в правителството — да даде на Англия уважавано и неподкупно правителство!

Вилиърс го погледна и примигна.

— Тези червени пера, които стърчат отзад на перуката ви, много ми харесват — каза той. — Виждам съм жени да си слагат такива, но не и мъж.

Бандърспит докосна за миг перуката си и после стана.

— Доведете помощника ми! — нареди остро той на Финчли. — Трябва да започнем веднага.

ГЛАВА 11

Градската къща на херцог Флечър

30 април

— Слушах те толкова години, мамо — каза спокойно Попи. — Лус, моля те, внимавай с емайлираните ми четки. Много ги обичам.

— Незабавно спри да събираш тези неща! — изръмжа лейди Флора на камериерката на Попи.

Лус замръзна. Когато лейди Флора заповядаше нещо, хората застиваха, сякаш Господ Бог бе изрекъл единайсетата си заповед.

— Ние не сме от жените, които позволяват на съпрузите си да ги обърнат в позорно бягство! Не съм те възпитала така!

— Знам, мамо — въздъхна Попи. — Ти си ме възпитала да бъда херцогиня.

— Херцогиня означава съпруга на херцог — отсече лейди Флора с безукорна логика.

— И аз така знам.

— Надявам се, че това, което долавям в гласа ти, не е нотка на непочтителност.

Попи погледна към нея. От дългогодишния си опит знаеше, че лицето ѝ изглежда искрено и невинно — самото vyplъщение на невинността.

— Разбира се, че не, мамо.

— Една съпруга никога не напуска съпруга си. Дори когато е тъпак като баща ти. Аз не го напуснах.

Попи кимна покорно. Доколкото разбираше, майка ѝ бе установила, че бракът не е за нея, приблизително час след церемонията, и лейди Флора предаваше мъдростта си в това отношение на единствената си дъщеря без всякакви задръжки.

— Няма смисъл да се омъжваш, ако не е херцог — постоянно повтаряше тя на Попи още когато дъщеря ѝ беше рошаво детенце, което се клатушкаше из детската стая. — Херцог, Попи!

Както често се случваше с лейди Флора, събитията се бяха наредили точно според желанията ѝ.

— Винаги съм искала да се омъжиш за херцог — каза сега тя. — И по изключение този път ти направи това, което искаш.

— Майко, аз винаги правя това, което искаш — възрази Попи и подаде на Лус молитвеника от нощното си шкафче.

— Не и в този момент. Ти изобщо обмисли ли това решение да напуснеш съпруга си?

— От една седмица не мисля за нищо друго.

— Винаги си била малка глупачка — заяви безстрастно майка ѝ. — Мислех, че си глупачка, когато се разтапяше от любов по Флечър и не спираше да дърдорис безсмислици, но ако го напуснеш, значи си нещо повече от глупачка. Твоята роля в живота е да бъдеш херцогиня. Не съм те възпитала да ставаш за срам.

„Вярно е“ — помисли си Попи. Всъщност ролята ѝ като херцогиня беше същата, както когато беше само дъщеря: да поддържа, обожава, прави комплименти и по всякакъв начин да показва уважение към лейди Флора, майката на една херцогиня.

— Казах ти да спреш с този багаж! — тросна се лейди Флора на Лус. — Ти какво, да не си и глуха, освен че си и грозна?

Попи се изправи в целия си ръст, който беше малко по-висок от този на майка ѝ.

— Лус ще продължи да събира багажа ми, мамо, защото е моя прислужница и аз ѝ наредих да го направи. — Погледна майка си право в стоманеносините очи. — Освен това не е грозна.

— Как смееш да ми противоречиш!

Поетичните души бяха сравнявали очите на лейди Флора с нежно лятно небе и изящни теменуги; ако обожателите ѝ можеха да видят как тези очи са способни почти да изскочат от орбитите си, може би щяха да намерят други думи за сонетите си.

Попи едва не се сви от страх, затова се обърна и подаде дневника си на Лус. После дълбоко си пое дъх.

— Гледай ме, когато ти говоря! — изкрещя пронизително майка ѝ. — За бога! — продължи тя и прехвърли яростта си към Лус. — Няма ли да излезеш? Трябва ли да стоиш тук като необучено куче?

Клетата Лус погледна ужасена към Попи, която кимна. Камериерката побягна и затвори вратата след себе си с трясък, от

който Попи подскочи.

— Необучена е — отбеляза лейди Флора. — На твое място щях да я уволня отдавна, колкото и да я бива с косата. От нея се излъчва наглост, освен това наистина е грозна с този нос като картоф. Не разбирам желанието на някои хора да лъжат хората от по-долните класи. Това не им е полезно. За нея ще бъде по-добре, ако разбере какво е мястото ѝ в живота.

— Напускам тази къща — отсече Попи. — Напускам съпруга си. Можеш или да го приемеш, или да не го приемеш, мамо.

— Не го приемам и никога няма да го приема. Ти си херцогиня.

— Пак ще съм херцогиня. Просто няма да съм херцогиня, която се преструва на омъжена.

— Мястото на една херцогиня е в градската къща на съпруга ѝ. Да не мислиш, че някога съм си помисляла да напусна къщата на баща ти? Защо да го правя? Защото беше глупак? Всички мъже са глупаци. Той не беше единственият. Защото двамата се мразехме? Ако една жена не започне с времето да изпитва омраза към съпруга си, значи е абсолютна глупачка. Колко дълго мислиш, че харесвах баща ти?

Попи поклати глава и отново ѝ се прииска да помнеше баща си. Да беше останал жив достатъчно дълго, за да разбере дали харесва дъщеря си. Това би означавало, че поне единият от родителите ѝ щеше да я харесва.

— Преди да се омъжа за него, мислех, че е глупак — каза майка ѝ. — След първата ни брачна нощ го намразих. Нали съм ти разказвала за това?

— Да, мамо.

— Той беше противен развратник — продължи лейди Флора. — Противен. Вонеше като белка и се държеше като бик. Но не допуснах ти да посрещнеш тази нощ неподготвена, както трябваше да я посрещна аз, нали?

Силното потръпване, което съпроводи думите ѝ, оказа върху Попи обичайното въздействие, както всеки път, когато майка ѝ говореше за брачната интимност. Прилоша ѝ.

— Не, мамо — каза тя.

— Винаги съм ти казвала най-страшното, подготвяла съм те. Казах ти, че мъжете са досадни, макар и полезни. Подготвих те за отблъскващите им навици в леглото. Щях да смятам, че съм се

провалила като майка — да, провалила, — ако бях допуснала да се омъжиш за някой с по-нисък ранг от херцог или ако ти бях позволила да тръгнеш към олтара, без да знаеш какво те очаква.

Майка ѝ погледна към отражението си в огледалото и се обърна настрана за по-голямо въздействие. Понеже не можеше да види цялата си прическа, присви колене; дори така не може да види всичко, тъй като фризура ѝ беше на три ясно различими етажа, първият украсен със сини панделки, вторият с нанизни перли и третият — с фльонга от син атлаз. Изглеждаше готова за представяне в двора, въпреки че бе дошла просто на сутрешно посещение на дъщеря си.

Попи седна, макар че не беше редно да го прави в присъствието на майка си. Но, както си помисли уморено, една херцогиня можеше да седне преди обикновените дами.

Сякаш чула мислите ѝ, майка ѝ избухна в гняв срещу родителите си, задето я бяха дали в ръцете на господин Селби, когато можела да покори най-видните аристократи, ако бяха имали вяра в нея.

— Погледни ме! — заповяда тя. — Просто ме погледни!

Попи я погледна.

— Никога не съм те лъгала, дъще, и сега също няма да те лъжа. Ти се омъжи за херцог, но аз съм много по-красива от теб, дори на тази моя напреднала възраст. Ако имаше някой подходящ херцог, и сега мога да се омъжа за него. Стига да искам, разбира се.

Тя намести една синя панделка в косата си.

— Искам да кажа — продължи тя, — че си глупачка, задето изобщо си помислила да напуснеш съпруга си. Какво ще спечелиш? Няма да си свободна, докато той не умре, а той не показва признаци за нищо подобно.

Попи си помисли, че разочарованието на майка ѝ от доброто здраве на Флеч е много неуместно. Но пък баща ѝ се беше предал и беше умрял скоро след женитбата и майка ѝ навярно мислеше, че това е естественият ход на нещата.

— Не искам Флеч да умира — каза тя.

— Тогава защо го напускаш? Обясни ми, Пердита. Не виждам абсолютно никаква причина да се разделяте. Просто трябва да го оставиш да върви по своя път, а ти върви по твоя... — Тя млъкна и се намръщи. — За леглото ли става въпрос?

Попи изпита странното чувство, че за миг майка ѝ е обзета от съчувствие.

И наистина, тя направи гримаса, която на лицето на всяка друга жена би могла да мине за състрадание, и седна на ръба на леглото.

— Знам, че е противно. Спомням си, Пердита. Наистина си спомням. Една жена никога не може да забрави болката и унижението.

— Изобщо не беше...

Но майка ѝ се бе развихрила.

— Огромният му инструмент, пурпурен и отвратителен във всяко отношение... знаеш ли, накара ме да повърна. Повърнах там, в стаята. Дори това не го спря. Не го спря. Не, той... той се засмя и продължи. Сега не мога да повярвам, но минаха поне три месеца, преди да събера сили да забраня на баща ти да влиза в спалнята ми.

Това Попи никога не го беше чувала.

— Забранила си му? Нали ми каза, че те е посещавал веднъж седмично?

— О, да, след като го пуснах пак. Но отначало... той не ме прие сериозно, представяш ли си?

Попи поклати глава. Не можеше да си представи, че някой може да не приеме майка ѝ сериозно.

— Изсипах едно пълно нощно гърне върху главата му — завърши лейди Флора.

— Уф!

— Освен това месечното ми кръвотечение току-що беше свършило — допълни със задоволство майка ѝ. — Точно така го бях замислила.

На Попи ѝ се стори, че сега самата тя ще повърне.

— Искам да кажа, че след като отново го допуснах при себе си, той беше смирен и беше разбрал каква точно е ролята му в спалнята — поясни майка ѝ. — Позволих му да ме посещава веднъж седмично, докато те заченахме. А после, тъй като в семейството му нямаше условие имотът да премине към първородния син и ти можеше да наследиш всичко, му казах, че не искам отвратителният му мъжки орган да докосва кожата ми никога повече.

Попи успя да изобрази нещо като усмивка.

— Виждам, че твоят съпруг няма да е толкова лесен за опитомяване — продължи замислено майка ѝ.

— Аз...

— Не помислих достатъчно за теб, дете.

Попи едва успя да не зяпне от удивление. Майка ѝ я потупа по рамото.

— Колко често посещава любовницата си?

Попи поклати глава.

— Не мисля, че Флеч има любовница.

— Няма си любовница! — ахна майка ѝ. — Нали не искаш да кажеш, че си била принудена да го обслужваш през всички тези — колко години станаха? — съвсем сама?

— Женени сме от четири години. Но това не е...

— Отвратително! — изсъска майка ѝ. — Какво должно поведение за един херцог! Предполагам, че се е опитвал да създаде наследник. Но щом се опитва напразно от толкова време, почти със сигурност е неспособен. — И пак я потупа по рамото.

— Може аз да съм неспособната — промълви сломено Попи.

— В никакъв случай! — отсече майка ѝ. — Ти си от добър, силен сой и във вените ти тече моята кръв. С баща ти се справихме с тази задача в разумен период от време. Не, ако се наложи, ще трябва просто да избереш някой друг и да осигуриш наследник. Това е женска работа, колкото и да е неприятна. Когато дойде моментът, ще ти избира подходящ партньор, точно както избрах съпруга ти.

— Ти не си избрала Флеч, мамо — възрази Попи. — Ние се избрахме взаимно.

— Глупости! — отговори енергично майка ѝ. — Избрах го в мига, в който се появи в Париж. Двамата бяхте много чаровни с тази ваша игра на любов, но предполагам, че точно затова ти е било още по-тежко, когато накрая си разбрала противната истина.

Попи преглътна.

— Каква е противната истина, мамо?

— Бракът е удобство — отговори майка ѝ без заобикалки. — В противен случай жените никога нямаше да се подчиняват на гнусните навици на мъжете. Но с брака един мъж купува жена и тя се съгласява да му роди деца. Точно с това ти плати онази част от наследството, която един ден ще получиш като вдовица: ти получи една трета от херцогството, задето подписа брачното свидетелство. И затова нещата стават толкова трудни сега, когато искаш да го напуснеш.

Тя отново потупа Попи по ръката.

— Не се тревожи. Вече мисля по въпроса. За нищо на света не искам да си мислиш, че не можеш да кажеш на майка си, когато си на ръба на издръжливостта си.

— Не е точно...

Но, разбира се, не може да довърши изречението. Понякога ѝ се струваше, че минава цяла седмица, без да е довършила и едно изречение в компанията на майка си.

— Не знаех, че е трябвало да изтърпиш четири години... четири години това — продължи майка ѝ, загледана в далечината. — Знам, че беше подготвена за самия акт — нали се погрижих за това. Но сърцето на всяка майка ще се свие при мисълта, че дъщеря ѝ е изтърпяла това, което си преживяла ти. Мисля, че си права. Трябва да го напуснеш.

— Трябва ли?

— Напусни го! Така Флечър ще бъде принуден да си намери любовница. Мъжете са изцяло подвластни на похотта си, нали знаеш. Не могат да контролират пороците си. За един мъж е крайно необичайно да изпитва интерес само към една жена повече от пет години, затова съм сигурна, че Флечър просто има нужда от окуражаване. Не бива да го мразиш прекалено много. Той поне се къпе.

— Да — измърмори Попи.

— Ще се преместя в тази къща — каза майка ѝ. — Скоро ще го накарам да разбере колко много греши. Ти си прекалено млада и твърде податлива, Попи. Не притежаваш онази решителност, която имах аз, когато изсипах нощното гърне върху главата на баща ти. За бога, ти си страдала цели четири години! Чувствам се като ужасна майка, задето дори не съм се досетила за болката ти.

За свое удивление Попи видя, че сините очи на майка ѝ са леко замъглени.

— Всичко е наред, мамо — каза тя. — Не беше чак толкова...

— Обичам те — прекъсна я майка ѝ. — Знам, че от време на време сигурно ме смяташ за прекалено властна — ние сме различни по характер и аз не умея да мълча за истината, когато я видя. Но наистина те обичам, Пердита, и винаги съм те обичала.

— Знам, мамо — увери я Попи. — Винаги съм го знаела.

Майка ѝ стисна зъби.

— Ще покажа на този твой съпруг как трябва да се държи със своята херцогиня.

— О...

— Не се тревожи — вдигна ръка майка ѝ с жест на генерал, който кара цяла армия да се закове на място. — Няма да бъде така пряма, каквато съм обикновено. Ще използвам хитрост. Ще действам деликатно. Ще оставя горкия млад глупак сам да си извади заключението. А после, когато преценя, че е добил по-правилна представа за правата и отговорностите си, ти ще се върнеш и двамата ще заживеете в хармония.

— Но ако ти отседнеш тук, мамо...

Майка ѝ се намръщи.

— Разбирам какво имаш предвид. Ти къде ще отидеш? Ще изглежда малко странно, ако се върнеш сама в къщата ми.

И тогава по някакво чудо устните на Попи се разтвориха и тя каза:

— Ще отседна при една своя скъпа приятелка.

— Коя?

— Херцогиня Боумонт.

— Боумонт? — повтори лейди Флора. — Тази развратница? Защо, за бога, искаш да отидеш при нея?

— Харесвам я.

— Не можеш ли да отседнеш при лейди Уортли? Тя има такова влияние в борда на болницата и знам, че е искрено привързана към теб.

— Ще се чувствам по-удобно с Джема.

— Изобщо не биваше да допускам да се запознаеш с нея — каза майка ѝ. — В Париж нямаше проблем, но кой би помислил, че лека жена като нея ще се върне в Англия?

— Тя ми е приятелка, майко. Бих искала да не си толкова...

— Аз наричам нещата с истинските им имена — отсече майка ѝ. — Винаги съм го правила. Херцогинята е лека жена, това е. Съжалявам съпруга ѝ, наистина. От друга страна, тя е херцогиня. Разрешавам ти да я посетиш.

— Ако ме извиниш, майко — каза Попи, стана и направи реверанс, в който се долавяше лека непочтителност, — имам ангажимент. Ако искаш нещо освежително, поръчай си.

— Знаеш ли — промълви замислено майка й, — че това може да ми хареса? Винаги съм мислила, че ако обстоятелствата бяха по-различни, бих се представила блестящо на сцената.

Попи почти изпита съчувствие към Флеч.

— Ще започна с истеричен пристъп. Забелязала съм, че мъжете най-много ненавиждат истерията. Тя ще потопи това домакинство в подобаващо настроение.

Майка й обхвана лицето й с длани, Попи видя, че очите й пак са замъглени.

— Каква ужасна майка бях! Как можах да те оставя в тази къща години наред, без да се замисля!

— Не, наистина, аз...

— Тихо. — Лейди Флора церемониално я целуна по челото. — Сега майка ти ще се заеме с всичко. Когато ти кажа да се върнеш, Пердита, съпругът ти ще бъде нов човек, обещавам ти. Ще те умолява да се прибереш и тогава ти ще можеш да определяш условията. Просто си мисли за мен... — и в очите й проблесна рядко за нея весело пламъче — ... и за нощното гърне, с което Флечър тепърва ще се сблъска.

Попи стигна до най-долното стъпало на стълбището и се подпря на парапета с ръка на сърцето. Наистина ли можеше да остави Флеч на наказанието, което бе замислила майка й? Спомни си за поведението му, за флирта му с Луиз... да, можеше.

Той си го заслужаваше.

Един от проблемите обаче беше фактът, че макар да беше приятелка с Джема, имаше много жени, които познаваше далеч по-добре, жени, с които бяха в едни и същи комитети, жени, които се стремяха да изведат благотворителността до нови висини.

Жени, чиято репутация беше кристалночиста в сравнение с тази на Джема.

Цял Лондон знаеше, че Джема е имала affaires през годините, които прекара в Париж, разделена от съпруга си. Цял Лондон наблюдаваше партиите шах, които Джема играеше със съпруга си... и с херцог Вилиърс. Джема беше непочтена жена.

И точно това я правеше идеална в случая. Тя нямаше даzakлейми Попи. Или да се опита да я убеди, че трябва да се върне при съпруга си.

А майката на Попи никога нямаше да престъпи прага на блудница като Джема, херцогиня или не. Ако лейди Флора смяташе мъжете за глупаци, то жените, които доброволно се забъркваха с тях, по нейно мнение бяха още по-лоши. „Уличница!“, изсъскваше тя, когато чуеше и най-малката клюка по адрес на някоя жена. Преди толкова години в Париж позволи на Попи да се сприятели с Джема само защото презрението и снобизмът не спираха да се борят в душата ѝ. Все пак Джема беше херцогиня.

Най-накрая Попи пусна перилата и осъзна, че ръцете ѝ са овлажнели от пот. Тя изпъна гръб и помоли иконома да ѝ донесе палтото. После каза:

— Разчитам на вас, Куинс, да предадете на херцога, че напускам къщата.

Очите на иконома сякаш щяха да изскочат.

— Ваша светлост?

— Реших да се преместя да живея другаде — поясни тя, закопчавайки палтото под брадичката си. Беше доста студено за края на април. — Мисля, че той няма да има нищо против. Ако иска да отпрати някакви възражения, предполагам, че ще се видим на бала на лейди Веси по-късно тази седмица.

Икономът затвори уста и се поклони.

— Ще ми позволите ли да изкажа дълбоките съжаления на домакинството, Ваша светлост?

Попи се чувстваше замаяна от свободата да изкаже мислите си.

— Защо съжालявате? Нали знаете, ще ви бъде много по-лесно без херцогиня в къщата. Предполагам, че херцогът ще отсъства почти през цялото време, както и досега, и няма да имате почти никаква работа.

Куинс изглеждаше объркан, затова тя го потупа по ръката.

— Ако обичате, ще ми повикате ли каретата?

— Ваша светлост — успя да си поеме дъх той и се поклони.

Попи седна на един стол в преддверието и започна да си тананика. Помещението беше огромно, строго и мисълта колко го мрази я правеше много щастлива. Преддверието беше студено. Неприветливо.

През ума ѝ премина мисълта, че Джема може да се изненада от появата ѝ, но тя я отхвърли. Най-важното беше това, че се чувстваше щастлива. Всъщност облекчена.

Фоул, икономът на Джема, имаше толкова благо лице, че Попи едва не се заплака, когато той я попита дали желае да си свали наметалото. А след няколко минути Джема влезе в дневната.

Попи стана, но от устата ѝ не успя да излезе нито звук.

Джема спря на прага — самото възплъщение на френска елегантност, от върха на накъдрената фризура до розовите копринени носове на пантофките.

— Какво удоволствие е да те видя! — каза тя.

Попи преглътна сълзите си.

— Мислех да се върна у дома при мама, но всъщност тя ще остане в моята къща и... и ще бъде майка на Флеч.

Джема примигна.

— Какво казваш — че лейди Флора ще бъде майка на Флеч?

— Точно така — кимна Попи.

— Не мога да си представя как някоя жена би могла да бъде като майка на Флеч, най-малко твоята!

— Може ли да ти погостувам? — попита Попи.

— Ще ми бъде безкрайно приятно! — възкликна Джема и я целуна по бузата. — Това е пръст Божи — брат ми току-що замъкна обичната ми повереница в провинцията и ме остави сам-сама!

— Те наистина ли ще се оженят със специално разрешение? — попита Попи.

Джема въздъхна. Всъщност бяха заловили нейната повереница на практика по време на интимен акт с Деймън — при това в открита лодка — така че бързата венчавка беше най-доброто решение за всички замесени.

— Мисля, че брат ми е дотолкова обсебен от страст към бъдещата си съпруга, че не може да чака — отговори тя.

— Боя се, че няма да бъде много добра компания — промълви Попи, усещайки как сълзите ѝ отново напират. — Аз просто... не ми се иска да бъде...

— Когато напуснах Боумонт, плаках седмици наред — промълви Джема. Погледът ѝ изглеждаше малко изтерзан. — Седмици.

— И аз съм готова да плача седмици наред — промълви Попи и гласът ѝ леко се задави. — Искам да кажа, мисля, че може би ще плача.

— Значи се намиращ точно където трябва — увери я Джема. — Няма да те безпокоя, но ако искаш компания, трябва само да ми кажеш.

Плачи до насита!

Попи не можа да потисне усмивката си, дори през сълзи.

ГЛАВА 12

— Единственият начин да прогоним треската е да му пуснем кръв — каза Бандърспит. — Или това, или пиявици. Тази треска продължава повече от седмица.

Финчли сведе поглед към херцога. Вилиърс изглеждаше спокоен, но очите му се отвориха и той отново опита да се надигне. Финчли скочи към него и го притисна надолу.

— Трябва да играя! — изрева херцогът.

— Дори и тогава съзнанието му може да се окаже трайно разстроено — каза Бандърспит и устните му се извиха надолу в неodobрителна гримаса. — Човек с морални склонности като неговите очевидно вече е на ръба на умопомрачението. Такава рана е достатъчна да тласне ума му към състояние на трайно безпокойство.

— Не! — извика Финчли и поотпусна ръката на Вилиърс, тъй като херцогът отново се беше унесъл. — Херцогът е съвсем нормален и духом, и телом. Просто има треска.

— Фигурата! Трябва да направя хода си! — прошепна Вилиърс. Гласът му беше малко дрезгав, затова Финчли допря до устата му чаша с вода. Част от нея се изля върху гърлото му. Финчли никога не бе виждал господаря си така уязвим. Нито веднъж.

— Трябва да доведем свещеник — заяви отсечено Бандърспит. — Както казах, човек, затънал в такава морална низост, навярно ще умре от нея. Той няма причина да живее, освен потребността да задоволява изродените си желания, а това не може да го подтикне да се бори за живота си.

— Не е така! — извика Финчли.

— Има ли семейство?

— Не.

— Очевидно е, че не е женен — изсумтя презрително лекарят. — Но изглежда, че се старае да разруши браковете на други хора.

Вилиърс отново бе започнал да се мята в леглото. Очите му се отвориха и се приковаха в лицето на личния му прислужник.

— Финчли?

— Да, Ваша светлост? — отговори Финчли, като се наведе над леглото.

— Трябва да направя хода си, Финчли. Тя ще трябва да дойде при мен, защото днес няма да стана. Изпрати й съобщение.

Ръката му се отпусна, а главата му падна обратно на възглавницата.

— Бълнува — постави диагнозата Бандърспит. — Не мисля, че пускането на кръв ще му помогне. Прекалено дълго си чакал.

Финчли хранеше съмнения за кръвопускането. Хирургът беше пуснал кръв на втория лакей, след което човекът гасна на тавана в продължение на цял месец, преди да умре. Финчли открай време смяташе, че лакеят щеше да оцелее, ако не го бяха пипали, ако не му бяха източили кръв.

— Съгласен съм — обърна се той към Бандърспит. — Кръвопускането едва ли ще помогне.

Бандърспит го изгледа с подозрение.

— Аз съм хирургът, избран от Негова светлост — каза той. — Нямах право да викаш другиго.

— Няма — увери го Финчли и автоматично притисна херцога надолу, защото той отново се опита да стане и да направи шахматния си ход.

— Ще се върна днес следобед — оповести Бандърспит. — Ако няма подобрене, каквото всъщност не очаквам, ще му пусна кръв, каквото и да казвате. Може и да не одобрявам морала му, но съм положил клетва пред Бог да правя всичко по силите си не само за праведниците, а и за грешниците.

„Точно така — помисли си Финчли. — Особено като се има предвид колко щедро ви плащат грешниците.“ Той успя да изведе Бандърспит от стаята и се обърна. Вилиърс се мяташе в леглото.

Нямаше друг избор. Херцогинята трябваше да направи своя ход. Той отиде до вратата и повика иконома.

ГЛАВА 13

Флеч слезе от каретата си в края на отегчителния следобед, прекаран с Гил. Испитваше срам и леко негодувание, като ученик, който е счупил прозорец. Разбира се, щеше да се сдобри с Попи. Беше минала цяла седмица и трябваше да се е успокоила. В джоба му имаше диамантена огърлица. Може би просто щеше да я остави в спалнята ѝ в знак на извинение.

Но не: само като си помисли за смайването в погледа ѝ, разбра, че трябва да поднесе извинението както трябва. Тази мисъл го изпълни с инстинктивно отвращение. У Попи вече нямаше нищо забавно. Единственото забавление идваше от флиртовете.

Той подаде наметалото си на Куинс.

— Ако обичате, Ваша светлост — гласът на иконома звучеше странно.

Флеч се спря.

— Бих желал да говоря с вас насаме.

Флеч стисна зъби. Искаше да сложи край на тази ситуация с Попи и след това да пийне нещо силно.

— Не може ли да почака, Куинс? Трябва да кажа нещо на херцогинята, а после...

Един глас го прекъсна от горния край на стълбището:

— Ваша светлост!

Той вдигна глава и видя как един абсолютно ужасен ден става още по-ужасен. Направи бърз поклон.

— Ще ви поздравя след малко, лейди Флора. Куинс трябва да ми каже нещо спешно.

И без да чака отговор, влезе в западния салон.

— Сигурно ще разполагаме с пет минути, преди да ме нападне тук — обърна се той към иконома. — Главният готвач пак ли уволни целия кухненски персонал? — Но сам си отговори на въпроса. — Ако беше така, щеше да го съобщиш на херцогинята. Е, какво мога да направя за теб, Куинс?

— Отнася се до херцогинята — отговори икономът.

Флеч вдигна вежда.

— Да?

— Тя ме помоли да ви предам едно съобщение.

— Така ли?

Куинс не му подаде листче хартия.

— Доколкото разбрах, Ваша светлост, тя ще отседне другаде.

— Ще отседне... какви ги говориш, по дяволите? Не е ли горе с оная харпия, майка й?

— Не — отговори Куинс. — Лейди Флора е тук сама и от около час изпада в истерични пристъпи. Може би дори по-дълго. На мен ми се струва по-дълго! — добави той прочувствено.

Флеч усети как го обзема ледено спокойствие. Попи очевидно се правеше на интересна. Но как бе могла да излезе от къщата и да остави майка си тук?

— Ваша светлост? — продължи жално Куинс.

— Да? — отговори Флеч и тръгна към вратата.

Куинс каза тихо:

— Лейди Флора нареди на камериерката си да отиде в Селби Хаус и да се върне с дрехите й.

Флеч закова на място и ръката му падна от дръжката на вратата.

— Куинс — промълви той, — кажи ми, че се шегуващ, и ще ти удвоя заплатата!

— Ваша светлост — отговори икономът, — ако това наистина се случи, според мен ще трябва да удвоите заплатите на почти целия персонал, за да ги задържите.

Флеч стигна до коридора точно когато майката на Попи слезе от последното стъпало. Той я видя с онази яснота, която само стъписването може да придаде на човешкия поглед. Попи беше избягала и щеше да е много досадно и неприятно да я уговаря да се върне. И кой беше виновен за това? Майка й. А чия беше вината, че младата му съпруга ненавиждаше спалнята? На майка й. А кой беше виновен, че Попи прекарва почти цялото си време в болници и благотворителни организации? Пак майка й.

Нищо у лейди Флора не разкриваше истинската й природа. Тя се обличаше с цялата официалност на кралица и хората обикновено я обсипваха с внимание, достойно за владетелка. Всъщност беше

красива. Фигурата ѝ бе съблазнителна — нещо необичайно за жена на четирийсет и няколко години. Но лицето ѝ беше това, което я правеше истински опасна. Макар и обладан от ярост, Флеч не можеше да не признае, че това лице беше омагьосващо, дори повече от лицето на дъщеря ѝ. Лице на жена, свикнала да прави каквото си поиска, когато си поиска и както си поиска. Лице на жена, която рядко се сблъсква със съпротива. Накратко, бе започнала да се смята за нещо подобно на английската кралица. Или може би, тъй като лейди Флора презираше хората, които прекарваха целия си живот на един малък остров, за женския вариант на руския цар.

Флеч се поклони толкова рязко, че брадичката му буквално разцепи въздуха.

— Лейди Флора. Със съжаление трябва да кажа, че сте ни заварили в неподходящ момент.

Тя се понесе към него и постави длан на ръката му.

— Горкият! — промълви тя.

Флеч примигна. До този момент тъща му винаги се отнасяше с него като с всеки друг джентълмен: сякаш виждаше леко разкрасен прислужник.

— Чувствам се отговорна — изгука тя. Да! Наистина изгука! Флеч стисна зъби и не се отдръпна назад, както му повеляваше инстинктът. — Очевидно съм се провалила с начина, по който възпитавах дъщеря си, и така съм ви разочаровала. Никога не съм изпитвала такава агония, както през последния час. Трябва да разберете, че агонията в сърцето на една майка няма равна.

Флеч отвори уста, но красивите устни на тъща му просто продължиха да се движат.

— А после осъзнах, че на този свят има само един човек, който може да разреши тази дилема, който може да компенсира необичайното поведение на дъщеря ми... — за миг Флеч видя как сините ѝ очи стават корави като стъкло — ... и че това е единственият начин да уталожа своето собствено непреодолимо чувство на вина. Ще остана до вас, Ваша светлост. Няма да ви изоставя, въпреки че дъщеря ми го стори. Аз...

Флеч се прокашля.

— Лейди Флора, напълно съм уверен, че съпругата ми ще се прибере у дома, преди да се е стъмнило. Няма нужда да се

притеснявате толкова.

— Колко ми се иска наистина да беше така! — провикна се тя. — Но трябва да призная, че познавам Пердита по-добре от вас. Тя е толкова разбрана и сговорчива... докато не...

Флеч видя как проблеснаха белите ѝ зъби.

— Наследила го е от покойния ми съпруг, Бог да упокои душата му — продължи лейди Флора. — Съмнявам се, че Попи ще се върне в дома ви, Ваша светлост.

— Ще се върне, разбира се! — изръмжа Флеч и отстъпи назад. Ръката ѝ падна от неговата. — А сега, ако ме извините, госпожо, ще помоля Куинс лично да ви придружи до дома ви, защото сте разстроена.

Лейди Флора му се усмихна така, сякаш не го беше чула.

— Не се тревожете — каза тя. — Ще говоря с икономката и незабавно ще поставя всичко под контрол. Няма да допусна да изпитате и най-малкото неудобство поради абсурдното бягство на дъщеря ми!

Дори окото ѝ не мигна. С нищо не показа да осъзнава, че има нещо неуместно в това една майка да предложи да замени дъщеря си. Флеч нямаше как да не предположи, че лейди Флора, също като дъщеря си, е жена, която никога не се замисля за случващото се в спалнята.

Единствената мисъл в главата му беше да избяга.

— Извинявам се, лейди Флора. Имам неотложен ангажимент.

Тя му се усмихна със сърдечността на гладен тигър.

— Чувствайте се удобно, където и да решите да отидете. Всичко в тази къща ще бъде готово за завръщането ви.

И наистина, тя се обърна и започна да дава на Куинс заповеди за домакинството, менютата, камериерката си и чаршафите. Ласкателният ѝ тон се променяше удивително бързо, когато се обръщаше към някой прислужник.

— О, Ваша светлост! — провикна се тя, докато един лакей отваряше вратата.

Флеч отново се извърна към нея.

— Ако случайно се видите с дъщеря ми, поздравете я.

Флеч се поклони. Странното беше, че косата на лейди Флора си беше все така блестящо руса. Не приличаше на плетеница от змии. Но

сигурно...

До входната врата икономът се поклони и му подаде палтото, което Флеч бе съблякъл току-що.

— Куинс — каза херцогът и спря на прага, — коя беше онази богиня с коса от змии?

— Медуза, Ваша светлост — отговори Куинс. — Само един поглед към косата ѝ, и човек се превръщал в камък.

— Точно така — измърмори замислено Флеч и тръгна към каретата си.

Попи щеше да разбере, че трябва да се върне вкъщи.

ГЛАВА 14

1 май

Перуката беше дяволски тежка, но не предизвикваше повече сърбеж от тази, която носеше всеки ден. Фустата с обръчи представляваше по-голям проблем.

— Как успяват жените да седат с това нещо? — обърна се той към икономката, госпожа Ферърс.

— Това са само малки странични обръчи — отговори тя. — Обръчите преди двацет години бяха наистина ужасни! Тези единствено ще ви придадат женствена форма.

Финчли погледна към корсажа на небесносинята си рокля и изсумтя.

— Хълбоците ми не са единствената част, която има нужда от подплънки, госпожо Ферърс.

— Ще е много по-лесно, ако оставите някоя от прислужниците да го направи вместо вас — каза тя. — Например Бети. Тя е актриса по душа.

Той поклати глава.

— Херцогът никога няма да ми прости, ако допусна жена да го види в сегашното му състояние. Никога.

Госпожа Ферърс сви устни.

— Бети не може да си позволи да загуби мястото си. Има три сестри.

— Виждате ли?

— Ръцете ви изглеждат ужасно космати, господин Финчли, не се обиждайте.

— Може би ако си сложа шал? Опитах се да се напъхам в онази червена рокля с дългите ръкави, но не ми стана.

— Изглеждате толкова добре, колкото е възможно да изглежда мъж в женски дрехи. Ще ви дам шал и ще напъхаме в деколтето дантелено фишу — и там ви стърчат малко косми.

— Бих могъл да ги обръсна — измърмори несигурно Финчли.

Госпожа Ферърс отстъпи назад и го огледа.

— Негова светлост е с ужасна треска. Едва успява да отвори очи.

— Само ако зърне ръцете ви, ще си помисли, че сънува кошмар.

Финчли изстена и се отпрати да свърши необходимото.

— Готов съм — каза мрачно след известно време.

Госпожа Ферърс го уви с някакъв плат.

— Нямахте достатъчно голям шал, господин Финчли. Това е великденската покривка за маса от малката трапезария и според мен е много хубава.

Финчли изобщо не погледна към огледалото — просто се обърна и понечи да тръгне.

— Стъпвайте леко — напомни му госпожа Ферърс. — Нали не искате да нахлуете там, трополейки, и да накарате Негова светлост да отвори очи от изненада? Трябва да говорите с тих, тънък глас.

На прага на спалнята Финчли спря и каза с нормалния си глас:

— Ваша светлост, мога ли да въведа херцогиня Боумонт, която дойде да направи хода си в шахматната партия?

— Добре! — отговори херцогът, седна в леглото и смъкна нощната си шапчица. — Проклятие, тук е тъмно като във вълча муцуна! Как ще играем на тъмно, Финчли? Донеси ни лампа.

Финчли се намести до леглото и изгука с тънък глас:

— Но, Ваша светлост, аз виждам чудесно! Не можем ли просто да продължим?

Вилиърс го погледна и примигна. Финчли нервно се отдръпна назад. Вилиърс обаче очевидно остана заблуден, защото каза:

— Приличате на бял призрак, Джема. Цялата в бяло. По мое мнение с този вид няма да предизвикате особено вълнение в Лондон.

Финчли взе шахматната дъска, която му подаде лакеят.

— Сега ще преместя пешката си тук, Ваша светлост — изгука той. — Направете хода си и ще ви пожелаая лека нощ.

На херцога, изглежда, му беше трудно да остане буден, затова Финчли бутна дъската малко по-близо до него. Вилиърс отвори очи и се загледа във фигурите.

— Джема — каза накрая той, — пешката стои ли с главата надолу, когато я погледнете?

— Никога! — изписука Финчли и размени поглед с лакея.

Вилиърс протегна ръка и спря. Ръката му замръзна над фигурите.

— Ваша светлост? — потрепери гласът на Финчли.

Бавно, бавно Вилиърс обърна глава. Очите му се присвиха и той плъзна поглед от върха на перуката на Финчли по гладко обръснатата му брадичка, спря се за миг върху зачервената кожа, която се показваше над корсажа му.

— Финчли — каза той с тон на човек, който е съвсем нормален и си дава ясна сметка какво става наоколо, — мисля, че започвам да полудявам. Да не би по някаква причина ти да имаш принос за това?

— Аз не съм Финчли — отговори Финчли.

— Така ли? В такъв случай херцогиня Боумонт сериозно е променила вида си. Мога само да предположа, че тази промяна в облеклото ти се дължи на факта, че те е сполетяло някакво голямо нещастие.

Финчли преглътна.

— Ваша светлост беше много притеснен, че ще пропусне хода си с херцогинята — осмели се да каже той.

— Неприятно потен съм — каза херцогът. — Бих желал незабавно да се изкъпя. В никакъв случай не мога да правя компания на една херцогиня в това състояние.

— Така си и мислех — измърмори Финчли. Трябваше да зададе въпроса. — Ваша светлост, защо?

— Защо си възвърнах разсъдъка ли? Херцогиня Боумонт започна тази партия, като премести пешка на D5. Това, че после премести кон на H6, беше достатъчно да ме накара да се отърся от треската. Тя никога не би преместила кон до ръба на дъската в началните ходове. Предполагам, че не съм бил на себе си.

— Така е, Ваша светлост.

Вилиърс огледа стаята.

— Кой ден сме?

— Събота — отговори Финчли и добави неохотно: — От почти десет дни сте болен, Ваша светлост.

Очите на херцога се затвориха.

— Какво казват?

— Кой?

— Лекарите, глупак такъв!

— Може би известно време ще продължите да боледувате — отговори Финчли. — Бандърспит е виждал случаи, в които болните са

влачили тази треска месеци наред.

— Влачили са я? Влачили са я, а после?...

— Възстановявали са се! — отговори Финчли и се прокле, задето бе избрал неподходяща дума.

— Напиши бележка до херцогинята и засега отложи партията ни — нареди Вилиърс, без да му обръща внимание. — И по-добре повикай адвоката ми. Докато още съм на себе си.

— Да, Ваша светлост — отговори Финчли. — Сутрин се отърсвате от треската, Ваша светлост.

— Не помня — измърмори Вилиърс и потърка главата си. — Струва ми се, че онзи жалък дуел беше вчера.

За опитното око на Финчли беше очевидно, че треската се завръща.

— Ще повикам адвоката ви утре сутринта.

Очите на господаря му се фокусираха върху него.

— По-добре ми напомни, че умирам, преди да дойде, Финчли. Иначе няма да знам защо е тук.

Сърцето на Финчли се сви, но той сведе глава и каза:

— Да, Ваша светлост.

ГЛАВА 15

Две седмици по-късно

15 май

Джема препрочиташе „Благородната игра шахмат“, когато камериерката ѝ Брижит почука тихо на вратата и ѝ съобщи, че херцогиня Флечър моли да я види. Тя скочи на крака.

— Попи, скъпа, изглеждаш чудесно!

— Боя се, че съм ужасна гостенка.

Като гостенка Попи определено беше необичайна. Тя почти не излизаше от стаята си и според прислужниците не правеше нищо друго, освен да чете. „И да плаче“ — помисли си Джема.

— Невидимите гости са нещо чудесно — каза тя успокоително.

Попи протегна ръка и докосна книгата ѝ.

— Не съм си и помисляла, че има книги, посветени единствено на шаха.

— Има много такива книги.

— Трябва да ми простиш невежеството. Знам, че си много, много добра на шах... И че участваш в състезания и с херцог Вилиърс и със съпруга си.

Джема погледна изпод мигли към гостенката си и мислено сви рамене. Защо да не ѝ каже най-ужасното?

— Правим по един ход на ден — каза тя. — Във всяка от двете партии. Ако в някое от състезанията се стигне до трета партия, ще я играем с вързани очи... в леглото.

Настъпи тишина.

— Защо? — попита най-после Попи. Не изглеждаше ни най-малко шокирана, просто изненадана. — Защо искаш да играеш в леглото? Няма ли фигурите да се наклонят настрана и да се разбъркат?

— Може би.

Отново настъпи кратка тишина.

— Предполагам, че идеята е била на съпруга ти.

— Всъщност беше на херцог Вилиърс.

— Ще спечелиш ли?

— И двете партии ли? Страхувам се, че в случая гордостта ми може да доведе до падение — отговори Джема. — Останах стъписана, когато загубих първата партия със съпруга си. В момента и двете игри се отлагат, докато Вилиърс се възстанови.

— Защо не загубиш и тази партия? Тогава ще избегнеш цялата тази история с третата игра — отбеляза Попи.

Джема примигна.

— Нима ми предлагаш нарочно да загубя партия?

— Защо не?

Това беше немислимо, но зад него се долавяше нещо поинтересно.

— Ти би ли загубила нарочно някоя игра, за да избегнеш среща в леглото?

Попи леко порозовя.

— Звучи ужасно неудобно да играеш шах в леглото.

Джема се облегна в креслото си. Гостенката ѝ седеше на ръба на своето. Гърбът ѝ беше толкова прав, сякаш бе подсилен с желязо. Попи беше възхитителна, макар и — сега, когато я погледна по-внимателно — доста крехка, сякаш всеки момент можеше да избухне в сълзи.

— Доколкото разбирам, спалнята е място, в което със съпруга ти не се разбирате добре — каза Джема.

— Винаги много съм се старала! Но Флеч не е доволен. Все пак се опитвах! Ако... ако майка ми само знаеше какви неща съм правила с него, но все не му беше достатъчно!

През ума на Джема пробягаха какви ли не тревожни възможности. Беше живяла осем години в Париж и знаеше много за извратеността на човешката природа. А миловидното лице и златистите къдрици на Попи изглеждаха... млади. Джема почувства, че малко ѝ се гади.

— Може би това, че херцогът се е насочил към нещо ново, е за добро? — попита тя.

От другата страна на масата ѝ отвърна напрегнато мълчание, което сякаш не изразяваше пълно съгласие. Но ако съпругът на Попи наистина я измъчваше, тя би трябвало да се радва да му види гърба.

— Какво точно иска Флеч от теб, Попи? — попита Джема.

— Нищо — отвърна тъжно Попи. — Предполагам, че просто съм превзета и старомодна. Веднъж ми го каза. И след това се опитах, наистина се опитах!

— Какво се опита?

— Събличам си нощницата — отговори Попи.

Джема кимна.

— И?

— Събличам я, преди да легна в леглото.

— Да?

— А после лягам на леглото и никога не недоволствам, каквото и да прави.

Джема не се отличаваше с търпение.

— И какво точно е то, Попи?

— Той... се бави, души ме с нос — отговори Попи. — Той... той... прави това, заради което идва в покоите ми. Аз никога не недоволствам — добави тя. — Надявам се да знае, че разполага с толкова време, колкото пожелае. Аз...

— Мили Боже!

Попи избухна в плач.

— Нещо с мен не е наред, нали? Мислих за това. Другите жени са различни. Освен майка ми, разбира се. Сигурно съм се метнала на нея. Ето, Луиз флиртуваше с Флеч, без изобщо да е влюбена в него.

Джема не отговори веднага, затова Попи настоя:

— Луиз не мислеше за любов, нали?

— В никакъв случай! — отговори Джема.

— А ако ти... ако ти изиграеш тази трета партия в леглото с херцог Вилиърс, да не говорим за съпруга ти... ти няма да останеш съвсем разочарована, че си се озовала там, нали? — настоя Попи.

— Мисля, че няма.

— Той ще прекатури дъската... и това, което ще се случи после, ще ти хареса, нали?

— За кой мъж говорим? — попита предпазливо Джема.

— И за двамата! — провикна се Попи и сподави риданието си.

— Мисля, че ще мога да победя съпруга си — каза Джема, замислена по въпроса. — А що се отнася до Вилиърс... — Тя млъкна, осъзнала, че въпросът не е дали ще може да спечели партиите, а какво ще се случи, ако загуби. — Рано или късно ще легна със съпруга си,

защото се върнах от Париж именно за да създадем наследник. Двама души трябва да се озоват в леглото, за да създадат деца. Знаеш това, нали?

— Знам, разбира се! — проплака Попи. Сега дребното ѝ лице беше зацапано със сълзи и тя изглеждаше зачервена, разгневена и наскърбена едновременно. — Дори го казах на Флеч! Как да имаме деца, ако той никога не идва в леглото ми? Трябва да превърне тази задача в свой дълг! Майка ми каза, че баща ми я посещавал педантично, докато заченала, но Флеч... Флеч се интересува само от... ами... — И следващите ѝ думи се изгубиха сред неразбираеми ридания.

— Предполагам, че Флеч се интересува от удоволствията — каза Джема.

— Щом така ги наричаш!

— Ти как ги наричаш?

— Не знам! — промълви Попи и обляното ѝ в сълзи лице се разкриви от болка. — Просто не знам. Опитах... Правех всичко, което искаше. Оставях го да прави всичко, което иска, да ме целува навсякъде, макар че беше... макар че беше неправилно!

Джема започваше да се пита дали брачните проблеми на Попи няма да се окажат прекалено сериозни, за да може да ѝ помогне.

— Защо да е неправилно? — попита тя внимателно.

— Майка ми... — Но риданията на Попи бяха прекалено силни, за да го изрече докрай.

— Имаме нужда от чай — реши Джема. — А после ще ти кажа точно какво съм правила — или съм позволявала на някой мъж да прави — в леглото. Затова се подготви да останеш шокирана.

Отне им две чаши чай, но накрая Джема и Попи седнаха на малкия диван пред прозореца и Попи погледна Джема с очакване.

— Не става въпрос за това, което една жена позволява на мъжа да направи с нея — започна Джема. — Вземи си един ябълков еклер, Попи, много са вкусни. Става въпрос за това, което една жена изисква от мъжа да направи.

— Да угаси лампите — кимна Попи. — Казах го на Флеч.

— Това няма нищо общо с лампите. Най-важното, което трябва да запомниш, е, че на мъжете им е много лесно да получат

удоволствие, а на жените — не. Затова най-важното нещо трябва да бъде твоето удоволствие.

— О! — промълви Попи и лицето ѝ помръкна. — Повярвай ми, Флеч го знае. Колко пъти ме е питал дали това или онова ми харесва! Накрая имах чувството, че ако попита още нещо, ще се разкрещя. Няма отговор, който да го задоволи. Ако кажа „не“, не спира. Ако кажа „да“, пак не спира. Или ако спре, ми се ядосва.

— Хубаво е, че Флеч показва интерес към удоволствието ти.

— Прекалено голям интерес! — извика пламенно Попи.

Според Джема вече бяха стигнали до същината на проблема.

— Какво искаш да кажеш — че нито едно от нещата, които прави Флеч, не ти е приятно?

Попи прехапа устна.

— Има ми нещо, нали? Една нощ Флеч ми каза, че трябвало аз да му казвам какво да прави. Трябвало да му казвам какво точно искам.

— Така е по-лесно, отколкото да разчиташ на мъжа — каза успокоително Джема.

— Аз просто... аз просто искам да го правя както трябва! — промълви отчаяно Попи. — Още от първата нощ след сватбата ни не правя нищо както трябва. Той искаше от мен да направя това или онова, а аз дори не разбирах за какво говори. И всичко, което правеше, беше толкова смущаващо! Мисля, че няма никаква представа какви трябва да бъдат жените от добри семейства!

— Това несъмнено е вярно. Трябва да кажа, Попи, че ако се съди по думите ти, Флеч е много по-интересен от повечето англичани.

— О, наистина е интересен! — отговори тъжно Попи. — Сега е толкова красив! Не мога... не мога да спра да го гледам и не мога да повярвам, че съм такава късметлийка, да съм омъжена за него. А после той ме поглежда с такова презрение и аз си спомням каква неудачница съм, и просто ми се иска да се беше оженил за някоя друга. Тогава щях да мога да го обичам от далеч... Не мога да си представя да обичам друг, освен Флеч. Ако не бяхме женени, нямаше толкова да ме мрази.

— Струва ми се, че стандартите на Флеч са прекалено високи — прецени Джема. — С Боумонт никога не сме проявявали и капка талант, когато бяхме заедно в леглото, но това определено не го тревожеше. — Тя млъкна, припомняйки си, че бракът им рухна, когато завари съпруга си да се люби пламенно с любовницата си в кабинета

си в Уестминстър. — Или може би просто аз не съм го виждала по този начин. Все пак Боумонт си имаше любовница, макар че аз не го осъзнавах.

— Преди да се оженим, мама ми каза, че Флеч ще си намери любовница — промълви Попи. Гласът ѝ леко потрепери, но тя вдигна брадичка. — Аз не мислех така, защото... защото той ме обичаше толкова много. Но предполагам, че бих могла да свикна с тази ситуация. Мога да свикна с всичко. Все пак живях с майка си години наред.

— Като те слушам, почти съм благодарна, че майка ми почина млада — измърмори Джема. — Така и не я опознах.

— Майка ми ме обича. Наистина. И вижда в мен всички възможности, които е загубила, когато се е омъжила за баща ми. Казва, че той изобщо не бил умен и, разбира се, не е имал титла.

— Какъв отблъскващ начин да говориш за съпруга си! — отсече Джема безцеремонно.

— Веднъж ми каза, че най-умното нещо, което бил направил баща ми, било да умре млад.

— Замести „отблъскващ“ с „жесток“.

— Но когато тя пое контрол над именията, ги направи много доходоносни.

— И как го постигна?

— Загради всичката земя и пусна овце в нивите, които преди това арендаторите обработваха.

Участта на арендаторите остана неизказана.

— Аз не умея да се бунтувам — сви безпомощно рамене Попи. — Не съм от силните характери.

— Може да изненадаш самата себе си — отговори Джема. — Мен със сигурност ме изненада. И не се съмнявам, че и майка ти е изненадана.

Попи се усмихна за пръв път.

— Ужасена.

— Хубаво — отговори Джема — Хубаво!

ГЛАВА 16

5 юни

Беше началото на юни; херцог Вилиърс боледуваше повече от месец. И все пак продължаваше да се мятна на възглавницата, бузите му пламтяха в яркочервено, а думите се изсипваха от устата му като листа от дърво през есента. Финчли изпадна в ужас. Уплаши и прогони Бандърспит, който все още искаше да пусне кръв на господаря му. Разкрещя се на госпожа Ферърс, когато тя поиска да даде на херцога прясна кръв от петел.

— Ако до сутринта не дойде на себе си — каза лекарят, докато излизаше, — значи изобщо няма да дойде. Помни ми думата. Никой пациент не може да оцелее след такава треска, ако не поема течности.

Никой не беше в състояние да накара херцога да преглътне нещо повече от най-малката глътка вода. Последния път, когато беше пил наистина, беше през онзи кратък период на ясно съзнание, когато Финчли опита измамата с шаха.

— Става въпрос за шах — обърна се Финчли към госпожа Ферърс. — Това е единственото нещо, което го вълнува. Слушайте!

И наистина, херцогът се обади с глас, който бе приглушен и дрезгав от бълнуване цяла нощ:

— Две пешки в замяна на саможертвата...

Ръцете му размахаха шахматни фигури във въздуха: прислужниците бяха принудени да му дадат такива, защото иначе вземаше въображаеми, а това бе толкова зловещо, та госпожа Ферърс се плашеше.

— Ще отида да доведа херцогинята — каза Финчли.

— Херцогиня Боумонт? Нали ми казахте, че господарят никога няма да ви прости, ако допуснете херцогинята да го види в това състояние.

— Наистина няма — потвърди Финчли и погледна към господаря си. Косата на Вилиърс отново беше мокра от пот, а лицето му — зачервено и измъчено. — Но скоро ще умре. Трябва да опитам.

Той взе каретата на самия херцог и изтрополи по стълбите към градската резиденция на херцог Боумонт. Но мисията му не мина гладко.

— Няма да го допусна — отсече икономът на семейство Боумонт, господин Фоул, когато чу молбата му. — Херцогът си има достатъчно грижи и без неговата херцогиня да посещава Вилиърс в дома му. Половин Лондон вече си мисли, че двамата са на път да започнат любовна авантюра.

— Той е много болен, умира! — отговори отчаяно Финчли. — Никой не би си помислил подобно нещо.

— Не се дръжте като глупак! — сръза го икономът. — Знаете, че дори Вилиърс да лежи мъртъв в леглото си, пак ще има слухове, че палува между чаршафите. Единственият изход е да говорите със самия Боумонт. Защото, ако херцогът придружи херцогинята, никой няма да си помисли нищо лошо.

— Наистина ли мислите, че ще дойде? — попита Финчли. — Знаете, че Вилиърс и Боумонт не са големи приятели.

Господин Фоул изпъна рамене.

— Негова светлост може да не одобрява действията на Вилиърс, но никога няма да обърне гръб на човек в нужда.

И той самият нямаше да го стори. След минута думите вече се изливаха от устата на Финчли в присъствието на херцога.

— Проклети да са тези дуели! — измърмори Боумонт. — И проклет да е Грифин, задето изобщо предизвика Вилиърс. Донеси ми дебелото палто, Фоул.

— Херцогинята? — попита Финчли.

— Херцогинята вече си легна — отговори Боумонт. — Ако Вилиърс трябва да играе шах, аз ще играя с него.

— Той трябва да пие вода! — възкликна отчаяно Финчли. — Опитах се да играя шах с него, Ваша светлост. Въпросът не е просто в това, че трябва да играе шах — боя се, че никой друг противник, освен херцогинята няма да помогне. Моля ви, не можем ли да я събудим? Моля ви!

За миг Боумонт го измери с поглед.

— Вие сте добър човек — каза той. — Ако до един час не съм накарал Вилиърс да започне да пие вода, лично ще докарам каретата обратно тук и ще заведа жена си в къщата му. Това достатъчно ли е?

Финчли се поклони.

— Да, Ваша светлост.

Бяха изминали само няколко седмици, откакто Елайджа стана свидетел на зрелищното пристигане на Вилиърс на увеселението на Джема. Но сега очите на Вилиърс сякаш бяха хлътнали. Челото му бе ужасно бледо и това караше алените петна на бузите му да пламтят ярко.

Херцогът тръгна към него, като свали палтото си и го метна зад себе си. Вилиърс стискаше в ръката си един топ. Елайджа наклони глава и чу как Вилиърс измърморва нещо за пешка, която се движи назад.

„Ще се опитам“, беше казал Елайджа на Финчли. Но не можеше да разговаря с Вилиърс, не и в присъствието на лакей, който държеше мокра кърпа на челото му, на Финчли, който дишаше тежко от дясната му страна, и икономката, която надничаше от стълбището.

— Ще помоля всички ви да излезете.

Финчли понечи да каже нещо, затова Елайджа го стрелна с онзи поглед, с който обикновено удостоверяваше инатливите законотворци в Камарата на лордовете.

След като в стаята се възцари тишина, Елайджа дръпна стола си по-близо.

— Вилиърс — каза той.

Не чу отговор.

— Ваша светлост! — каза той по-високо. — Вилиърс!

— Бялата му царица е обкръжена от всички страни — каза Вилиърс, без дори да погледне към Елайджа — просто размаха топа във въздуха.

Елайджа взе чаша с вода и се опита да я поднесе към устните на Вилиърс, но топът се удари в стъклото и Елайджа едва не изтърва чашата върху завивките.

— Обкръжена — повтори дрезгаво Вилиърс. — Тя е... — гласът му се пречупи и се превърна в неразбираемо мънкане.

„Ще умре — помисли си Елайджа. — Вилиърс... Вилиърс, кой е той?“ Дватамата не бяха говорили истински от години, но човекът пред него не беше Вилиърс. Това беше Лиополд, най-старият и най-добрият му приятел. Някъде под тази потна разрошена коса и зачервени очи се

таеше Лио, първият човек, към когото Елайджа бе изпитал истинска обич в живота си.

Той остави чашата и дръпна топа на Вилиърс от ръката му. Това предизвика реакция: зачервените очи на Лиополд се плъзнаха наоколо и той каза:

— Черните са отчаяни. Вече нямат никаква възможност за шах.

— Лиополд! — проговори Елайджа с най-властния си глас. — Лиополд, дойдох да играя шах с теб.

Вилиърс се опита да дръпне топа обратно.

— Това е моят топ — каза Елайджа. — Аз винаги играя с белите, не помниш ли?

За пръв път погледът на Вилиърс се прикова върху него.

— Кой сте вие? — попита той.

— Елайджа — отговори посетителят. — Аз съм Елайджа.

— Елайджа — промълви замаяно Вилиърс. И после: — О, не, сега Елайджа е херцог. Женен е за херцогиня.

— И ти си херцог — каза твърдо Елайджа. — Дойдох да играя шах с теб.

Вилиърс се помъчи да седне, затова Елайджа го подпря на възглавниците.

— Първо трябва да пийнеш малко вода. После можеш да направиш хода си.

Сега у Вилиърс имаше нещо по-различно. Той отново бе дошъл на себе си. Елайджа избягна погледа му, взе шахматната дъска и бързо нареди фигурите. После взе чашата с вода и я допря до устните на приятеля си. Вилиърс се взря в него над стъклото, но отвори напуканите си устни... и отпи.

— Кой сте вие? — попита ненадейно той.

— Елайджа. Херцог Боумонт — отговори Елайджа и се усмихна леко. — Съпругът на Джема.

— Джема няма съпруг — каза Вилиърс.

— Няма ли?

Елайджа премести пешка на D4.

Вилиърс протегна ръка, но Елайджа го спря.

— Не и докато не пиеш.

Вилиърс отпи голяма глътка, а после вдигна една черна пешка. Ръката му трепереше, но той успя да премести пешката си на D5.

Елайджа премести един кон. След като подкани Вилиърс отново да отпие, старият му приятел се подчини и с ужасно трепереща ръка успя да премести една пешка на С5.

— Джема не е омъжена — каза Вилиърс, когато чашата с вода почти се изпразни. — Знам, че не е омъжена, защото не изглежда омъжена.

— А как изглежда? — попита с интерес Елайджа.

Вилиърс жадно допи водата си и протегна чашата си.

— Изглежда, съм необяснимо жаден. — И той премести напред царицата си.

Елайджа бе подразнен, че макар да играе срещу човек, който не е на себе си, той все пак плетеше изкусна паяжина около царицата му.

— Защо казваш, че Джема не изглежда омъжена? — попита той отново.

— Прилича на жена, която никога не е била истински обичана — отговори Вилиърс. — Вие няма откъде да знаете, но тя всъщност е омъжена за човек, когото познавах навремето.

Елайджа го стрелна с бърз поглед, но Вилиърс се мръщеше на дъската.

— Вече не сме приятели — каза той, направи хода си и отпи вода, без да го канят.

— Може би съпругът ѝ я обича — предположи Елайджа.

— О, не! — увери го Вилиърс. — Тя ми каза, че той обича любовницата си, което е адски странно предвид обстоятелствата, но очевидно ѝ го е казал лично.

Елайджа стисна зъби. Разбира се, наистина изтърси тази глупост, но оттогава минаха години! Възможно ли бе Джема да си спомня? Не можеше да не предположи...

— Бих искал аз да съм женен за нея — продължи Вилиърс. Сега, когато гласът му не беше толкова дрезгав, изглеждаше доста разговорлив. Почти беше допил втората си чаша, затова Елайджа му наля още вода.

— Така ли?

Гласът му звучеше като стържене на желязо.

— Тя знае какво да прави в леглото — потвърди Вилиърс. — Наистина ли преместихте топа си на Е7? Изключително глупаво. — И той незабавно взе фигурата. — Тя знае какво да прави в леглото, освен

това е изключително интелигентна. С удоволствие бих легнал с нея, но се боя, че ще я загубя. Глупаво, нали?

— Не, защо? — успя някак си да изрече Елайджа. Царицата му беше в опасност; той виждаше, че царицата му е в опасност, но не можеше да направи нищо. Дори обзет от треска и лудост, дори когато не можеше да го познае, Вилиърс бе изплел около него паяжина от черни пешки, а сега пред царицата му застрашително се извисяваше един черен топ.

— Желая я, но повече желая приятелството й — призна Вилиърс. — Боя се, че загубихте тази партия. Как казахте, че ви е името? Вие сте лекарят, нали? Сега наистина се чувствам по-добре.

Той взе царицата на Елайджа и се облегна на възглавниците. Очите му се затвориха, но все пак каза нещо.

— Какво? — попита Елайджа, наведен над него.

— Боже господи, как този уж разумен род човешки цял е глупости и грешки!

Възможно ли бе да цитира Шекспир^[1], докато лежеше, обзет от треска? Елайджа се престаши, сложи ръка на челото му и то му се стори хладно. Сега той самият сякаш гореше от треска. Треска на ярост.

Вилиърс отново отвори очи и каза:

— Просто се погрижете да изведете Бетси, преди да си тръгнете.

— Бетси? Бетси?

— Моето куче — обясни Вилиърс. — Трябва да излезе навън. Досега все ми прави компания.

— Тя не е твое куче — успя да изрече Елайджа. — Тя беше моето куче, макар че умря преди много години!

За миг очите на Вилиърс се отвориха докрай и той погледна към него.

— Да, наистина — съгласи се с учудване. — Ти ли си, Боумонт? Да не би да задържа и кучето, и жената? За кръчмарската прислужница ли си женен? Щастливец си ти!

— Не, не съм — отрече Елайджа. — Пийни още малко вода.

В гласа му като че ли имаше нещо, което проникна в съзнанието на Вилиърс, защото той се намръщи. Но изпи цялата чаша. Елайджа я взе обратно и вдигна палтото си.

— Ако имаш Бетси — разнесе се гласът зад него — и Джема, значи... значи имаш всичко, не е ли така?

Не за пръв път в живота си Елайджа осъзна колко маловажно може да се струва на човек това „всичко“.

Финчли беше зад вратата.

— Изпи пет чаши вода — каза Елайджа. — Предполагам, че ще има нужда да се облекчи. Не съм подготвен да му подам нощно гърне — това ще го оставя на вас.

— Ваша светлост — промълви Финчли и очите му се насълзиха. — Ще дойдете ли пак?

Елайджа стисна устни.

— Ако има нужда от мен, ще дойда — обеща той. — Изпратете ми бележка в Уестминстър. Казвате, че сутрин няма треска?

Финчли кимна.

— Накарайте го да изпие пет-шест чаши вода. Не само глътки. Трябва да пие достатъчно за целия ден.

Финчли склочи ръце.

— Ще го накарам, Ваша светлост. А вие ще...

— Ако има нужда от мен, ще дойда.

[1] „Сън в лятна нощ“, Действие трето, сцена втора, превел от английски Валери Петров. — Б.р. ↑

ГЛАВА 17

13 юли

Попи не беше свикнала да е сърдита. Сега под гръдната ѝ кост гореше малко въгленче от гняв. Подхранваше го от мига, в който получи бележка от Флеч, че смята да ѝ направи посещение.

Посещение! Бяха минали повече от два месеца, а съпругът ѝ бе решил да ѝ направи посещение!

Какво му беше сторила, че да се държи толкова грубо? Не беше правила нищо друго, освен да го обича. Обичаше го дори когато той си пусна онази брадичка и стана така объркващо елегантен, и спря да закусва с нея.

Търпението на всяка жена си имаше граници. Макар че „търпение“ не беше подходящата дума за нажежения като ръжен гняв, който изпитваше, когато си спомнеше как Флеч се усмихваше на Луиз. Усмихваше ѝ се така, както някога на нея самата. А после, когато я видя, усмивката му помръкна и в очите му се изписаха единствено презрение и ненавист.

— Някога ме обичаше — обърна се Попи към отражението си в огледалото. То я погледна на свой ред — съвсем същото лице, в което Флеч се бе влюбил някога. Носеше същите дрехи, или почти същите. Поддържаше съответния стандарт. Начервяваше устните си, преди да слезе за закуска, и никой никога не я бе виждал dishabille^[1].

Но тежестта на безмълвните изисквания на Флеч никога не я напускаше. „Да приличам повече на францужойка“ — мислеше си тя. Той искаше от нея да бъде францужойка, макар че тя не беше.

Бракът ѝ се оказа същият като отношенията ѝ с майка ѝ. Изискванията на майка ѝ бяха други: бъди красива, бъди могъща, бъди покорна. Но най-важните бяха тези, които Попи никога не би могла да постигне. „Ти никога няма да бъдеш красива като мен — беше казвала майка ѝ много пъти. — Никога няма да омагьосваш мъжете така, както ги омагьосвах аз. Аз можех да се омъжа за херцог...“

Една ужасна мисъл я прободеше: ами ако никога не е била влюбена във Флеч? Ако просто се е подчинила на заповедта на майка си да се омъжи за херцог... а той беше на нейно разположение? Сега, като се замисли, си спомни, че Флеч беше единственият неженен херцог, когото срещна в Париж по време на дебюта си.

Попи не разбираше съпруга си. Струваше ѝ се, че дори не го познава. Как тогава би могла да бъде влюбена в него? Ужасното напрежение в гърдите ѝ поотслабна. Само си беше мислила, че го обича.

Нямаше друг избор, освен да обича майка си, каквито и разочарования да ѝ причиняваше. Но можеше да реши да не обича Флеч и да не допуска неговото разочарование да я наранява.

„Трябва сама да взема решение — помисли си Попи. — Сама да реша бъдещето си. Какво искам да направя с живота си?“

„Никога да не се върна в тази къща — отговори сърцето ѝ. — Да спра да се опитвам да се харесам на съпруга си. Да престана да се опитвам да го обичам.“

Това, което наистина искаше, беше да бъде Попи, а не херцогиня Флечър. В главата ѝ ненадейно нахлуха цял куп идеи: книги, които искаше да прочете, места, които искаше да види. Почувства се замаяна от радост. Нямаше нужда да е херцогиня. Можеше да бъде просто самата себе си. Попи.

Можеше да живее сама. Като Джема. Джема беше напуснала съпруга си и се бе настанила в своя собствена къща. И Попи можеше. И можеше да пътува! В главата ѝ нахлуха опияняващи представи за Париж, за Нил, за дивите Америки.

Някой тихо почука на вратата и камериерката ѝ каза:

— Негова светлост желае да ви види.

Попи се обърна към червилото си, но после отпусна ръката си. Тя не обичаше Флеч. Никога не го беше обичала. Защо да се разкрасява за него?

Слезе по стълбите и за своя изненада се усмихна. Колко време беше минало, откакто за последен път се усмихна искрено в компанията на Флеч? Навярно повече от година. Беше прекарала цялото това време в крайно напрежение, в отчаяни опити да разбере как да му се хареса, как да го накара да я обикне.

Беше ѝ малко трудно да влезе в салона, защото — макар че това не беше важно, бързо си напомни тя — Флеч беше толкова красив. Косата му беше черна като абанос и блестяща като тъмна нощ. Носът му беше прав, а очите — малко скосени, което му придаваше леко екзотичен вид. Ако не беше така дяволски красив, нямаше да е толкова взискателен.

— Попи! — извърна се той намръщен към нея. Това улесняваше нещата. Той постоянно ѝ се мръщеше и на Попи ѝ беше омръзнало.

Тя му се усмихна — усмивка, различна от тази, с която го поглеждаше обикновено. Не беше онази ужасна простодушна усмивка, молеца за любов.

— Да, Флеч?

— Трябва веднага да се върнеш вкъщи.

— Няма да се върна — отговори тя и седна. — В близко бъдеще възнамерявам да остана при Джема. Тя няма да замине за провинцията преди декември заради ангажиментите на Боумонт в Камарата на лордовете; аз ще остана с нея.

— Не може ли да си спестим цялата тази врява, моля те, Попи? Познаваме се от толкова отдавна. Не е възможно да не можеш просто да ми простиш и да се прибереш у дома.

— Прощавам ти.

— Хубаво! — отговори той с вид на човек, който ни най-малко не се е съмнявал в това.

— Макар че се държа чудовищно грубо с мен пред хората.

— Вече ти се извиних. Никога повече няма да направя подобно нещо.

— Освен това флиртуваше с една от приятелките ми.

— Изобщо не подозирах... — започна той и спря.

— Да — съгласи се замислено Попи и почука с пръст по стола, — за това е по-трудно да намериш обяснение, нали? Луиз наистина ми е приятелка. Скъпа приятелка, за твой лош късмет. Но, разбира се, в Лондон има много жени, които не познавам.

— Да. — За пръв път Флеч очевидно се почувства неловко.

— Затова мисля, че ще се съгласим, че просто трябва да потърсиш малко по-далеч — каза внимателно Попи.

Челюстта му действително увисна леко — много приятна гледка.

— Трябва да начертаем плана си — продължи Попи. — Разбира се, ще трябва пак да заживеем заедно в даден момент... да кажем, след пет години или там някъде? Когато решиш, че въпросът за наследник става неотложен, уверявам те, че ще ти съдействам. В началото на брака ни исках дете, но сега осъзнавам, че ще е много по-мъдро да почакам. Искам да направя някои неща.

— Така ли? — попита той смаяно.

— Да. С теб се разделихме приятелски, затова можем да планираме всичко без озлобление. Предлагам пет години, а после пак ще трябва да заживеем под един покрив.

— Какво?

— Можем да направим план за повече от пет години, но тогава рискуваме да се окажем бездетни. Все пак сме женени от четири години, а нямаме потомство.

Той просто я гледаше.

— Можем да обсъдим тези уговорки по-късно — продължи Попи и пак се усмихна окуражително. — Флеч, има ли нещо, което искаш да кажеш на този етап?

Макар че поведението ѝ беше неимоверно ведро, онова въгленче на ярост все още гореше под гръдната ѝ кост. Тя млъкна, но Флеч сякаш беше онемял.

— Джема ме увери, че много би искала да ги придружа в провинцията за коледния сезон. Ще доведе със себе си много гости. Помислих си, че след това бих могла да се върна за няколко години във Франция, но все още не съм сигурна какви са плановете ми. Смятам да пътувам много.

Онова въгленче на ярост я накара да добави сладко:

— Но не се бой, Флеч, ще се старая да те уведомявам накъде съм тръгнала. Няма да е удобно да не знаеш къде се намира съпругата ти. На никого не бива да му се налага да следи съпругата си като яребица през ловния сезон.

Най-после Флеч си върна дар слово.

— Нямах това предвид.

— Ще ти казвам къде отивам и няма да има нужда да се тревожиш за мен. О! Как забравих! Ти никога не се тревожиш, нали?

Флеч склочи вежди.

— Говориш, сякаш не си на себе си, Попи. Наистина съжалявам, че те ядосах.

Изглеждаше толкова озадачен, че тя действително се разсмя — тих, искрен смях.

— Наистина съм ядосана, Флеч, но колкото на теб, толкова и на себе си. Изобщо не биваше да се омъжвам за теб.

— Така ли?

— Мисля, че се омъжих за теб само защото майка ми, ми каза.

— Ти... ти се омъжи за мен, защото беше влюбена в мен!

Тя отново се усмихна, беше й приятно да му каже истината.

— Не, не бях, Флеч. От момента, в който навърших седем години, майка ми започна да ми повтаря, че ще се омъжи за херцог. Ти беше първият английски херцог, който пристигна в Париж, затова се омъжих за теб. Да, мислех, че съм влюбена, но сега разбрах, че съм сгрешила. Кое то — продължи тя — е много хубаво, тъй като ти очевидно си стигнал до същия извод преди известно време.

Той отвори уста.

— Не е ли така? — настоя Попи. — Защото на мен ми се струва, че не само си осъзнал, че не си влюбен в мен, но си решил да потърсиш близост другаде.

Помежду им се спусна тишина, която нарасна дотолкова, че стана непоносима за Попи. Може и да не беше влюбена в него, но подобно безразличие от страна на съпруга й беше ужасно унижително.

— Наистина не виждам смисъл да продължаваме да обсъждаме тази тема.

— Още не сме обсъдили нищо! — възрази Флеч.

— Няма какво толкова да обсъждаме.

— Сега трябва да се върнеш у дома — каза той с онази упоритост, с която се отличаваха малките момчета в сиропиталището.

— Няма да се върна.

— Трябва.

— Защо?

За миг светът спря да се върти. Защото, против волята й, въпреки всичко, което каза, въпреки смелостта й и факта, че не го обичаше, една малка част от сърцето й...

— Заради майка ти — каза той.

— Майка ми.

Онази болезнена част от сърцето ѝ отново се затвори. За миг Попи си помисли, че ще заплаче, но после се овладя.

— Какво за майка ми?

— Когато си тръгна, знаеше, че майка ти се е преместила в нашата къща — изгледа я ядосано той. — Оттогава минаха два месеца, а тя изобщо не се кани да си тръгва.

Попи установи с голямо задоволство, че гневният поглед на Флеч не я притеснява ни най-малко.

— Сигурна съм, че ще успееш да се справиш с нея.

Флеч присви очи.

— Какво си намислила, Попи? Откъде ти хрумнаха всички тези безумия, които наговори? Херцогиня Боумонт ли те подучи?

— Изобщо не съм говорила с Джима за плановете си — отговори искрено Попи. — Само я попитах дали мога да остана с нея до Коледа. И със сигурност не съм ѝ казвала за изводите, които си направих за брака ни. Естествено, тя знае какво мислиш ти за брака ни. Цял Лондон вече го е научил.

— Говориш толкова злобно! — подметна Флеч.

— О, боже! — възкликна Попи. — Не е нарочно. Прекарах толкова време в опити да те заплена, че сигурно е съвсем естествено, че ми е омръзнало.

— Майка ти... — подхвана той безпомощно.

Въгленчето на ярост нарасна още малко, когато Попи осъзна, че единственото, което наистина го интересува, е фактът, че майка ѝ живее в къщата му. Попи чудесно знаеше, че на никого не би му било приятно да живее с майка ѝ.

— Ще говоря с майка си — въздъхна тя, примирена с тази мисъл. Щеше да благодари на лейди Флора, задето остана с Флеч.

— Попи! — както никога, в гласа му звучеше отчаяние.

Но Попи бе приключила с разговора. Флеч можеше да върви по дяволите заедно с черните си дрехи и цялата си красота. Обърна му гръб, без да се сбогува, и тръгна към вратата.

— Попи!

Тя излезе.

[1] Неиздокарана — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Боумонт Хау Су същата вечер

Джема редеше фигурите. Боумонт седеше срещу нея.

— Радвам се да чуя, че Вилиърс е по-добре.

— Не бих казал, че е по-добре. Тази сутрин личният му прислужник ми изпрати бележка, че все още е с треска почти през целия ден. Може и вече да не е в пряка опасност, но все още не се е преборил с треската. Дали да не започнем втората партия от състезанието?

— Не мисля, че трябва да го правим, преди Вилиърс отново да е в състояние да играе.

— Защо? Само защото играхме първите две партии едновременно, това не означава, че трябва да играем и другите по този начин. Точно тази близост стана причина за отвратителното предположение, че правиш избор между мен и Вилиърс.

Тя му хвърли бърз поглед, но той оглеждаше изпитателно черната царица. Миглите му хвърляха сянка върху бузите.

— Ти ме предизвика на шах само след като чу за партията ми с Вилиърс — каза тя. — Паралелът изникна първо в твоя ум и чак после — в умовете на хората в цял Лондон.

— Ако изиграем партията си сега, докато Вилиърс е в такова състояние, това ще задуши огромния интерес към въпроса кой ще се озове в леглото ти.

Навярно това беше политикът у него — гласът му беше съвсем безстрастен, докато говореше за леглото на съпругата си. Разбира се, значение имаше единствено репутацията му.

— Възможно ли е Вилиърс да не оцелее? — попита Джема, като си играеше с един офицер.

— Треската е много силна. Ще е късметлия, ако оцелее.

Прилоша ѝ.

— О, Господи... — прошепна тя.

Той все още не поглеждаше към нея.

— Това ще разбие ли сърцето ти, Джема? Защото, ако е така, наистина съжалявам.

— Да ми разбие сърцето ли? Не. Познавам го отскоро. Но започнахме да се сприятеляваме и това ми харесваше. Мъчно ми е да чуя, че умира.

— Може би сте нещо повече от приятели — каза сковано Елайджа.

— Моето сърце е изключително здраво — отсече Джема. Мразеше този разговор, мразеше начина, по който Елайджа се опитваше да се разрови в чувствата ѝ. — Ти го разби много отдавна, Елайджа, и оттогава не съм го отдавала на никого.

Той вдигна глава.

— Аз ли?

— Мислеше, че не е така ли?

— Да. Ти... ние нямахме почти нищо общо, така си мислех.

— Може би това е най-лошото — отвърна тъжно Джема. — Нямахме почти нищо общо, а аз си въобразявах какво ли не. Предполагам, че думата „браќ“ понякога оказва такова глупаво въздействие върху жените. Но този урок беше много полезен.

— Извинявам се.

Джема изглежда съпруга си изпод мигли. Сега не изглеждаше изтощен, както късно вечерта, когато очите му бяха потънали в сенки, а скулите му изпъкваха. Изглеждаше малко уморен, но не и болен.

— Какво се случва напоследък в Камарата на лордовете? — осмели се да попита тя.

— Шотландци и коняк.

— Шотландци? О, заради шотландските представители в Камарата?

Той вдигна вежди.

— Значи си чела за тази объркана ситуация? Мислех, че не се интересуваш от политика.

— Интересувам се дотолкова, доколкото се интересува всеки здравомислещ човек — отговори Джема, сепната. — Нямам време да чета всички вестници, но полагам усилия — добави тя и не можа да се въздържа: — Но съм сигурна, че не разбирам колкото твоята госпожица Татлок.

— Тя е изключителна жена. — В гласа на Елайджа се долавяше нотка на гордост. — За жена, и то на нейната възраст, тя има инстинкт за политика. Днес направи в Кралското дружество предложение, на което лорд Ролинс обърна внимание.

— Така ли? — измърмори Джема и реши, че госпожица Татлок никак не ѝ допада. — Как се случи това?

— Днес държах лекция там — поясни Боумонт. — Затова не съм в парламента. Госпожица Татлок ръководи Дамската секция. Повечето лекции се изнасят пред редовните членове, но от време на време каним дамите да се присъединят към нас.

Джема се запита дали би трябвало да знае за лекцията на съпруга си и реши, че не е така, защото никой не си беше направил труда да ѝ каже.

— Колко дръзко от нейна страна да дойде на лекцията ти! Питам се дали е имала пръст в това да те поканят?

Той погледна към нея.

— Дръзко ли?

— Прекалено сурово ли звучи? Нали знаеш, миналата седмица „Морнинг Пост“ писа за вас двамата. Очевидно сте привлекли вниманието с разговора си насаме на музикалната вечеринка у лорд Рочестър. Питам се какво ли си мисли госпожица Татлок, че ще се случи с мен, ако успее да те впечатли с многобройните си добродетели?

Той я изненада: не се престори, че не разбира.

— Може би си мисли, че ще умреш от туберкулоза. Забелязал съм, че когато се влюбят, младите жени започват да вярват в чудеса.

— Чувствам се напълно здрава — отвърна Джема с весел глас. — И така, ще играем ли шах?

— Ако предпочиташ да не продължаваме състезанието — предложи Елайджа, — бихме могли да изиграем една странична партия.

Нито той, нито тя изрекоха очевидното: ако Вилиърс не успееше да довърши състезанието, желанието за тяхното паралелно състезание щеше да умре заедно с него.

— Звучи разумно. Ще изиграем една-две партии за удоволствие и ще чакаме Лиополд да се възстанови.

— Лиополд? — вдигна вежда той.

— Малкото име на Вилиърс... не ми казвай, че не го знаеш. — Джема се постара да придаде на лицето си изражение на съвършена невинност. — Мислех, че като деца сте били най-добри приятели.

— Не знаех, че сте станали толкова близки.

Джема премести една пешка. Прекрасният ритъм на пешка, цар, царица и топ изпълни сърцето ѝ, душата ѝ и заглуши всички смътни тревоги за здравето на Боумонт, за госпожица Татлок и за треската на Вилиърс.

Един час по-късно тя се усмихна широко на съпруга си и отбеляза:

— Сега се чувствам по-добре.

— Аз не — отвърна мрачно той.

— Ти спечели първата ни партия — напомни му Джема, — онази, която имаше значение. Никой друг няма да види тази партия, освен нас, но все пак много се радвам, че спечелих.

— Хайде да започнем втората партия от състезанието — предложи Елайджа. — Моля те. Не искам да чакам Вилиърс да умре. Прекалено е злоещо.

Тя кимна, бързо нареди фигурите и премести пешка на С4.

Той премести пешка на D4 и играта приключи. За днес.

Той се отблъсна от стола и се изправи в целия си ръст от над един метър и осемдесет. Джема остана на мястото си. Съпругът ѝ беше изключително красив мъж. Нищо чудно, че правеше такова впечатление в парламента.

— Дойдох да те попитам нещо, Джема.

Тя вдигна вежда.

— Ти се върна от Франция, за да създадем наследник. Питам се дали имаш предвид някакво време, в което това трябва да се случи?

С други думи, кога щяха да легнат заедно? Против волята си Джема изпита лек интерес.

Боумонт обаче продължи:

— Питам, защото ако Вилиърс спечели състезанието си, Джема, мисля, че трябва да променим плановете си.

Тя настръхна.

— Предполагаш, че аз съм наградата за състезанието, но те уверявам, че никога не залагам нито себе си, нито тялото си в игра на шах.

Не можеше да разтълкува погледа му, затова мислено прокле фасадата му на политик.

— Проблемът не е дали и кого даряваш с благосклонността си — отговори Елайджа с равен глас, — а във факта, че ако Вилиърс спечели тази партия, цял Лондон ще си помисли, че спиш с него. Дали е вярно, или не, няма значение.

— Според мен има значение — отговори тя, засегната. — Намекваш, че наследникът ти може да се окаже дете, което носи не твоята кръв, а тази на Вилиърс.

— Не си ме разбрала правилно — каза Елайджа. — Знам, че не си от жените, които си позволяват да забременеят случайно.

Думите му представляваха невъобразима обида, точна като стрела в сърцето. И все пак Джема всеки път се оказваше разкъсвана между истината и логиката. Истината беше, че докато живееше в Париж, му изневеряваше. И, разбира се, не беше родила деца от тези връзки. Фактът, че той ѝ беше изневерявал открито — и Джема предполагаше, че до ден-днешен все още го прави с една или друга любовница, — не беше толкова важен.

— Ако с теб създадем дете през този период на огромен интерес към Вилиърс — продължи Елайджа, — боя се, че повечето хора ще сметнат това дете за извънбрачно. Във всеки случай ще проявят към произхода му интерес, който може да навреди на бъдещото му щастие.

Джема кимна.

— Разбирам.

— Помислих си дали да не те помоля да се откажеш от състезанието, но си създадох навик никога да не моля политиците за единственото нещо, което знам, че няма да ми дадат, и се придържам към тази политика и в дома си.

— Ако не се чувстваш добре — каза Джема, — ще се оттегля от състезанието. Да не си припаднал пак, Боумонт?

— Слава богу, не.

— В такъв случай смятам, че си прав и че ще е най-добре да изчакаме състезанието да приключи, преди да се заемем с... интимностите.

Той се поклони.

— В такъв случай...

— Това не означава — прекъсна го Джема и погледна към дъската, — че си свободен да флиртуваш с достойната за уважение госпожица Татлок. Аз няма да умра от туберкулоза. Чувствам се напълно здрава.

— Много се радвам да го чуя.

— По някаква причина ми се струва, че младата дама няма да сподели радостта ти.

Смехът му беше нещо рядко и точно заради това — още по-хубаво.

— Херцогиня Боумонт ревнува! Не съм и помислял, че ще видя такова нещо. Трябва да призная, че това ме кара да изпитвам още по-голяма симпатия към госпожица Татлок.

Тя стана.

— Никога не съм умеела да дяла това, което е мое, Елайджа. Не ми казвай, че не си го забелязал още в началото на брака ни?

Той отвори уста, но Джема не желаше да чува думите му на опитен политик, извиненията му. Изгледа го с онзи премрежен поглед, който жените дават на любимия си, посегна и придърпа главата му към своята.

Вкусът му беше чудесен — на къпини и подправки. Джема искаше да го целуне в знак на предупреждение, на обещание, като начин да го контролира. Но в мига, в който ръката ѝ се уви около врата му и целувката им стана по-страстна, си спомни един важен факт, който бе успяла да забрави през годините в Париж: целувките на Елайджа не бяха като тези на другите мъже. Причиняваха ѝ нещо. Сриваха защитните ѝ стени, превръщаха я в глупаво, уязвимо момиче, което плака месеци наред след раздялата им.

Тя отскочи назад толкова бързо, че едва не събори масичката за шах. После се постара изражението ѝ с нищо да не издаде абсолютната паника, която я бе обзела.

— Това предупреждение ли беше? — попита той с озадачен поглед и потъмнели очи.

Винаги знаеше... винаги знаеше какво си мисли тя. За миг болката се върна като тънко острие в сърцето ѝ. После Джема се усмихна.

— Точно така, Елайджа. Точно така.

ГЛАВА 19

Същата вечер, в една далеч не толкова изискана част на Лондон...

Когато госпожица Шарлот Татлок се замислеше за последните няколко седмици, я обземаше такъв шемет, че ѝ се завиваше свят. Уви, сестра ѝ Мей съвсем не беше зашеметена. Мей се гърчеше в плен на трескави съмнения и опасения; не можеше да преживее факта, че свързват името на Шарлот с херцог Боумонт.

— Просто не мога да повярвам! — не спря да пици тя през последните две седмици. — Сякаш ти някога би... слава богу, мама е покойница. О, слава богу, мама е покойница!

След четиринайсетото заявление на сестра ѝ колко е благодарна за смъртта на родителите им, Шарлот почти започна да пожелава същата участ на останалата част от семейството си, тоест на самата Мей.

— Просто трябва да стоиш далеч от него, далеч, далеч, далеч от него! — пицеше пронизително Мей. И Шарлот се съгласяваше, разбира се. Отегчителният годеник на Мей, господин Мадъл, дори се бе нагърбил със задачата да съобщи на Шарлот, че репутацията е най-ценното за една жена. Шарлот преглътна гневния си отговор и кимна сериозно.

Като че ли никой не вярваше, че херцог Боумонт не е направил и най-малък опит да опетни репутацията ѝ.

Като цяло смяташе, че се държи безупречно — освен когато наистина се озовеше в едно помещение с херцог Боумонт, разбира се. Веднага щом зърнеше лицето му, сърцето ѝ започваше да бие оглушително. А после Шарлот не можеше да се въздържи: казваше му какво мисли за статията в „Газет“ за последната му реч в парламента. Той навеждаше глава настрана, съвсем леко, и я слушаше толкова внимателно. И я чуваше! Наистина я чуваше. Те...

Те...

Те говореха прекалено много и тя го знаеше.

Освен това знаеше, дори и никой друг да не подозираше, че херцогът не изпитва и най-малък интерес към нея като жена. Никога не я поглеждаше по този начин. Шарлот открай време не обичаше да се самозаблуждава. Носът ѝ беше прекалено дълъг, а състоянието — твърде малко, за да ѝ позволи да храни илюзии за собствената си красота. Или за това доколко е желана — и финансово, и другояче.

— Не виждаш ли — изръмжа най-после тя на Мей, — че това, което намекваш, е ужасно болезнено за мен? Намекваш, че херцогът би желал да... да ме целуне. А и двете знаем, че херцозите просто не целуват жени, които приличат на мен — нито необвързани, нито жени без състояние. Херцозите никога не целуват стари моми!

— Ти не си стара мома! — възрази Мей.

— Напротив. Знаеш, че съм. Наистина съм стара мома — отговори Шарлот. Как мразеше това определение! — Аз съм грозница. И съм стара, и всички други онези ужасни думи. Истината е, че никой не ме поиска, Мей, и когато се преструваш, че един херцог действително би ме пожелал, ти просто сипваш сол в раните ми!

Гласът ѝ беше станал висок, писклив и опасно потрепващ.

Мей открай време не обичаше физическите демонстрации на привързаност, но сега прегърна силно сестра си и я увери, че ако тя беше херцог, с най-голяма радост би целунала госпожица Шарлот Татлок.

Шарлот се усмихна леко несигурно и отговори:

— Мей, ако по една случайност у дома те очакваше една от най-красивите жени от висшето общество... и по-точно Джема, херцогиня Боумонт, пак ли щеше да искаш да целунеш една стара мома на име Шарлот Татлок?

— Разбира се! — отсече непоколебимо Мей, но Шарлот знаеше, че я е разбрала.

Все пак херцогинята беше изтъкана от изящество. Един ден Шарлот си намери занимание — да се опита да определи какъв цвят е косата ѝ. Реши, че прилича на яйчен жълтък. Това не звучеше като комплимент, но Шарлот имаше предвид яйцата, които носеха направо от провинцията — онези, които при счупване в чашката имаха жълтък с богат тъмно златист оттенък, като стар коняк, и все пак притежаваха онзи блясък, характерен за доброто здраве, дълбока естествена красота, която по нищо не приличаше на нейните безцветни кичури.

Косата на херцогинята, съчетана с пищната фигура и несъмнената интелигентност, изписана на лицето ѝ...

— Тя е най-добрата шахматистка в цяла Франция — напомни Шарлот на сестра си, така поне казват... — И с това приключи доводите си.

Съпругът на един такъв образец... и госпожица Шарлот Татлок? Никога.

ГЛАВА 20

1 август

Попи не очакваше Флеч да я посети повторно и той наистина не го стори.

Още няколко седмици всяка вечер плака, докато заспи, а сутрин се обличаше с най-хубавите си тоалети, в случай че съпругът ѝ дойде. Все пак майка ѝ все още живееше при него. Как би могъл да оцелее?

Очевидно успяваше. Една сутрин Попи освободи камериерката си, преди тя да накъдри и напудри косата ѝ, облече пенъоар, сгуши се до прозореца и се загледа в птиците в градината на Джема. Скорците подскачаха от клонче на клонче, политаха неочаквано и се разпръскваха в небето като хвърлена във въздуха пшеница, а после се връщаха обратно на клонките и започваха да чуруликат. Попи остана там цял ден, като се питаше къде ли са гнездата им и за какво ли разговарят.

Майка ѝ мразеше такива въпроси.

— Защо си губиш времето? — питаше ядно тя всеки път щом Попи се осмелеше да зададе подобен въпрос. — Защо губиш моето време? — продължаваше тя и излизаше от стаята.

Джема сякаш сметна това, че Попи спря да се облича официално, за съвсем разумно.

— Аз често се обличам чак късно следобед — каза тя.

Но не знаеше нищо за скорците.

— Разбирам само от шах — призна тя и за известно време двете останаха загледани в скорците.

— Те сякаш си говорят, нали? — попита Джема, изненадана. — Сякаш са приятели.

— Преди теб никога не съм имала истинска приятелка — каза Попи.

— Много си мила, но не е вярно! Долу има табла, препълнена с картички, която показва колко много приятели имаш. И не всички

идват само от любопитство да разберат нещо за сегашната ти ситуация. Дамите от кръга по шиене за каещите се бедни, например...

— Кръгът по шиене е за майки в крайна нужда — поправи я Попи. — Кръгът за каещите се бедни се среща в дома на лейди Клелънд и тогава не шием. Всъщност — добави мрачно тя — просто говорим за неморалността на проститутките.

— Шивачките и клюкарките до една те посетиха, макар че сега повечето са се оттеглили в провинцията — каза Джема. — Всички дами, които се занимават с благотворителност в този град, събраха смелост и прекрачиха прага ми. Не! Това не е съвсем вярно.

— Някоя се е поколебала?

— Можеш ли да си представиш как лейди Лангхорн се колебае?

— Не — отговори Попи, като си представи тази набита и несломима жена.

— Изпрати картичката си от каретата, защото, предполагам, не е могла да се насили да пристъпи в такова свърталище на греха като Боумонт Хаус, когато херцогинята живее там — обясни Джема. — Затова не ми разправяй измислици как си нямала приятели.

— Не е това — въздъхна Попи. Чувстваше се безкрайно уморена. — В известен смисъл са ми приятелки. Но няма да одобрят това, че по цял ден се излеждавам по нощница.

— Да, защото са добродетелни — съгласи се Джема. — Тъй като съм родена без капка добродетелност, аз никога не се тревожа за стриктните стандарти, към които се придържате вие, останалите.

— Родена без капка добродетелност, така ли? — позасмя се Попи.

— Проклятието на семейство Рийв — поясни Джема. — Нали знаеш, това е моминското ми име. Ние сме ужасно скандално семейство. Имам един чичо, който е съвсем луд. А брат ми не е образец на разумно поведение. Този дуел с Вилиърс му беше четвъртият. Мога ли да ти донеса нещо, Попи?

— Книги — отговори Попи. — По най-глупав начин забравих книгите си вкъщи, а вече изчетох всички книги за природата в библиотеката ти.

— За природата ли? Имаш предвид за дърветата и тем подобни? Учудвам се, че тук изобщо има такива книги.

— Предпочитам да чета за животните — отговори Попи, — макар че бях стигнала до средата на един много интересен трактат за природата на въздуха — че съдържа вода. Но го оставих вкъщи.

— Тук със сигурност нямаме нищо такова. Колко странно се държиш, Попи! Защо, за бога, не изпрати някой лакей да ти донесе книгите?

— Трябва да изпратя списък в книжарница „Лакингтън“ — отговори Попи и бавно добави: — Реших да изчета всички книги, за които все не ми оставаше време. И мисля да си водя бележки, Джема, макар че, както би казала майка ми, няма смисъл. Ще го направя, защото ми е приятно.

— Ще те заринат с тритомници — предрече Джема и скочи от стола си. — Знаеш ли какво разбрах? Жените могат да станат членове на Лондонския шахматен клуб, защото когато са писали правилата за приемане, са забравили да го забранят. Мисля си да стана член просто защото всички смятат, че само мъжете могат да бъдат майстори по шах.

— Непременно го направи! — съгласи се Попи. — Само мъже могат да стават естественици.

— Значи ти трябва да станеш естественик! — насърчи я Джема. — Задължително!

Един месец по-късно

1 септември

— Знаеш ли какво прави съпругът ти? — попита Джема и вдигна поглед от масата за закуска.

— Какво? — попита Попи и застана нащрек. Предвид обстоятелството, че Флеч не си губеше времето с посещения при отчуждената си съпруга, не беше сигурна, че иска да знае с какво се занимава.

— Тук пише, че е държал енергична реч в Камарата на лордовете и двете страни я приели добре. Много странно! Обикновено поне едната от тях се преструва, че мрази произнесената реч. Как мислиш, дали да не отидем на увеселението на лейди Уигстийд тази вечер?

— Може би — измърмори Попи.

Джема присви очи.

— Знам какво си мислиш, Попи, но няма да стане. Дадох ти предостатъчно време за траур, защото при края на един брак това е наложително. Вече е септември. Минаха пет месеца — достатъчно време, за да се възстановиш. На мен самата ми отне приблизително толкова, а при това си мислех, че съм влюбена в съпруга си. Макар че не се оженихме по любов, за разлика от теб и Флеч.

— Само си мислех, че е любов — поправи я Попи.

— Но в това да се събуждаш до един мъж има нещо омагьосващо.

— Значи сте спали заедно цяла нощ, така ли? — попита стреснато Попи.

— Да. Честно казано, от дистанцията на времето нещата, които правехме в леглото, не бяха много интересни. Но обичах да се събуждам, когато утринната светлина е още бледо жълто сияние, и да го питам какво ще прави през деня. Не мога да повярвам колко бях наивна.

— В какъв смисъл? — попита Попи.

— Мислех, че му е приятно да разговаря с мен, че мога да внеса промени в деня му в Камарата. Че ме слуша.

— Не те ли слушаше?

— Разбира се, че ме слушаше. Но всъщност не се интересуваше от съветите ми. Слушаше ме любезно, защото е любезен по рождение, а освен това така е възпитан. Боумонт е един от най-възпитаните хора, които познавам. Единствения път, когато го видях да проявява истинска грубост, беше, когато го заварих с любовницата му.

— Какъв ужас! — потръпна Попи. — Разбира се, Флеч вече си е намерил любовница. Но всеки път, когато си помисля за това, ми се повръща.

— Аз наистина повърнах. Повърнах в каретата на път към къщи. Дори сега, когато си помисля как косата ѝ падаше над ръба на писалището, усещам пристъп на гадене.

— Веднага ли замина за Париж?

— Не. Копнеех да чуя обяснения, извинения, каквото и да е. Но редом с всичките си останали слабости, Боумонт е честен. Каза ми, че ще напусне любовницата си, и се извини за онова, което бях видяла... но после аз го попитах дали я обича. Той се поколеба за миг и не пожела да отговори, но вече беше късно. И накрая призна истината.

— Че обича любовницата си? Майка ми казваше, че мъжете започват такива връзки по чисто практични съображения.

— Не бива да приемаш безрезервно аксиомите на майка си — посъветва я Джема. — Сара беше много красива. По времето, когато се оженихме, двамата бяха заедно — ако мога да използвам това определение — от три години. Той казва, че вече не му е любовница, но не знам как е приключила връзката им. Знам, че изпитваше към нея много по-дълбока привързаност, отколкото към мен, с нашите сковани интимни ласки и моите глупави коментари в леглото.

Попи преглътна.

— Струва ми се, че твоят брак много прилича на моя.

— Ти си видяла как Флеч флиртува с друга жена — поправи я Джема. — Боумонт стана от леглото ми, след като ме люби, и отиде в кабинета си, където люби госпожица Кобет. Разликата е огромна, Попи.

— Всъщност не е — възрази Попи. — Знаеш, че не е такава. Ако Луиз не ми беше приятелка, в този момент той щеше да я люби на някое писалище. Това... това обичайно място ли е за подобни дейности? — попита тя спонтанно.

— Не — отвърна Джема и се усмихна широко. — Няма нужда да изпадаме в такова мрачно настроение, Попи. По една или друга причина браковете почти никога не оцеляват. Три години чаках в Париж, като си мислех, че Боумонт ще дойде да ме вземе, но той не го направи. А когато най-накрая благоволи да ме посети там, аз вече бях открила свои удоволствия — макар и не върху писалища.

— Разбирам — измърмори Попи. — Какво се опитваш да ми кажеш — че Флеч ще чака три години, преди пак да ми направи посещение?

Джема се наведе към нея и я прегърна, но не каза нищо.

— Няма да дойде, нали?

Изпита такова облекчение, когато го изрече на глас!

— Не съм сигурна доколко моето и твоето положение си приличат — отговори Джема, — но според мен Флеч е учуден, че не те е срещнал на някое събиране.

— Значи ходи по събирания? — попита Попи.

Джема обърна вестника на предишната страница и посочи към колонката, озаглавена „Клюки за обществото“. Точно над розовия връх

на пръста ѝ имаше изречение, от което сърцето на Попи се сви.

„Снощи херцог Ф. се озова на бала у семейство Дю Морие без своята херцогиня. Според последните клюки въпросната херцогиня може би е потеглила към Венеция. Херцогът не се впечатли от оживения интерес и прекара почти цялата вечер в разговор с лордовете на Пит, които изглеждаха възхитени да приемат в редиците си такъв елегантен младок.“

— Флеч навярно мрази да го наричат „елегантен младок“ — отбеляза Попи и добави: — А аз съм във Венеция?

— Винаги объркват тези неща — отговори Джема. — Ако не са сигурни къде си, си измислят нещо.

— Трябва да отида на някоя от срещите на кръга по шиене на лейди Клелънд — измърмори Попи след известно време.

— Аз не бих го направила — отсеке Джема.

— Защо?

— Звучи скучно.

— Това е наш дълг — отговори Попи. — Да се грижим за бедните и да утешаваме болните.

— Не умея да го правя добре — оправда се Джема. — Давам много пари за благотворителност. Парите са на Боумонт, но повярвай ми, бедните предпочитат звучното дрънчене на монетите пред калпаво закърпен чаршаф, докдето се простират шивашките ми умения.

— Чудех се за парите... Какво ще правя с парите?

— Какво имаш предвид? Флечър определено има купища пари. Никога не съм чувала някой да каже обратното.

— Аз обаче нямам никакви — обясни Попи. — Нито пени.

— Нямах ли издръжка?

Попи поклати глава.

— Флеч ми предложи издръжка, но майка каза, че трябва просто да му изпращам всичките си сметки и да го оставя той да се занимава с финансовите подробности. Даде ми цял куп съвети как да реагирам, ако той ме попита защо харча толкова много, но Флеч никога не каза нищо, дори когато купих две шапки — а бяха скандално скъпи — за един месец.

— Майка ти защо си мисли, че не трябва да имаш издръжка?

— Не знам — отговори Попи. Но всъщност знаеше. — Според нея не съм достатъчно интелигентна да се оправям с парите — поясни

тя с овладян глас. — Не го казва от жестокост, просто смята, че малко жени умеят да се справят с парите.

— И го казва за теб, жената, погълната от изучаването на водата, въздуха и скорците? Нима искаш да ми кажеш, че през всички тези години, откакто си омъжена, не си си купила дори едно-единствено нещо, без да помислиш за реакцията на съпруга си?

— Да.

— А преди това предполагам, че майка ти...

— Разбира се — потвърди Попи. Чувстваше се като абсолютна глупачка. — Ще остана с теб за Коледа, Джема, но после искам да си създам свой дом. И смятам да пътувам много.

Джема вдигна вежда.

— Нека предположа... из дивите африкански равнини?

Попи се усмихна широко.

— Всъщност си мислех да започна с река Нил.

— По течението на Нил ще се чувстваш удобно само ако плуваш в пари, съвсем буквално — заяви категорично Джема. — Предполагам, че съпругът ти си държи парите в банка „Хоор“, както всички други елегантни младоци в столицата?

— Не бива да го наричаш така. Ще побеснее!

— Но той наистина е младок — защити се Джема. — Първо, толкова е млад!

— По-голям е от мен.

— Но по-малък от мен. Още по-лошо, кара ме да се чувствам стара с тази негова брадичка и с начина, по който върви отпуснато из стаята и гори от една или друга страст.

— Наистина е уморително, нали? — започна да се смее Попи.

— Освен това е отегчително красив — продължи Джема. — Отегчително.

— Да!

— Не е мъжествено да си толкова съвършен във всяко отношение.

Попи се смееше, обзета от удоволствие.

— Това, от което имаш нужда — обясни й Джема, — е да изтеглиш голяма сума пари и да я похарчиш така, както искаш, без да се замисляш дали купуваш две шапки или четирийсет. А после ще пишем на Флеч и ще му кажем, че би искала да ти внася издръжката в

сметка на твое име в банка „Хоор“. Така ще е много по-лесно и за двама ви. Ще можеш да си създадеш свое домакинство и да пътуваш, където пожелаеш, без да има нужда той да се тревожи за това.

Всичко се оказва възхитително просто.

Изправен пред усмихнатите, уверени лица на херцогините Боумонт и Флечър, господин Писнър от банка „Хоор“ им предаде без възражения наистина скандалната сума, която поиска херцогинята.

— Все пак — обясни той по-късно на началника си, господин Фидлър, — знаех коя е и че наистина е тя.

Изречението не беше граматически правилно, но беше достатъчно ясно.

— Освен това с нея беше херцогиня Боумонт и беше очевидно, че двете са много близки. А после ми каза — херцогиня Флечър, имам предвид, — че иска да си открие сметка в банката и че съпругът ѝ ще внася там издръжката ѝ.

— Светът е тръгнал на зло — отбеляза господин Фидлър. — В наши дни нито един мъж не може да контролира съпругата си. Искам да кажа, щом един херцог не може, каква надежда има за нас, останалите?

Тъй като господин Писнър тайничко смяташе, че по-скоро би изпил отрова, отколкото да се ожени за госпожа Фидлър, нямаше какво повече да си кажат, затова отново се заеха със събиране на сумите от разписките от миналия месец.

В каретата Попи погледна невярващо дебелия пачка банкноти в ръката си.

— Джема — промълви тя, — Флеч ще побеснее.

— Наистина ли? — попита Джема и си напудри носа пред малко огледалце, което извади от чантата си. — Дали утре да не се върнем да изтеглим още?

Попи се замисли.

— Защо да побеснее? Няма вид на скъперник.

— Не е скъперник — съгласи се Попи.

— По всяка вероятност няма дори да забележи.

Попи се съмняваше в това. Но какво знаеше тя? Бавно започваше да проумява, че не знае почти нищо за съпруга си.

— Хайде да купим нещо, което винаги си искала.

Но Попи не може да се сети за такава.

— Нова рокля?

— Винаги си купувах рокли, когато имах нужда.

— Това, което ще направим сега — осветли я Джема, — е да купим нещо, от което нямаш нужда. Само заради удоволствието. Не защото имаш дупка в чорапа, а защото обичаш чорапи — завърши тя и избухна в смях.

— Какво? — попита Попи и се усмихна на свой ред.

— Изражението ти — поясни Джема. — Приличаш на котенце, което току-що е изяло първата си мишка.

— Ами, има едно нещо... — започна свенливо Попи.

— Какво?

— Обещавах ли, че няма да се смееш?

— Не мога да ти обещая — отвърна Джема. — Но обещавам да не прекалявам. Това стига ли?

Попи разгъна малка обява, която старателно бе изрязала от вестника.

— Какво, за бога... — започна Джема и взе късчето хартия. Оказа се, че е рекламно съобщение. „Продава се: рог на странно животно, донесен от Вавилон“. Какво?

— Чу ли за това животно? — попита Попи. — В „Газет“ писаха за него миналата година. Казаха, че имало два рога над носа си и по два извити рога над всяко ухо. В статията пишеше, че било голямо колкото кон и можело с лекота да носи двама души. И имало синя козина.

Изражението на Джема донякъде приличаше на това лейди Флора, когато Попи ѝ показваше интересни изрезки от вестниците.

— Защо, за бога, разнасяш това в джоба си?

— Бих искала да го купя — отговори Попи.

— Да го купиш ли?

Попи се наведе напред и почука по покрива.

— Ваша светлост! — долетя в отговор гръмкият глас на кочияша.

— Бихме искали да отидем в Магазина за рядкости „Груднер“.

— Какво?

— Магазинът за рядкости „Груднер“! — изкрещя тя. — Веднага, ако обичате.

Каретата се люшна тежко надясно.

— Магазинът за рядкости „Груднер“? — попита Джема.

— Чела съм обявите им — обясни Попи. — Господин Груднер има какви ли не прекрасни неща... веднъж предлагаше камък от черешово дърво с гравирани на него сто глави. И щраусово яйце. Знаеш ли какво е щраус, Джема?

— Представа нямам — призна весело Джема, облегна се назад и ѝ се усмихна широко.

— Това е много голяма, дебела птица — обясни Попи. — Баща ми имаше книга за забележителностите в природата и аз я държах под леглото си години наред. Разбира се, всички прислужници знаеха, но никога не казаха на майка ми. Защо ми се усмихваш така?

— Защото очите ти блестят. Очите ти блестят, бузите ти са поруменели и изглеждаш... заинтригувана, Попи. Истински заинтригувана.

— Кой не би се заинтригувал? Знаеш ли, че лорд Пресъл имал препарирани алигатори? Колко искам да го видя!

— Препарирани алигатори ли? Какво е алигатор?

— Чудовище — отговори Попи. — Истинско чудовище с огромни, грамадни зъби и бивни колкото мъжки крак. Така го описваха в списание „Оттук-оттам“. Алигаторът броди из дивата американска пустош и поглъща цял човек на една хапка.

— Мили Боже! — промълви Джема. — Ние с теб май четем различни статии.

— Първото нещо, което ще направя, е да купя шкаф.

— За препарирани алигатори?

— Не се интересувам особено от препарирани животни — отговори Попи. — Е, интересувам се, но мисля, че повече се интересувам от рядкости. Преди няколко месеца, например, имаше обява за прозрачно кристално камъче с уловена в него вода. Едва не попитах майка си дали мога да го купя.

— И защо не я попита?

— Според нея любопитството не е подобаващо за една херцогиня.

— Като херцогиня аз навярно напълно отговарям на представите на майка ти — подметна непринудено Джема. — Никога не съм изпитвала ни най-малко любопитство, освен ако не е свързано с нов

начин за решаването на някоя шахматна задача. Но имам един въпрос, Попи. Защо, за бога, си питала майка си за разрешение как да харчиш парите на Флеч?

Попи се намръщи.

— Не съм сигурна.

— Аз никога не моля, когото и да било за разрешение за каквото и да било — каза откровено Джема. — Така се живее много по-забавно.

— Разбирам какво имаш предвид. Предполагам, че просто съм имала навика постоянно да питам мама за едно или друго. Макар да знаех, че ще каже „не“.

— Значи трябва да спреш да я питаш. Мразя хората, които казват „не“.

Попи избухна в смях.

— Кой ти казва „не“, Джема?

— Малко хора, както и трябва да бъде. От време на време се премираме с Боумонт.

— Започвам да осъзнавам, че майка ми казва „не“ за ужасно много неща.

— И почти никое от тях не ѝ влиза в работата — отсече Джема. — Колкото повече слушам за майка ти, толкова повече съм благодарна, че почти нямам роднини. За нищо на света няма да заменя лудия си чичо за твоята луда майка!

— Знаеш ли, че през последния месец дори не сме си писали? Мисля, че ми е много сърдита.

— Тя се прави на херцогиня вместо теб — отговори Джема и в гласа ѝ се появи остра нотка. — Според клюкарските колонки миналата седмица е дала соаре.

— Майка ми винаги е искала да бъде херцогиня — обясни Попи в неочакван прилив на преданост. — И от нея щеше да излезе много по-добра херцогиня от мен.

— Ето че сега е такава — изтъкна Джема. — Ние, пропадналите херцогини, живеем в Боумонт Хаус, а всички достойни и предостойни могат да правят посещения на майка ти. Така всички ще сме доволни.

ГЛАВА 21

Все още 1 септември

Херцог Вилиърс отвори елегантния релефен лист хартия, прегледа го бегло и го остави да падне от ръката му. Беше така ужасно уморен, че не можеше да се насили да се развълнува, че един от приятелите му, му е изпратил цяла страница с клюки. Изглежда, херцог Боумонт се бе заел да флиртува с госпожица Шарлот Татлок. На всички светски събития ги виждали да си говорят.

Елайджа сигурно бил полудял! Как можело да флиртува със стара мома като Шарлот Татлок, когато можел да говори с Джема. Макар че сега, като се замислил, му се струвало, че Елайджа май говорил с госпожица Татлок почти постоянно по време на последния обяд, даден от Джема.

Вилиърс дори нямаше сили да прочете останалата част от писмото, което го подразни неимоверно много.

Шахматната му дъска беше до леглото, но той не можеше да се съсредоточи върху някоя интересна шахматна задача, макар че Финчли бе наредил дъската по подобие на една игра от „Шахматни анализи“ от Филидор, точно както го бе помолил той.

Погледът му продължаваше да се плъзга из стаята — празната му скучна стая. Преди две години я претапицира в бледосиво — цвета на небето над океана рано сутрин, в един от онези дни, в които есента се превръща в зима. Цветът все още му харесваше. Но стаята беше празна... празна... ужасно празна.

Вилиърс дори успя да намери сили да съжали, че годеницата му го изостави заради брата на Джема, макар че по време на случката ни най-малко не се трогна.

— Мога ли да ви донеса ечемичена супа, Ваша светлост? — попита Финчли, застанал на прага като някакъв призрак на смъртта.

— Не — отговори Вилиърс и повтори: — Не, благодаря, Финчли.

— Днес сутринта дойдоха много посетители — оповести с известна гордост личният му прислужник. Взе поднос от един лакей и

го показва на Вилиърс така, сякаш му показваше бебе. Както и очакваше, Вилиърс видя малка купчинка картички, украсени с релефните гербове на представители на аристокрацията, познати, приятели и обикновени любопитковци.

— Не, благодаря — каза Вилиърс. Сред купищата картон нямаше нито едно име на човек, когото би искал да види. Истината бе, че беше потиснат. Искаше да види Бенджамин. Бенджамин щеше да влети в стаята като полъх студен вятър и Вилиърс щеше да се види принуден да му каже нещо остро и да си помисли за тромави кутрета и тем подобни.

Чувстваше се много странно сега, след като се озова на крачка от смъртта. А после си спомни, че приятелят му Бенджамин е вече мъртъв.

— Предполагам — каза той точно когато Финчли се канеше да излезе, — че херцогиня Боумонт не е идвала? Нито херцогиня Бероу? — Това беше вдовицата на Бенджамин.

Финчли се поклони.

— Сред посетителите ви нямаше никакви дами, Ваша светлост — каза търпеливо той, сякаш Вилиърс бе забравил всичко, което знаеше за етикета. Разбира се, че не бяха идвали никакви дами. Защо, за бога, би го посетила вдовицата на Бенджамин? Тя несъмнено го обвиняваше за самоубийството на съпруга си.

Мислеше си, че Джема може би ще дойде. Все пак беше казала, че са приятели. Вероятно не чак толкова добри. Беше му трудно да си спомни... умът му беше ужасно размътен.

— Херцогиня Боумонт не е идвала, нали? — попита той, просто за да е сигурен.

На лицето на Финчли се изписа странно изражение, но той поклати глава.

— Не, Ваша светлост.

— Произнасял съм името й, когато съм бълнувал, нали? — предположи Вилиърс. — Предполагам, че съм говорил какво ли не, Финчли. Имам такива странни спомени. Адвокатът ми идвал ли е?

— Да, Ваша светлост — отговори Финчли. — Не си ли спомняте, че написахте завещанието си?

— Разбира се, че помня — излъга най-нахално Вилиърс, но после се смили над клетия прислужник. — Свободен си.

Финчли изчезна, а Вилиърс се загледа в пръстите си на слънчевата светлина. Бяха отслабнали — всъщност бяха станали почти прозрачни. Естествено, че Джема не беше дошла. Не можеше да го посети. Това би било все едно да обяви пред цял Лондон, че двамата поддържат affaire... и най-лошото беше, че не поддържаха. Всъщност, доколкото си спомняше, той прояви глупостта да отхвърли нещо, което можеше да се изтълкува като покана.

— Глупак, глупак! — измърмори под нос. И после, като си помисли за Бенджамин: — Глупак!

Треската се връщаше и главата му се замайваше. Сутрин треската утихваше, но Вилиърс усети завръщането ѝ сега, след края на обяда, как приижда като тъмен кадифен прилив, който щеше да го погълне.

И за пръв път си помисли: „Може да умра. Наистина може да умра.“ И то по най-глупав начин — след дуел за годеница, за която не даваше и пет пари! Живот, захвърлен с лека ръка заради една нехайна дума, заради едно изсъскване на стомана.

Той, разбира се, нямаше какво толкова да захвърли, с изключение на кълбо от съжаления и неколцина загубени приятели. Бенджамин... мъртъв. Елайджа — женен за Джема. Само като си помислеше какъв е животът му, го заболяваше главата.

Но имаше едно нещо...

Нещо, което трябваше да направи.

Зрението му вече се размътваше.

— Финчли! — провикна се той и почувства как гласът му секна.

Личният му прислужник се отзова веднага.

— Пак имам треска — каза Вилиърс, за да попречи на търпеливата ръка да докосне челото му. — Искам малко вода, ако обичаш, и трябва да напиша една бележка. Бързо, преди да ме е обзела пак.

Когато Финчли донесе лист хартия, треската се беше завърнала и Вилиърс не можеше да си спомни какво искаше да напише.

— Онази жена — едва успя да изрече той. — Адресирай го до нея.

Финчли седна до леглото.

— Каква жена?

Вилиърс видя как слабата фигура на прислужника му се удължава, как ѝ поникват рога, как се полюшва срещу стената. Затвори очи.

— Бяхме приятели, разбира се. Как се казваше тя? Шарлот, струва ми се. Може би Шарлот. „От Негова светлост херцог Вилиърс. Поздрави.“

Забрави какво искаше да каже и че изобщо иска да каже нещо, и се отпусна във вира с топла вода, който по някаква необяснима причина го очакваше, когато затвори очи. Носеше се по повърхността — всъщност летеше, — когато настойчивият глас на Финчли долетя през водата неясно, треперливо.

— Ваша светлост. Можете ли да ми кажете фамилията на тази жена?

— Коя?

— Шарлот — отговори Финчли. — Жена на име Шарлот. Вие ѝ пишете послание, Ваша светлост.

— Така ли? Шарлот? Шарлот Татлок ли имаш предвид? — попита Вилиърс. Знаеше колко раздражено звучи гласът му. — Много особена млада жена, стара мома.

Изричането на всички тези думи го умори. Послание ли? Какво, по дяволите, беше послание?

— Не, не. Искях да кажа, че... кажи ѝ... кажи ѝ...

Вирът отново се простря в краката му, гостоприемен, топъл. Може би там имаше русалки, русалки с блестящи очи, които ще го накарат да се почувства обичан. Обгрижван. Може би... Името на вдовицата на Бенджамин не можеше да е Татлок. Защото фамилията на Бенджамин... каква беше фамилията на Бенджамин?

— Кажи ѝ да дойде да ме види — каза той. — Кажи ѝ... кажи ѝ, че Бенджамин ми липсва.

Чуваше как дращи перото на Финчли и от този звук го заболя главата.

— Сега си тръгвай — подкани го той. — Изпрати го по куриер.

Когато вратата се затвори, той затвори очи и се отпусна във вира, но не намери там никакви русалки с блестящи очи и изящни зелени опашки. Само трепкащи сенки и горещина. Беше толкова горещо, та си помисли, че вирът сигурно се топли от вулкани.

Нещата продължиха така до поредното пукване на зората.

ГЛАВА 22

Магазинът за рядкости „Груднер“ беше доста отдалечен от улицата. Зад островърхите му прозорци имаше купища, както изглеждаше на пръв поглед, боклуци.

Попи изскочи с устрем от каретата. От години искаше да посети „Груднер“, още откакто научи за съществуването му, но майка ѝ всеки път ѝ забраняваше. Магазинът се намирал в един от районите с местно самоуправление, Уайтфрайърс — място, в което според майка ѝ не важаха нито правила, нито закони. Според Попи улицата изглеждаше точно толкова мръсна и претърпана, колкото всяка друга. Нямаше никакви очевидни признаци, че е разположена на сред център за престъпни дейности.

Джема я последва по-спокойно, като внимаваше страничните ѝ обръчи да не докоснат вратата на каретата.

— Подозирам, че господин Груднер не вярва в чистотата — каза тя, като погледна към витрината.

— Виж това! — посочи Попи.

Джема погледна предмета по-внимателно.

— Стара ръкавица за езда? Какво прави, да не лети сама?

— Принадлежала е на крал Хенри Осми. Виждаш ли? Така пише на картичката.

— И къде е доказателството? — изсумтя Джема. — Човек може да вземе всяка стара ръкавица и да сложи до нея картичка с надпис, че е принадлежала на самия цар Соломон. А и, Попи, знаеш ли, че Хенри Осми никога не се къпел? Казват, че не обичал допира на вода до кожата си. Чичо ми, ми каза, че кожата на краля била гладка като бебешко дупе. Но представи си само... — И тя потръпна. — Представи си каква е тази ръкавица отвътре!

Магазинчето беше малко, боядисано в приятен черешов цвят. Накъдето и да погледнеше, Попи виждаше кутии със стъклени капаци, стъклени рафтове, дори стъклени пиедестали, върху които бяха сложени безценни премети.

— Дами — приближи се към тях един мъж. — За мен е чест.

Беше висок, с гъста, непокорна бяла коса, заради която главата му изглеждаше прекалено голяма за тялото, като кукла на конци от пиесата „Вартоломеевият панаир“.

— Аз съм Лудвиг Груднер. Мога ли да ви покажа нещо? Може би онази ръкавица на Хенри Осми, която разгледахте на витрината?

— Не — усмихна му се Попи. — Интересувам се от научни рядкости, ако нямате нищо против.

— Имам ланхадо от Африка — отговори господин Груднер. — Три метра размах на крилата, разбира се, и препариран много изящно. Принуден съм да го държа на друго място, но мога да уредя да ви го докарат утре сутринта.

— Не препарирани животни, а рядкости — обясни Попи. — Смятам да създам своя собствена витрина. Видях обявата ви за рога на животно от Вавилон.

— Изключителен екземпляр — кимна господин Груднер. — Истинско чудо. Продадох го за триста лири.

— Триста лири! — намеси се Джема. — Това е безобразие!

— Беше единствен по рода си — контрира господин Груднер. — Струваше много повече и се съгласих на толкова ниска цена само защото лорд Стрейндж е един от най-добрите ми клиенти.

— Така ли? — попита Джема.

— Лорд Стрейндж е голям естественик — отсеке господин Груднер. — И, разбира се, е в състояние да удовлетворява любопитството си. Неговата колекция е една от най-добрите в Англия и почти всичко е купено от този магазин.

— О! — промълви Попи, очевидно запленена. — Съжалявам, че не успях да видя рога на животното, преди да го продадете.

— Магазинът е пълен с прекрасни предмети... Всяка дама трябва да има своя собствена витрина с рядкости. Мога ли, например, да ви покажа ръка на русалка?

Когато Попи с радост се зае да разглежда противната колекция на господин Груднер, Джема се отдалечи. Намери малка картина, изработена изцяло от пера, и докато се опитваше да реши дали изобразява майmunка, която се катери по гърба на мъж — или може би човек, който се качва по стълбище, или крава, застанала до дърво, —

зърна шахматна фигура, която стоеше самотна на един малък пиедестал.

Беше бяла царица, изваяна от слонова кост. Физиономията ѝ беше царствено смръщена, тялото — потънало в сянката на огромната корона на главата ѝ. Тази корона беше куха сфера, изящно гравирана с ажур, а когато надникна вътре, Джема видя втора сфера, също куха, а в нея — още една.

— Не е ли прелестна? — обади се господин Груднер зад рамото ѝ. — Боя се, че имам само тази фигура. Целият комплект принадлежи на лорд Стрейндж и така и не успях да го убедя да се раздели с него.

— Тогава защо, за бога, се е разделил с царицата?

— Не мога да кажа със сигурност — отговори господин Груднер.

— Шахматният комплект — каза Джема — е нищо без царицата си. Безполезен. Защо Стрейндж ви е дал царицата?

— Ха-ха! Не ми я е давал, продаде ми я! — отговори господин Груднер. — Лорд Стрейндж не е станал най-богатият човек в Англия, като е раздавал с лека ръка такива произведения на изкуството.

— Защо ви я продаде?

— Предполагам, че е спрял да играе шах — сви рамене господин Груднер. — Във всеки случай, Ваша светлост, уверявам ви, че тази фигура е прекрасна и сама. В короната има пет сфери и последната е най-малкото парченце слонова кост, което съм виждал през живота си.

От другия край на магазина Попи се провикна:

— Джема, ела да видиш!

Джема се приближи с царицата в ръка. По някаква причина не желаше да остави на масата това свирепо намръщено личице, упорито и несломимо дори след като бе загубило съпруга си и целия си двор.

— Намерих една прекрасна статуетка на момче с пеперуда — каза Попи и я вдигна, за да им я покаже.

— Копие на антична гръцка статуя — поясни господин Груднер, — при това прекрасно, нищо че го казвам аз.

— Вижте само детайлите на пеперудата! — възкликна Попи.

Джема погледна, но това, което ѝ се стори интересно, не беше пеперудата, а коленичилият пред нея гол младеж.

— Кого изобразява тази фигура? — обърна се тя към Груднер.

— Ерос или Купидон, който е влюбен в Психея — отговори той — На гръцки „психея“ означава „пеперуда“, разбира се.

— А това какво е? — попита Джема и погледна към странния камък в другата ръка на Попи.

— Геод — отговори Попи и остави статуята на Купидон. — Погледнете. Отваря се така. — Двете груби късчета скала се отвориха и разкриха великолепна аметистова вътрешност. — Прилича на малка пещера, която можеш да вземеш в ръката си — каза тя. — Приказна пещера.

— Не бих могъл да се изразя по-добре — отговори веднага господин Груднер с вид на човек, който няма представа какво е приказна пещера, но знае, че фразата обещава чиста печалба.

— И това намерих — продължи Попи, без да му обръща внимание. Извади костилката на един малък плод, може би кайсия. Разтвори я внимателно и вътре имаше цял куп от най-миниатюрните лъжички, които Джема беше виждала.

— Колко хубаво! — възкликна Джема и изведнъж си спомни малкия комплект прибори за сервиране, който имаше някога за отдавна загубена кукла.

— Двайсет и четири лъжички в костилка от череша — каза Попи.

— Най-малкият комплект на света — обади се господин Груднер.

— Костилката не е черешова — отсече Джема. — Поне от праскова е.

— Череша, Ваша светлост — настоя упорито господин Груднер.

Джема въздъхна. Този мошеник очевидно щеше да измъкне от Попи всичките пари, които бе изтеглила от банковата сметка на съпруга си, но... защо да не ѝ ги измъкне, щом тя така искаше? Семейство Рийв нямаше навик да предпазва хората от грешки. Череша, праскови, кого го е грижа?

Но Попи я изненада. Тя се усмихна на господин Груднер, на бузите ѝ се появиха трапчинки, тя помоли за стол, а после пушна в ход чара си и накара възрастния човек да го изтупа от праха. Когато седна, си свали ръкавиците и прие чаша чай, Джема вече виждаше накъде отива работата. И наистина, четирийсет минути по-късно двете излязоха от магазина, оставяйки след себе си объркания собственик,

който почти бе успял да се убеди, че на практика е подарил черешовата костилка на херцогинята, защото тя беше... тя беше...

Чаровна. Той въздъхна и поклати глава, като си помисли какво щеше да каже госпожа Груднер, Бог да упокои душата ѝ. Нямахше да е нещо хубаво.

— Най-лошото е, че аз трябваше да платя пълната цена за царицата си — отбеляза Джема. — А ти купи всичко на половината от цената, която ти поиска отначало. Не е честно!

На бузите на Попи грейнаха трапчинките. В погледа ѝ нямаше и капка разкаяние.

— Майка ми казва, че една дама никога не се пазари за нищо.

— Тогава как ще наречеш разговора, който се състоя току-що? Клетият човек поиска петдесет лири за черешовата костилка, а ти му плати колко, четири?

Попи се усмихна широко.

— Ще го нарека... ще го нарека...

— Нека го наречем просто „бунт“ — отговори сухо Джема. — Няма ли да бъде честно, Попи, ако кажа, че в процеса на раздяла със съпруга си ти си се разделила и с майка си?

— Точно така виждам нещата — потвърди Попи, облегна се назад и отвори торбичката с черешовата си костилка. — Утре смятам да посетя „Франс и Бантинг“. Всички казват, че правели чудесни витрини за рядкости.

— Значи има витрини, изработени специално за костилки от череша, така ли? — попита Джема, без да вярва на ушите си.

— Никога ли не си виждала витрина с рядкости? Миналата година в музея „Левериън“ изложиха витрината на шведския крал и аз казах на майка си, че отивам да посетя бедните, но всъщност отидох в музея.

— Колко смело си се разбунтувала! — подметна сухо Джема. — Предполагам, че майка ти не е разкрила коварството ти?

— Не, слава богу! Говори си язвително колкото искаш, Джема, но те уверявам, че е трудно човек да се противопостави на волята на майка ми.

— Мога само да си представя — увери я Джема. — За щастие тя никога не е проявявала и най-малък интерес към мен.

— Това — промълви най-искрено Попи — е една от причините, поради които съм толкова благодарна, че ме прие в дома си. Майка ми така се притеснява за репутацията си, че не може да ме посети, колкото и да иска.

— Знаех си, че репутацията ми все ще послужи за нещо. Трябва да чуеш оплакванията на Боумонт как същата тази репутация му съсипвала шансовете да постигне това или онова в парламента. Трябва да му съобщя, че всъщност е полезна — държи настрана майки и други настъпващи армии.

— Мисля, че ще си поръчам шкаф от дъб и абаносово дърво. Обичам комбинацията от черно и кафяво дърво.

— Хмм — измърмори Джема. Беше извадила царицата си и отново я разглеждаше. Фигурата наистина беше великолепна. Роклята ѝ се нагъваше отзад като океанска вълна, разбиваща се в брега.

— Господин Груднер каза, че фигурата е била на лорд Стрейндж, нали? Наистина бих искала да видя неговата витрина с рядкости.

— Какъв срам за Стрейндж! — измърмори Джема. — Разбира се, дори и аз не бих могла да посетя имението му, Фонтхил. Защо, защо е развалил комплекта и е продал царицата, как мислиш? Колко жестоко е постъпил!

— Защо да не можеш да посетиш Фонтхил? Аз смятам да отида.

— Неговата репутация е десет пъти по-черна от моята. Този човек е скандализирал хора, които ме смятат за ангел.

Попи се облегна назад.

— Възнамерявам да видя колекцията му. И искам да отида и в музея „Ашмолиън“. И в Кралското дружество. Майка ми никога не ми позволяваше да ходя на срещите им, макар че те редовно позволяват на дами да присъстват.

Джема я погледна и примигна. Лицето на Попи беше чаровно както винаги, но Джема ненадейно осъзна, че в извивката на челюстта ѝ няма нищо меко, а усмивката ѝ е колкото сладка, толкова и изпълнена с решителност.

— Госпожица Татлок е секретар на Дамската помощна част към Кралското дружество — опита се да ѝ помогне тя.

— Имаш предвид онази млада жена, която флиртува със съпруга ти?

— Госпожица Трътлок, както я наричам наум — потвърди Джема. — Обичлив прякор, нали разбираш.

Попи й се усмихна.

— Ще ми се да можех да измисля някое злобно име за Луиз, но съм прекалено привързана към нея.

— Тук е разликата помежду ни. Аз не изпитвам никаква симпатия към госпожица Трътлок, макар с готовност да признавам, че тази моя неприязън е крайно нечестна. Доколкото знам, тя обожава Боумонт от разстояние, а той със сигурност никога не би рискувал безценната си репутация, като си позволи нещо повече от разговор с клетата жена.

— В такъв случай трябва да насочим вниманието й в друга посока — отсеке решително Попи. — По една случайност познавам един прекрасен млад учен, доктор Лудън.

— Тя не може да се омъжи за първия срещнат, който е завършил Оксфорд, колкото и да е интелигентен — въздъхна Джема. — Уловена е в капана на благоприличието, нали разбираш. Тя е от онези жени... Бедни като мишки, но аристократки.

— Става въпрос за почитаемия Джордж Лудън — осведоми я Попи. — Един ден ще стане виконт Хауит.

Джема вдигна вежда.

— Чудесна идея, Попи!

— Ще отида на следващата среща на Кралското дружество, или поне на първата, на която ще поканят жени. И ще ги запозная.

— Как, за бога, си се запознала с този учен, Попи? — зачуди се Джема и развеселена видя, че приятелката й леко поруменява.

— Попи!

— Написах му писмо — призна Попи. — Нали разбираш, той публикува трактат за трипръстия ленивец в „Доклади за трудовете на Кралското дружество“ и макар че според мен някои от бележките му бяха много проникателни, не беше догледал един важен факт, посочен от доктор Хембълтън в предишна статия, за задните им лапи.

— И си му написала писмо? Във връзка с някакъв трипръст ленивец?

За нищо на света не бе очаквала писмото да има нещо общо с ленивци.

Попи кимна.

— Тайна кореспонденция с красив млад мъж — измърмори Джема, облегна се назад и се усмихна. — Спомена, че е красив, нали, Попи?

Изражението на Попи стана още по-смутено.

— Ами... аз, разбира се, не мислех що за човек е, когато му писах...

— Естествено, че не си! — изсмя се тихичко Джема. — Нито веднъж. Нито за миг. Разбира се. Той отговори ли ти?

— Не беше така! — възрази тя.

— Отговори ти, нали? Навярно си е помислил, че си блестяща, нали? И... колко писма си разменихте след това, Добродетелна херцогиньо?

На Попи сякаш ѝ се зави свят.

— Наистина ли мислиш... смяташ... мислиш, че той...

— Кой може да каже какво си мисли той? За мен мъжете са загадка. Харесва ми представата, че водиш разговор, та дори и епистоларен, с един от най-великите учени в целия свят!

— Аз не смятам, че е един от най-великите учени в целия свят — възрази Попи. — Може и да е специалист по трипръстия ленивец, но често прави грешки, когато оценява резултатите от проучванията си. Подозирам, че не си води бележки както трябва.

Джема се разкикоти, а Попи добави:

— Наистина не става въпрос за таен флирт.

— Така ли? Предполагам, че си показала всички писма на Флеч?

— Няма да му е интересно. Флеч не се интересува от ленивците.

— Предполагам, че щеше да се заинтересува, ако ленивците носеха наметалца, подплатени с хермелин — подметна дяволито Джема.

— Не бива да... — подхвана Попи и избухна в смях. — Флеч наистина е забавен, нали?

— Той е възхитителен — отговори Джема. — Но забавен...

— Преди не беше такъв — отбеляза Попи с лека тъга. — През последната година започна да става все по-изтънчен.

— Нищо чудно, че си се обърнала към изследователя на двупръстите ленивци. На твое място и аз щях да направя същото. Е, ако имах и най-малко желание да обсъждам подобна тема.

— Трипръсти, не двупръсти. Щеше да ти стане интересно — увери я Попи. — Наистина! Доктор Лудън може да бъде много обаятелен.

— Предполагам, че и той те смята за обаятелна? — попита дяволито Джема.

— Не — отговори Попи.

— Не ли?

— Разбираш ли, умът ми е устроен така, че просто не мога да забравя и най-малката подробност, която съм прочела някъде. Просто съм си такава.

— Аз забравям всичко — призна Джема.

— Но помниш всяка шахматна партия, която си играла някога. Моят мозък е устроен по подобен начин, когато става въпрос за ленивци и мармозетки. Ужасно неудобно е — заяви тя пламенно.

— Защо?

— Защото не е подobaващо за една дама — обясни Попи и сбърчи нос. — Но не мога да го спра. Когато видя някоя нова книга или статия на тема, която ме интересува, просто ме обзема трескава страст да я прочета. Майка ми мрази тази моя черта.

— Колко странно! — измърмори Джема. — Нямам предвид теб, а самата представа, че някой е обзет от трескава страст по ленивец, все едно трипръст или не. Сигурно и ти го знаеш.

— Не го казвам на никого. И трябва да ми обещаеш, че и ти няма да кажеш.

— Защо тогава този възпитаник на Оксфорд просто не приеме и теб, и склонния ти към подробности мозък?

— Според мен учените невинаги се радват, когато някой им напомня за подробностите — отговори Попи. Изглеждаше учудена. — Точността е безкрайно важна, когато става въпрос за изследвания на природата, но ще се изненадаш, Джема, колко неточни могат да бъдат някои хора. Понякога доктор Лудън не проявява никаква готовност да се откаже от някоя теория, дори когато доказателствата са срещу него.

— Мисля, че никога не съм говорила с естественик. В Париж почти няма такива. И така, наистина ли смяташ, че можем да събудим у неточния, но почитаем Джордж Лудън интерес към госпожица Трътлок?

— Интересното, Джема, е защо толкова много искаш да отстраниш госпожица Татлок от компанията на съпруга ти. Нали признаваш, че той никога няма да застраши репутацията си. А тя е млада дама с добро възпитание. Бракът ти не е застрашен.

— Веднъж вече видях съпруга си влюбен в друга жена — отговори Джема. — Заминах за Париж, защото не можех да понеса да бъда близо до него при тези обстоятелства. Това е едно от нещата, които Боумонт така и не успя да проумее: бракът и репутацията не са най-важното в живота.

— Този проблем е често срещан — отбеляза замислено Попи. — Майка ми щеше да се съгласи с Боумонт.

ГЛАВА 23

2 септември

Когато пристигна писмото, Шарлот не знаеше какво да мисли. Видя херцогския печат и грабна посланието от прислужничката така, сякаш се страхуваше, че ще изгори пръстите ѝ. А после се качи тичешком на горния етаж, където Мей не можеше да го види.

Само за да остане разочарована, когато откри, че печатът е на семейство Вилиърс, а не на Боумонт. Разбира се, че не. Херцог Боумонт не би ѝ писал. Никога. Той беше сериозен, уважаван, почтен...

Шарлот се сепна, дойде на себе си и сведе поглед към бележката. Очевидно бе написана от прислужник и гласеше, че херцог Вилиърс би желал тя да го посети. Херцог Вилиърс? Неженен мъж? Как, за бога, би могла да стори подобно нещо? Как изобщо херцогът очакваше от нея дори да помисли сериозно за тази възможност?

И защо той искаше от нея да отиде при него? На вечерята, дадена от херцогиня Боумонт — единствения път, когато се бяха срещали, — той не бе разменил с нея повече от две думи. И най-накрая, кой беше този Бенджамин, за когото се споменаваше в писмото?

Проблемът — така си помисли Шарлот — беше, че животът ѝ е ужасно отегчителен. Намираще се на брачния пазар от толкова много години, че не искаше дори да си помисля за това. Майка ѝ все повтаряше, че имала интелигентен вид, а самата тя знаеше, че освен това е честна, добродетелна и целомъдрена. Никога не беше имала възможността да бъде нещо друго, освен целомъдрена, но добродетелта си е добродетел, дори и неподложена на изпитание. Нито едно от тези качества обаче не правеше живота интересен.

Мей влезе в стаята ѝ.

— Това писмо от Боумонт ли е? — попита властно сестра ѝ.

— Откъде знаеш, че съм получила писмо?

— Прислужничката ми каза, разбира се! — отвърна нетърпеливо Мей. — Виждам, че наистина ще се наложи господин Мадъл да

разговаря с Негова светлост. Херцогът си играе с репутацията ти по много груб начин. Как тъй ще ти праща лични писма!

— Господин Мадъл няма да припарва до херцог Боумонт! — провикна се Шарлот, ужасена от представата как годеникът на сестра ѝ прави тромав опит за подобен деликатен разговор с херцога и обърква всичко. — Не можеш да искаш от него подобно нещо, Мей!

— Мога, и още как! — отсече Мей, като се изправи в цял ръст. — Майка не би позволила това посещение. А никого не може да го е грижа за твоето благополучие повече от моя бъдещ съпруг, господин Мадъл!

На Шарлот ѝ стана ужасно неприятно от начина, по който Мей понижи глас, докато изричаше думата „съпруг“. И това не се дължеше само на ревност. Не само на това.

— Писмото не е от Боумонт — каза тя с безизразен глас.

— О! — промълви Мей и седна. — Ами...

— Боумонт никога не ми е писал и няма да ми пише. Ти просто не разбираш, Мей. Той не проявява желание за флирт с мен.

— Но ти проявяваш желание за флирт с него — отговори Мей със сестринска проникателност. — А това понякога е опасно за репутацията на една жена, Шарлот.

Шарлот беше толкова потисната, че не можа да отговори, затова двете просто продължиха да седят, без да казват нищо. Накрая Мей попита:

— Е, от кого е тогава писмото?

— От херцог Вилиърс.

— О! — промълви Мей. — Предсмъртно признание ли е?

— Признание ли? Признание за какво?

— Не знам! — провикна се Мей и склочи ръце. — Мисля, че вече е мъртъв. Може би това е... — понижи тя глас до ужасен шепот — ... писмо от мъртвец!

Вилиърс е мъртъв?

— Така чух тази сутрин — отговори Мей. — Мъртъв. Въглищарят го чул от най-добре осведомената продавачка на риба на Гатръл Стрийт.

— Това е ужасно! — промълви Шарлот и остави писмото да падне от пръстите ѝ.

— Но какво е искал от теб? Мислех, че дори не го познаваш — настоя Мей и посегна към листа.

— През пролетта дойде на една вечеря у херцогиня Боумонт, на която присъствах и аз, но разменихме само няколко думи. Мисля, че са сбъркали адреса.

— Не — отсече Мей с очевидната си отегчителна логика. — Писмото е адресирано съвсем ясно до теб, и на гърба, и на самото писмо. — Тя прочете бележката. — Колко странно! Аз, разбира се, знам за какво говори. Ти също, Шарлот. Ти също.

— Така ли?

— Да, разбира се! Става въпрос за онзи луд Рийв, с когото танцува преди толкова години. Онзи, за когото мислеше, че ще ти направи предложение, а вместо това той хукна към провинцията. Беше съвсем луд.

— Няма нужда да говориш така, сякаш съм абсолютна глупачка! — тросна се Шарлот.

— Във всеки случай — настоя сестра ѝ — е очевидно, че Негова светлост говори за Рийв. Може да са били приятели и на смъртното си легло той да е искал да разбереш това.

— Малкото име на Рийв — възрази Шарлот — е Барнаби, не Бенджамин.

— Звучи сходно — държеше Мей на своето. — Очевидно е.

— Е, ако херцогът е мъртъв, това едва ли има значение — каза Шарлот.

— Трябва да оставиш визитната си картичка — изрече поучително Мей. — Херцогът е мислил за теб — за теб, Шарлот — практически на смъртния си одър. Това е най-малкото, което можеш да направиш.

— Никога не съм разбирала този обичай — каза Шарлот. — Каква полза ще има за покойника, ако оставя визитната си картичка в къщата му? Ненадейно всички карети се нареждат на опашка пред къщата и късчета хартия започват да летят напред-назад, но мъртвецът дали сяда в ковчега си и започва да брой посетителите си? Не, не ги брой!

— Ти си толкова необяснимо странна! — измърмори Мей. Беше го казвала много пъти и думите излязоха от устата ѝ с онази непринуденост, породена от дълъг опит. — Мога да кажа само едно:

благодаря на Бог, че човекът, който е мислил за теб в последния си миг, не е бил херцог Боумонт. Това никога нямаше да можеш да го оставиш в миналото!

— Колко пъти трябва да ти казвам... — поде Шарлот през зъби.

— Знам — прекъсна я Мей, — но трябва да признаеш, че всичко това е много странно. Ти си на практика стара мома — не се обиждай, че ти го казвам, Шарлот. Нито ти, нито аз сме получавали и капка интерес от страна на... ами, на благородниците. А ето че по петите ти изведнъж започват да тичат херцози. Това е... много е странно.

Шарлот сгъна писмото.

— Ще оставя картичката си в дома на Вилиърс, докато отивам да купя някакъв цяр за прислужничката от долния етаж. Лицето ѝ пак е подуто и готвачката иска синап за лапа.

— Можеш да пратиш Робъртс — отбеляза Мей. — На една дама не подобава да ходи на пазара за билки.

— Аз съм стара мома, не помниш ли? — В гласа на Шарлот се появи остра нотка. — И имам нужда от малко чист въздух. Много е странно да получиш писмо от човек, който току-що е умрял.

— Не искам и да си представям какво ще си помислят хората! Само се надявам да не сметнат, че си била също толкова близка с Вилиърс, колкото според слуховете си с Боумонт.

При тази идея от устата ѝ се изтръгна писклив смях и тя излезе забързано.

Шарлот не си направи труда да се преоблече. Беше спретнато облечена в обикновена синя френска роба, която нито ѝ отиваше особено, нито пък беше модерна, но ѝ вършеше работа. За миг Шарлот погледна към нея и си спомни колко великолепно беше винаги облеклото на херцог Вилиърс, фантастично бродираните му костюми. Когато се появи на събирането след онзи фатален дуел, изглеждаше блед, но ослепителен.

Всичко това беше толкова тъжно! И като се замисли, Шарлот си даде сметка, че е тъжно и за граф Грифин. Той навярно щеше да бъде принуден да избяга от страната след смъртта на противника си.

Тези глупави мъже с техните глупави дуели! Икономът не се виждаше никакъв, затова Шарлот накара Робъртс да ѝ наеме карета. Не беше в настроение да чака да докарат от конюшните старата им

ръждива карета, за да затрополи по улицата и да разкрие аристократичната си бедност.

— „Пикадили“ номер петнайсет — обърна се тя към кочияша.

Когато спряха пред градската къща на Вилиърс, тя за пръв път осъзна какъв проблем създава наемната карета. Нямахше лакей, който да предаде картичката ѝ.

— Кочияш! — провикна се тя. — Ще бъдете ли така добър да предадете картичката ми?

Той нахлупи шапката си по-ниско и пое картичката с достатъчно покорство. Тя погледна през прозореца, докато кочияшът трополеше към вратата и наметалото му се издуваше на студения вятър. Всичко това беше неподобаващо — картичката трябваше да се предава от лакей, но тя не можеше да превъзмогне обстоятелството, че Вилиърс е мъртъв. Мъртъвците едва ли се вълнуваха от светските правила.

Икономът отвори вратата и взе картичката. Шарлот очакваше кочияшът да се затътри обратно към каретата, но той не го направи. Вместо това един лакей мина покрай иконома и тръгна по пътеката. После отвори вратата на каретата.

— Ако обичате — каза той и се поклони.

— Боя се, че не разбирате — отговори Шарлот. Беше ужасно притеснена. Кой знае какво им беше казал този глупав кочияш! — Не съм дошла на посещение. Никога не бих постъпила така в този миг на смут. Не исках да притеснявам домакинството, затова ще тръгвам.

Лакеят отново се поклони.

— Настояха за присъствието ви, госпожо.

Шарлот сви устни. Но кой можеше да види нещо нередно в това, че е посетила дома на един неженен покойник? Все пак мъж, който не диша, едва ли можеше да открадне нечия добродетел.

Затова излезе от каретата и се отправи решително към къщата. Вятърът беше необичайно хапещ и студен и когато стигна до вратата, Шарлот имаше чувството, че бузите ѝ са зачервени, а дрехите ѝ — в пълен безпорядък.

— Всички много ви благодарим за посещението — каза икономът и се поклони.

— Не съм дошла на посещение... — започна тя, но преди да разбере какво се случва, прислугата взе палтото ѝ и я поведе по стълбите. — Не искам да виждам тялото! — отсеке тя. А после, тъй

като мислеше, че икономът не я е чул, спря на едно стъпало и повтори:
— Не съм дошла за това, ако обичате.

Икономът се обърна на най-горното стъпало и погледна към нея.

— За какво?

— Не искам да виждам! — отговори високо Шарлот.

— Да виждате ли?

Шарлот въздъхна и се изкачи по останалите стъпала. Икономът очевидно беше глух и навярно под голямо напрежение. Забеляза, например че не е успял да покрие цялата къща в черно — задача, която трябваше да се свърши колкото се може по-скоро.

— Нямам желание да виждам тялото — заяви тя високо, след като стигна до най-горното стъпало. — Тялото на херцога. Не съм дошла да го гледам.

Челюстта на иконома увисна. През едва отворена врата отдясно долетя тих смях.

— Нали още не са ме изложили за гледане?

Това несъмнено беше гласът на херцог Вилиърс.

Шарлот покри устата си с ръка.

— Ако обичате, госпожице Татлок — подкани я икономът, очевидно несмутен. — Негова светлост приема посетители.

Тя направи крачка назад.

— Не — прошепна ужасена.

Един мъж с тревожно лице излезе от спалнята и я сграбчи за лакътя точно когато тя се канеше да хукне по стълбите.

— Госпожице Татлок, наистина настоявам. Нали разбирате, Негова светлост беше толкова болен и изрази желание да ви види.

— Аз дори не го познавам! — промълви Шарлот, без да откъсва поглед от вратата. — Мислех, че е мъртъв!

— Не съм — обади се херцогът отвътре. — Така че влизайте, която и да сте. Слава богу, в момента умът ми си е на мястото.

— Не! — възкликна Шарлот.

Но угриженият човек се наклони към нея и настоя:

— Моля ви, госпожице Татлок! От добро сърце! Вече повече от две седмици не е имал посетители.

И тогава Шарлот осъзна, че горкият херцог, разбира се, всеки момент ще издъхне. Открай време не ѝ се удаваше да се грижи за

болните и умиращите. Но, разбира се, когато ѝ се предоставеше подобна възможност, не можеше да откаже.

— Ще изпратя каретата ви да пообиколи парка — каза прислужникът. Ако не друго, той поне проявяваше уважение към обществените правила, които Шарлот се канеше да наруши, като влезе в спалнята на херцога.

— Дойдох с наемна карета — промълви тя. — Просто му кажете да си върви, ако обичате.

И тя мина покрай него.

ГЛАВА 24

Флеч не можеше да се прибере у дома. Всъщност никога не можеше да се прибере. Лейди Флора беше там. Винаги беше там. Салонът му беше изпълнен с парфюмирани дами и техния деликатен смях. Ако се осмелеше да се върне за вечеря, го очакваха цял куп непознати храни и прислужници, които никога не беше виждал. Имаше чувството, че почти цялата му прислуга е напуснала. Къщата ухаеше различно: на ароматизирано.

— Свещи — поясни Куинс в отговор на въпроса му. — Лейди Флора смята, че всяка стая трябва да има свое собствено ухание.

Флеч предполагаше, че точно това правеше престъпването на всеки праг толкова неприятно: човек оставяше зад гърба си едно ухание, а го посрещаше друго, съвсем различно, но също толкова сладко.

Не по-малко неприятен беше фактът, че лейди Флора сякаш винаги знаеше къде е ходил. Той отиде в кантората на Пит в адвокатските сдружения, а когато се върна, тя го посрещна с коментар за политиката на Пит в Индия. Отиде на езда с Гил, и същата вечер тя отбеляза, че Гил бил прекалено възрастен за къси панталонки.

— Гил не носи къси панталонки! — изръмжа той. Питаше се дали тъща му е полудяла.

Лейди Флора се усмихна.

— Имах предвид, че графът трябва да порасне — отговори тя. — Чух, че се опитвал да рисува портрети като някоя девица. Не мога да не се запитам дали изобщо някога е бил с жена — извинете ме за неделикатността.

Той не я извини, макар че нямаше как да ѝ го каже. Не искаше да чува неделикатни думи от устата на тъща си. Всъщност изобщо не искаше да я вижда — нито на закуска, нито на обяд, нито да го чака при завръщането му като самото олицетворение на загрижеността. Но не и на любопитството — никога на любопитството, защото тя, изглежда, знаеше всичко.

От време на време бегло му споменаваше къде ще ходи или за промените, които бе направила в една или друга стая.

— Попитахте ли Попи? — осведоми се той веднъж, когато тя му съобщи, че ще смени завесите в източния салон с по-наситено оранжево.

— Попи ли? — възкликна тя с толкова изненадан вид, сякаш бе споменал самия крал Джордж. — Попи? Разбира се, че не.

След което се отдалечи с такова изражение, сякаш пред нея се носеше призракът на дъщеря ѝ.

Флеч не можеше да не си помисли, че това е много странно.

Откакто бе видял Попи за последен път, бяха изминали месеци. Макар че, разбира се, той не я търсеше истински, защото беше зает да се утвърди — опитваше се да се утвърди — в Камарата на лордовете. Но все пак присъстваше на всяко достойно за внимание събиране, а тя никога не идваше. Да, но все още живееше при Джема. Или може би не. Никой не искаше да му каже.

Беше получил дискретна бележка от банкера си, който му съобщаваше за личната сметка на Нейна светлост; разбира се, той незабавно внесе голяма сума. Така беше редно да постъпи един мъж, когато съпругата му го напуснеше. Е, до момента съпругата на нито един от приятелите му не си беше тръгнала, но Флеч смяташе за очевидно какво изисква етикетът при такава ситуация.

Въпросът — истинският въпрос — беше какво да прави със самия себе си.

Знаеше какво Попи си мисли, че прави. Предполагаше, че се е отдал на удоволствията, които предлагаше женската компания.

Всъщност той прекарваше почти целия си ден в Камарата на лордовете. Всеки ден. Беше твърдо решен да си създаде име, да внесе промяна в правителството. Да направи нещо важно и хубаво за страната си.

Съпругата му смяташе, че той просто се забавлява с куртизанки. И това не я вълнуваше.

Тази мисъл го изгаряше до мозъка на костите.

Защо да се вълнува Попи? Тя открай време не обичаше да се люби с него. А сега каза, че никога не го е обичала.

Тогава защо това го притесняваше?

Трябваше да обядва с Фокс, в дома на госпожа Армистед. А беше чувал слухове за красиви жени и интимни ласки...
Това не би трябвало да го притеснява.

ГЛАВА 25

На Шарлот спалнята на херцог Вилиърс ѝ заприлича на задната част на някой водопад: мрачна и сребриста, само с няколко свещи, разпръснати наоколо. В средата на стаята имаше огромно легло с балдахин от сива коприна, украсена с избродиран синчец.

Вилиърс лежеше на възглавниците. Лицето му беше много бледо и с изострени черти. Скулите му открай време бяха рязко очертани; веднъж Мей се произнесе, че бил обезпокоително красив, и на Шарлот този коментар ѝ се стори справедлив. Но сега кожата му изглеждаше прозрачна. Той ѝ махна за поздрав и Шарлот видя, че ръката му е болезнено слаба, с изпъкнали кокалчета. Испита прилив на жалост.

— Моля ви, направете ми честта да седнете — покани я той. — Благодаря, че ме посетихте.

Прислужникът се втурна със стол и тя седна.

Вилиърс не каза нищо повече, само я гледаше. Шарлот ненадейно си даде ясна сметка за всички подробности от външния си вид — разрошената от вятъра кестенява коса, зачервените бузи, скучния волан в долната част на превзетата рокля. В стаята ухаеше на мента и на вода с лимон.

— Какво мога да направя за вас, Ваша светлост? — попита Шарлот, опитвайки се да запази гласа си тих и спокоен, както подобаваше, когато човек стоеше пред нечий смъртен одър.

— Предполагам, че нищо — отговори той.

Странно, но изобщо не звучеше като умиращ. Звучеше леко развеселен и мъничко уморен. Шарлот се осмели отново да го погледне.

Той бе затворил очи. Странно, но когато беше болен, изглеждаше още по-красив. Кожата му беше толкова бяла, че миглите му изглеждаха невероятно дълги и тъмни на фона на бузите.

— Все трябва да има нещо, което мога да направя. Нали ми написахте писмо — каза най-накрая Шарлот.

— Така ли съм направил?

В гласа му се долавяше лека изненада, която я подразни, и тя понечи да стане.

— Моля ви да ми простите. Сигурно съм получила писмото по погрешка.

— Моля ви — каза той. — Моля ви, останете. Сигурен съм, че ви писах. Сега си спомням.

Тя се отпусна обратно на мястото си и се запита какво ли трябва да каже човек на един умиращ.

— За какво си мислите? — попита той.

— Ами, ако наистина сте ми писали, се чудя защо ми казахте, че Бенджамин ви липсва, и дали сте имали предвид Барнаби.

— Барнаби ли? — попита той. — Не познавам никакъв Барнаби. Имах предвид Бенджамин, херцог Бероу. Всъщност мислех, че изпращам бележка на вдовицата му, но писмото някак се е объркало. Следобед треската ми се връща и умът ми ужасно се обърква. Тук става въпрос за прекалено много хора с „Б“: Барнаби, Бенджамин и Бероу. Да не говорим за Боумонт. С вас се запознахме на вечерята у херцогиня Боумонт, нали така?

— Да. И ще се радвам да се свържа с херцогинята от ваше име, Ваша светлост — увери го Шарлот. — Мога да ѝ пиша веднага. Да помоля ли прислужника ви за хартия?

— Вие сте младата жена, с която Боумонт е започнал да флиртува — каза ненадейно Вилиърс. — Лорд Тръш ми писа и каза, че сте преработили една от речите на Боумонт пред парламента и според него сте я подобрили.

Шарлот почувства как по шията ѝ пропълзва руменина.

— Не съм я преработвала — промълви тя. — Просто дадох на Негова светлост идея как да я структурира.

— Няма нужда да продължавате с тези „Ваша светлост“ и „Негова светлост“ — осведоми я Вилиърс. — Прислужникът ми не ви ли каза, че умирам?

Шарлот зяпна от изумление.

— И вие приличате на умираща риба — установи той. — Учудвам се как това, че лежа на смъртно легло, не ме е направило по-великодушен. Не изпитвам ни най-малко желание да се оставя на благосклонността на висшите сили и да се посветя на добри дела, нали разбирате. Ни най-малко. От седмици лекарите все ми казват, че

умирам, а не съм чул дори една-единствена нота от ангелския хор в главата си.

— Изглежда, гласувате голямо доверие на мнението на лекарите — отбеляза Шарлот.

Той се усмихна едва-едва.

— Ако реша да оцелея, лекарят ми много ще се обиди. Определено имам впечатлението, че според него човек трябва да действа само съобразно съветите на медицината.

— Смя ли да предположа, че сте още жив само от желание да обидите лекаря си?

— Чудесна догадка! Ако не бях толкова уморен, щях да я приема сериозно. Не съм свикнал с посетители, нали разбирате. Вие сте първият човек, когото виждам от месеци насам, като се изключи личният ми прислужник.

— А семейството ви? — осмели се да попита тя.

— Нямам семейство. Предполагам, че ще е още по-уморително да умираш, ако си заобиколен от ридаещи хора. Вие, от друга страна, проявявате липса на чувства, което за мен е като свеж полъх.

— Уверявам ви, че ако ви познавах малко по-добре, щях да се заливам в сълзи — усмихна се Шарлот. Беше й трудно да не хареса флегматичния му подход към цялата ситуация.

— Значи трябва да останем непознати. Моля ви, кажете ми нещо интересно.

— В качеството си на непозната ли?

— Да. Най-добрите непознати са тези, които ти разказват интимни истини за себе си, защото никога повече няма да ги срещнеш.

— Не мисля, че някога съм срещала такъв тип непознат — каза Шарлот.

— Да, защото сте жена, затова никога не ви оставят сама. Аз прекарах много години на континента. Удивително е какви неща са готови да ти разкажат непознати хора, ако, например, попаднете заедно в капана на пясъчна буря.

— Попадали сте в пясъчна буря?

— Не, но ако бях, щях да издрънкам всичките си най-интимни тайни, уверявам ви.

— Аз нямам интимни тайни — промълви малко тъжно Шарлот. — Ще ми се да имах, дори и само за да направя разговора по-

интересен.

— Е, нали флиртувате с Боумонт. Влюбена ли сте в него?

Шарлот не мислеше, че погледът му е осъдителен. Само уморен и любопитен.

— Мъничко — призна тя. — Но всъщност се чувствам така само защото не познавам никой друг, в когото да се влюбя. Той ме слуша.

— Той е политик. Щом ви слуша, значи сте му полезна.

— Знам това. Но предпочитам да съм полезна на него, отколкото да не съм полезна на никого.

— А на мен ми допада, че не съм полезен на никого. Разбира се, това води до тревожно празни спални. Предполагам, че ако се бях постарал да съм полезен на някоя жена, сега в тази стая щеше да има цял рояк деца.

Шарлот се огледа. Стаята беше изключително елегантна и абсолютно мъжка. Единственият аксесоар беше четка за коса с дръжка, боядисана в същия цвят като стените.

— Съгласен съм с вашето тактично мълчание — обади се дълбокият глас на херцога от леглото. Очите му отново бяха затворени. — Трудно е да си представя деца около мен. Ами вие? Искате ли деца?

— Аз още не съм мъртва! — възкликна тя.

— Е, ако говорим от гледна точка на обществото, мисля, че на практика сте — поправи я Вилиърс. — Вие сте на колко, два̀сет и шест години?

— Да — прошепна тя.

— Два̀сет и шест, и при това замесена в публичен флирт с женен мъж... освен ако не предпочитате да родите незаконен син от херцог...

— Предполагам, че не се опитвате да ми предложите услугите си! — тросна се Шарлот, засегната от спокойната му практична преценка.

— Уви, свещта ми догаря. Дори и вашият чар не би могъл да я запали, не и в този момент.

— Няма нужда от грубост. Само защото умираме, това не означава, че трябва да се забавлявате за моя сметка.

Очите му се разтвориха много широко.

— Всъщност не исках да го правя.

— Напротив. Напълно съм наясно, че носът ми е прекалено дълъг, а лицето не блести с нищо. А облеклото ми е съвсем прилично, но не и по последна мода. Изглеждам точно такава, каквато съм: стара мома с никаква зестра, която никога няма да има деца. — И тя избухна в плач.

— О, по дяволите! — долетя откъм леглото.

ГЛАВА 26

Тя беше прекрасна — закръглена, с чувствени извивки и трапчинка в средата на дясната буза, която привличаше погледа на мъжа като магнит. Фигурата ѝ изпъкваше точно там, където трябваше.

А освен това косата ѝ не беше руса. Флеч не можеше да има affaire с жена, чийто цвят на косата беше същият като на Попи. Това нямаше да бъде правилно. Тази жена беше кестенява, братовчедка на Елизабет Армистед, която беше компаньонка на Фокс.

Компаньонка: по-любезна дума от „проститутка“. Госпожа Армистед беше красива, но по-царствена от братовчедка си.

Фокс седеше в другия край на стаята и обсъждаше стратегии. Флеч не познаваше добре нито един от мъжете тук и това улесняваше нещата. Виното беше опияняващо и силно и изгори вътрешностите му, докато слизаше към стомаха, тъмно и горещо като очите на Кресида.

— Знаете ли, аз съм омъжена — каза тя, след като разговаряха известно време.

— Аз също — отговори той.

— Знам! — засмя се тя. — Всички знаят какво е семейното положение на един херцог. Знам всичко за вас. И за вашата херцогиня.

— Какво за нея? — попита той, изпълнен с ненадейно желание да защити Попи.

— Тя е дама, достойна за уважение — отговори Кресида. — Всъщност и моят съпруг не е лош. Шивач е. Живее в Съфолк и се преструва, че не знае какви ги върша. А аз винаги се прибирам за Коледа, а понякога и през лятото, ако мога да го понеса.

— Откога отсъствате от дома си?

— Женени сме от девет години — отвърна тя и допи чашата си. — Аз, разбира се, бях омъжена още от люлката. Но в мига, в който реших, че не мога да понеса още един разговор за атлаз или конци, дойдох да живея тук, в Сейнт Ане Хил. Предполагам, че бихте могли да ме наречете придворна дама.

— Тази къща е много красива — каза Флеч, като погледна към тапицираните с дамаска стени.

— Фокс се грижи много добре за Елизабет — обясни Кресида. — Но в случай че се питате, самата аз не търся подобен начин на живот. Аз съм придворна дама, а не дама, която си търси покровител, колкото и да е благороден.

Флеч се засмя. Не можеше да не я хареса, с тези нейни странни, буйни черни вежди. Кресида не беше точно красива, но беше откровена и много забавна.

— Искате ли да ви разведа из къщата? — попита тя.

За миг Флеч изпита чувството, че светът е затаил дъх. А после отвори уста и за свое изумление изрече:

— Да, разбира се. Покажете ми всичко.

Тя пое ръката му, усмихна му се и двамата излязоха от стаята.

Беше съвсем лесно.

Беше лесно и да се озоват в една спалня — красива, цялата тапицирана в розово и бледозелено. Кресида не спираше да се смее и да подмята саркастични, забавни забележки и някак си Флеч започна да я целува.

Беше съвсем различно от това да целува Попи. Разбира се. Устата на Кресида беше... ами, по-голяма, влажна и...

Знаеше, че няма да се получи. Но тя, разбира се, не го знаеше. И някак си му стана много важно да не й позволи да се досети. Затова всеки път щом тя посегнеше към панталона му, той се отдръпваше. Не спираше да я целува и да я обсипва с ласки.

По някакъв начин малко след това тя остана само по риза, а той продължаваше да я целува и гали.

Чувстваше се нещастен.

Това чувство беше отвратително. Откакто Попи го напусна, бяха минали месеци.

Би трябвало да се поздравява наум. Всички нощи, които прекара в тревоги, че никога няма да може да задоволи една жена, се оказаха напразни. Но най-накрая Кресида посегна, а той не се извърна достатъчно бързо и тялото й застина, защото тя разбра какво напипва. Или по-скоро, какво не напипва.

— И таз добра! — измърмори тя и отдръпна ръцете си. — Какво правиш тогава?

— Не знам.

— Е, добре, не искам да играеш с мен тези твои игрички — каза Кресидата, вперила поглед в тавана. — Беше ми хубаво с теб, а сега ме накара да се почувствам като нищожество. Какъв ти е проблемът?

— Не е заради теб.

— Предполагам, че си от ония, които предпочитат мъже — измърмори мрачно тя, седна и придърпа връзките на корсета си. — Не.

Устните ѝ се изкривиха — очевиден признак, че често се сблъсква с подобно отричане.

— Аз... аз съм женен — измърмори Флеч.

— Ти си глупак.

— Това също.

— И предполагам, че това е първият път, когато си се замислял дали да ѝ изневериш. — Сега Кресидата поставяше фуркетите в косата си и гласът ѝ звучеше повече примирено, отколкото сърдито.

— На практика да.

— Удивително. Повечето джентълмени, които съм срещала, изневеряват още преди мастилото на брачното им свидетелство да е изсъхнало. Какво тогава се обърка?

— Да се е объркало ли?

— Сигурно си бил влюбен — промълви тя и когато го погледна, в очите ѝ се четеше странна комбинация от съжаление и проницателност.

— Тя не обича да спи с мен — призна Флеч и се удиви колко добре се чувства сега, след като го изрече на глас. — Не ми отказва, но само го понася.

— Има такива жени. Имай наум, че понякога всяка жена се чувства така. Ако ме докоснеш, ще се разкрещя.

— Тя никога не казва така.

Кресидата извади фуркетите от косата си и каза:

— Някои жени никога не могат да изпитат наслада от акта. Веднъж имахме тук такова момиче. След известно време то просто не можеше да издържа повече и един ден избяга.

— Но това не е бордей — възрази Флеч. — Защо е трябвало да бяга?

Тя не му отговори.

— Ако си промениш мнението и решиш, че искаш в леглото си жена, която наистина може да ти достави удоволствие, знаеш как да ме намериш. При това аз съм истинска находка в сравнение с някои блудници.

— Но нали каза...

Тя се обърна, погледна го и се засмя.

— И ти ми повярва?

Сега Флеч я видя с други очи.

— Херцоже — попита тя, — от какво ще живее жена като мен, когато остарее? Да не мислиш, че мога просто да се върна при съпруга си, когато поискам, и той ще ме приеме? О, наистина ходя там за Коледа, защото тогава той няма друг избор, освен да ме пусне — ако ме изгони, момчетата ще бъдат много разочаровани.

— Момче...

— Две. Умни малки сладурчета — поясни тя и усмивката ѝ угасна. — Но вече започват да задават въпроси. Трябва да си намеря покровител, някой като Фокс. Да ме издържа и да ми купи къща. Тогава може би момчетата ще могат да идват при мен или аз да ходя при тях, с карета. Съпругът ми би уважил това.

Флеч си помисли, че не е много вероятно съпругът ѝ да позволи синовете му да посещават своята пропаднала майка.

Може би тя прочете тази мисъл в очите му. Във всеки случай се обърна и сложи в косата си последния фуркет.

— Виждам, че този покровител няма да си ти — каза тя и излезе, преди Флеч да е успял да измисли предложение. Дали можеше да ѝ даде гвинеи? Или по-късно да ѝ изпрати бижута по специален куриер?

Той седна в спалнята и се замисли за бижутата. Реши, че един джентълмен трябва да изпрати бижута и да се погрижи да пристигнат на следващия ден, дори когато интимните ласки се окажеха прекъснати, или може би точно поради това.

Прибра се у дома и твърде късно си спомни, че лейди Флора положително го очаква. Тя се втурна да го посрещне и полите ѝ изшумоляха.

— Ваша светлост — поздрави го тя и протегна ръка. Той се наведе и я целуна.

— Хмм — измърмори лейди Флора. — Ухаете на рози. На жена.

Той припряно се изправи. Но тя му се усмихваше, сякаш бе постигнал нещо. Флеч предпазливо направи крачка назад.

— Надявам се, че откровеността ми не ви обижда — каза тя и сините ѝ очи проблеснаха на светлината на свещите. — Според мен всеки млад джентълмен трябва да си намери развратница, която да го развлича. Изглежда, някои джентълмени стигат до този извод по-късно от останалите.

Флеч едва не се задави. Възможно ли бе тъща му да казва това, което той си мислеше, че казва? Украшението на главата ѝ беше гротескно високо, щраусовите пера се развяваха почти на метър над нея и стигаха до канделабъра, който висеше от тавана. Уви, свещите на този канделабър се палеха само по официални поводи. Ако не беше така, лейди Флора можеше да се подпали.

„Ставаш много груб“ — напомни си Флеч и оголи зъби в нещо като усмивка.

— Радвам се да видя доказателство, че не сте от нашите — изцъка с език лейди Флора — не толкова мъжествени господа. Всеки джентълмен трябва да си има своя амазонка.

Той стисна зъби.

— Нали ме разбирате, Ваша светлост? — усмихна му се тя и Флеч си помисли, че никога не е срещал жена, която толкова да прилича на вълчица. — Не е редно дъщеря ми да понася тежестта на вашите покварени желаня. Може би посещенията при дамата, която се е парфюмирала и по този начин е парфюмирала и вас, могат да ви станат редовен навик? Това може би ще убеди дъщеря ми да се върне при вас.

Флеч потисна яростта си и отново се поклони.

— Не подозирах, че съпругата ми така отчаяно копнее да си намеря женска компания.

— О, но мъжете са толкова себични, не е ли така?

Тя млъкна, което му подсказа, че може би трябва да отговори.

— Не, доколкото знам.

— Нима? — повдигна деликатно вежда тя. — Разбира се, най-себичните хора не се възприемат като такива, нали?

— Не знам, госпожо. Вие например смятате ли се за себична?

Тя го погледна усмихната.

— Във всяко едно отношение. Да бъдеш себичен означава да си егоистичен. Има само една област, в която не смятам за слабост и разсейване да мисля за друго повече, отколкото за себе си: когато става въпрос за дъщеря ми. Заради нея и само заради нея се подлагам на неудобството да живея с вас. — Тя млъкна, направи пауза и добави: — Ваша светлост.

„Тя ме мрази — помисли си Флеч. — Е, чувството е взаимно“.

— Предполагам, че тази чутовна саможертва няма да продължи вечно?

— В името на дъщеря си се отказах от собствените си удобства — отговори лейди Флора и се свлече в едно кресло, като чудесно си придаде вид на жена, заставена от крайната необходимост да живее в херцогска къща с петдесет и четирима прислужници на свое разположение.

— Тогава позволете ми да попитам как бих могъл да ви убедя да се завърнете към предишните си удобства — предложи Флеч.

— Нима не е очевидно? — усмихна му се тя така дружелюбно, сякаш се намираха на събиране на чай. — Дъщеря ми смята брачните ви интимности за отблъскващи. Вие, изглежда, сте неспособен да създадете наследник, но настоятелно ще ви предложи да не се занимавате с този малък проблем за една година или там някъде. Клетата Пердита се справи така възхитително със задачата да обслужва скверните ви желания. В този момент би било прекалено много да я помолим да избере някой подходящ джентълмен, който да заеме вашето място в брачното ложе. Мили Боже — продължи тя със самодоволен вид, — това наистина прозвуча сурово, нали? Чувствам се разкъсана между безкрайно съжаление към клетата Пердита и естественото желание за убийство, което всяка майка изпитва в подобна ситуация.

— Желание за убийство ли? — повтори Флеч, седна и кръстоса крака. — Да ме прости Господ, ситуацията явно е далеч по-сериозна, отколкото си мислех. Доколкото разбирам, ако си намеря някоя куртизанка, това ще зарадва съпругата ми. Питам се защо тя не ми го каза сама.

— Пердита ли? — повдигна вежда лейди Флора. — Наистина ли си мислите, че скъпата Пердита може да се насили да ви го каже? Ще говоря откровенно, Ваша светлост. Дъщеря ми е страхлива глупачка с

меко сърце. Не можеше да понесе мисълта да ви каже колко сте й противен. Смятам за свое право като нейна майка да ви изясня какво изпитва тя. Казах й, че вие просто не осъзнавате истината.

Флеч не можа да се насили да отговори. През всички тези нощи... Знаеше, че Попи, не изпитва удоволствие, но и през ум не му беше минало, че го обсъжда с майка си. Само при мисълта за това го побиха тръпки.

Лейди Флора не беше от жените, които оставят мълчанието да се проточи.

— Мъжете рядко разбират тези неща — каза тя. — Естествено, че телата ви отвращават нежния пол! Нашите чувства са насочени към деликатното, а телата ни са с изящни извивки, както казват всички поети. Как можа и през ум да ви мине, че една дама може искрено да пожелае интимност с космат... е, ще оставя въображението ви само да си представи чувствата на Попи.

Флеч стана и се поклони.

— Извинете ме, лейди Флора, трябва да...

Тя го гледаше с развеселен поглед.

— Ще се наложи да я умолявате.

— Да я...

— ... умолявате да се върне. Кажете й, че най-накрая сте си намерили куртизанка и отсега нататък няма да се възползвате от нея като от някоя проста перачка.

— Непременно ще говоря със съпругата си — увери я Флеч и потисна импулса да извърши убийство, макар че не беше сигурен кого иска да убие — тъща си или жена си.

— Когато Пердита се съгласи да се върне в дома ви, аз, разбира се, ще се върна в своя — увери го лейди Флора със сладък глас. — Това ще ви даде мотивация, не съм ли права? Предполагам, че се питате защо действам толкова енергично от името на Пердита?

— Всъщност — промълви с усилие Флеч, — след като самата вие ми казахте, че сте себична...

Тя, разбира се, не му позволи да довърши.

— Мисля, че Пердита не бива да живее повече с херцогиня Боумонт. Нали си спомняте как клетата ми дъщеря си въобразяваше, че е влюбена във вас?

Флеч не помръдна нито един мускул.

— Нали? — повтори тя нетърпеливо. — Това не беше чак толкова отдавна. Във всеки случай дъщеря ми не е от най-умните, колкото и да ми е неприятно да го кажа. Ако я оставя с тази безнравствена херцогиня в Боумонт Хаус, тя пак ще се влюби... и не във вас, херцоже. Разбирате ли ме?

— Тя е романтичка. Все си мисли, че мъжете са по-интересни, отколкото изобщо могат да бъдат. Знаете ли за този неин странен копнеж да посещава сбирките на Кралското дружество?

— Тя копнее да ги посещава, така ли?

Лейди Флора се подсмихна.

— Предполагам, че не сте разговаряли много с Пердита. Значи не знаете колко е запленена от естествениците? О, защо ли изобщо питам!

Флеч поклати глава и почувства как го побиват тръпки от глава до пети.

— Нима намекувате, че...

— Още не. Но нищо не се знае, сега, след като напусна дома ви и се премести в Боумонт Хаус, където Бог вижда, че прелюбодеянието е просто моден порок, който всички задоволяват най-усърдно.

— Ще говоря с Попи.

— Веднага щом тя се върне в тази къща, аз ще се завърна в своята — оповести ведро лейди Флора. — Макар че трябва да изтъкна: фактът, че през изминалите четири години така и не се появиха създадени от вас деца, загатва, че потомъкът на някой млад учен може да се окаже точно това, което е нужно за освежаване на родословното ви дърво!

През целия си живот Флеч не бе изпитвал толкова силна омраза. Това чувство се разпространи мълниеносно из цялото му тяло. Пръстите му леко затрепериха от желание да... да...

Тя стана и се отправи с припряна стъпка към вратата.

— Пожелавам ви лека нощ, Ваша светлост. — Спря се и обърна глава, при което едно от щраусовите ѝ пера се изви срещу касата на вратата. — Надявам се, че няма да съобщите на Пердита за разговора ни. Клетото ангелче се надява никога да не ѝ се налага да води разговор на неприятни теми. Но отношенията между мъжете и жените са винаги неприятни, не мислите ли? Според мен откровеността е най-здравословният начин да се справим с подобни ситуации.

Най-накрая лейди Флора излезе и от мястото си Флеч видя две пера, гордо извисяващи се към тавана, и едно увиснало пиански над ухото ѝ. Така ѝ се падаше.

ГЛАВА 27

Отново в градската къща на херцог Вилиърс

— Наистина трябва да съжалявате — хлъцна Шарлот. — Толкова сте нелюбезен и фактът, че умираете, не е извинение. И бездруго изобщо не го вярвам. Умиращите мислят за безсмъртната си душа и говорят благо.

— Нали ви казах — напомни й той, — че сега умът ми за нищо не става. Душата ми най-вероятно се е предала, защото вече знае какво ме очаква: ще пълня с въглища пещите на Велзевул.

Шарлот подсмръкна и избърса носа си с кърпичката.

— Е, трябва да тръгвам — каза тя. — Беше ми много приятно и съм безкрайно благодарна, че можах да ви бъда опора в последните ви часове на тази земя.

— Стойте — спря я той, — още не можете да си тръгнете. — И действително се помъчи да седне в леглото.

— Престанете! — тросна се тя. — Прекалено сте слаб, за да седите. А аз със сигурност си тръгвам. Не ви познавам особено добре. Съжалявам, че умираете, но очевидно не искате да ви чета откъси от Библията...

— Не сте ми предложили — обади се той.

— Е, това е утешението, което обикновено се предлага на пациенти във вашето състояние — осведоми го Шарлот и стана. — Желая ви всичко най-хубаво, Ваша светлост.

— Не, трябва да спрете!

— Допуснах голяма грешка, като дойдох, а и не бях тази, която искахте да видите. После се държах като още по-голяма глупачка и мисля, че за днес ми стигат толкова унижения. Довиждане.

Шарлот излезе от стаята и тръгна по стълбите, преди домакинят й да е успял да изрече и дума повече.

— Карета — обърна се тя към един от четиримата лакеи в коридора.

До завръщането му си намери занимание, като се загледа в мраморните статуи във фойето.

Вилиърс беше странно привлекателен. Може би всички умираци бяха такива. Но привлекателен или не, нямаше право да я кара да се чувства толкова ужасно.

Макар че всяка негова дума беше истина.

Шарлот едва не се обърна, за да се върне в спалнята и да му го каже, когато входната врата се отвори и тя излезе. И бездруго така беше по-добре.

ГЛАВА 28

20 септември

Кралското дружество се срещаше в Съмърсет Хаус. Когато Джема и Попи стигнаха пред безразборно издигнатите му тухлени арки и бели мраморни стени, Джема все още протестираше.

— Много ще ти хареса — увери я Попи. — От години чета за господин Мурхед. Той е пътувал до всички краища на света.

Джема изстена веднъж, а после пак, още по-високо, когато първият човек, когото видяха, се оказа госпожица Татлок, която посрещаше хората пред входа към залите на обществото. Госпожица Татлок им се усмихна така, сякаш не беше скандално влюбена в съпруга на Джема.

— За мен е огромно удоволствие, Ваша светлост, Ваша светлост — поздрави ги тя. — Сигурна съм, че беседата на господин Белзис ще ви се стори омагьосваща.

— Омагьосваща ли? — повтори шепнешком Джема, докато влизаха в голяма стая, вече пълна с хора. — Каква глупачка само!

— Джема! — възкликна Попи.

— Наистина, Попи, не смяташ ли, че е отблъскваща?

— Не — отсече Попи. — На мен ми се струва много интелигентна млада жена.

— Отблъскваща — настоя Джема и потръпна. После седна и разгърна документа, който им беше дала госпожица Татлок. — Вечерта ще започне с дискусия на тема маймуните тамарин. Чудесно! Открай време съм запленена от ниски, космати мъжки екземпляри.

— Шшшт! — смушка я с лакът Попи.

— А после ще има енергичен дебат между господин Браунриг и господин Прингъл на тема дали Адам и Ева са имали пъп. Попи!

— Ами, въпросът е много интересен — отговори Попи. — Но погледни, след това господин Мурхед ще говори за неотдавнашното си пътуване в Африка. Това ще бъде много интересно.

— Хм! — измърмори Джема. — Боже мой, дошли са много хора! Ето го лорд Стрейндж. Как мислиш, дали да го помоля да ми продаде останалите фигури от комплекта за шах?

— Къде?

— До прозореца. Разговаря с онази прелестна млада жена.

И наистина, облегнат на рамката на един каменен прозорец, стоеше мъж с остри черти, строен и сякаш лесно възбудим. Той разговаряше с млада жена с коса, по-златна от тази на Попи и определено по-червени устни.

— Хмм! — измърмори Попи.

— Нали те предупредих — отвърна бодро Джема. — И така, мислиш ли, че ще се съгласи да ми продаде останалите фигури?

Точно тогава Стрейндж се извърна и погледна към другия край на стаята. Погледът му се плъзна по Попи и Джема без колебание, сякаш виждаше картофи, готови за сеитба.

Попи се извърна към Джема.

— Не.

— Не, няма да ми ги продаде.

— Не и ако не си готова в замяна да го дариш с интимности.

— Попи, учудваш ме! Мислех те за такава невинна душа!

— Не съм сляпа за факта, че някои мъже не се интересуват от почтени жени.

— Всички казват, че много обичал жена си. Тя умряла след раждането на детето им.

— Бил е женен?

Джема кимна и се обърна да поздрави един приятел, затова Попи продължи да седи и да мисли за факта, че един аристократ, прочут с разпуснатия си начин на живот, очевидно е желал съпругата си и я е обичал. Но започваше да проумява, че този начин на мислене не ѝ носи полза, затова прогони от ума си всички мисли за Флеч, поне докато не го видя как се покланя пред нея.

За миг можа само да го погледне с отворена уста.

— Какво, за бога, правиш тук?

— И аз мога да ти задам същия въпрос — каза той. — Изобщо не подозирах, че се интересуваш от научни въпроси, Попи.

Тя най-сетне стана и направи реверанс. Искаше ѝ се Джема да се върне, но тя вече се намиреше сред ято бърбреци аристократи.

— Идвам за първи път — каза тя и добави: — Би ли си тръгнал, Флеч? Моля те.

— Да си тръгна ли? — попита той. — Защо?

— Защото всичко това е много неловко! — изсъска тя и седна.

Той незабавно се настани до нея.

— Това е мястото на Джема.

— Защо да си тръгвам?

— Не е възможно да се интересуваш от такива неща — настоя Попи. — Но аз се интересувам.

— Така ли?

— Да, и ще се чувствам неловко, ако си тук. Може ли да те помоля да ми направиш услуга и да си тръгнеш?

— Можеш, но няма да го сторя — отсече той, погледна я намръщено и скръсти ръце на гърдите си. — Все пак ми каза, че искаш да сме приятели.

Попи изпита тревога, когато видя раздражението му. Порица се мислено и ведро отговори:

— Тогава, разбира се, си добре дошъл. Приятелят ти Гил сигурно е с теб? Няма ли да дойде да ме поздрави?

— Няма го. Защо питаш?

— Защото никога не правиш нищо без Гил. Защото ако си на интелектуална сбирка, това сигурно е защото Гил се интересува от тези неща?

— Обиждаш ме — отбеляза той с равен глас.

— Извинявам се, не исках. Виж, ето го доктор Лудън и тъй като изрично го помолих да дойде, трябва да го поздравя. Извини ме, Флеч. — И тя изчезна.

Флеч се загледа след нея, онемял от изненада. Когато си представяше срещата с нея, и през ум не му минаваше, че тя ще му обърне гръб и ще се отдалечи с бодра крачка. Или че ще се усмихне на един млад мъж с дълъг нос и... Флеч почувства как юмруците му се свиват. Преди да се осъзнае, беше скочил на крака.

Мина през тълпата и застана зад гърба на Попи, където тя не можеше да го види. Поради някаква причина беше сигурен, че няма да му се зарадва.

— Онези бележки, които ми изпратихте, за задните крака на ленивеца, бяха много интересни — казваше тя на този доктор Лудън.

Той беше нисък — е, може би не беше, но беше по-нисък от него. „Мога да го победя“ — помисли си презрително Флеч. А после огледа раменете на доктора и реши, че борбата би била равностойна.

„Но все пак мога да го победя.“

„Ще го победя!“ — закънтя един глас в главата му, докато гледаше как ученият се усмихва грейнал на Джема. Май говореха за морски видри. Какво знаеше Попи за видрите? Странно, но изглежда, знаеше много, тъй като ги сравняваше с обикновени английски морски видри.

Пет минути по-късно тя все още не беше отклонила поглед от лицето на доктор Лудън, докато той продължаваше да дърдори за видрите.

Флеч отстъпи крачка назад. Засега Попи като че ли дори не го беше погледнала. Той седна, скръсти ръце на гърдите си и зачака.

Както и предполагаше, когато публиката се запъти към местата си, Попи тръгна обратно към него и с леко притеснение се зачуди къде ще седне Джема.

— Джема — каза той — си е намерила нов приятел, лорд Стрейндж. Почакай само Боумонт да чуе за това!

— Лорд Стрейндж притежава удивителна колекция от рядкости — осведоми го Попи. — Доколкото разбрах, колекционира предимно творби на изкуството, но има и някои много интересни научни рядкости. Бих дала всичко, за да видя колекцията му!

— Няма да те пусна и да припариш до имението му! — изсъска Флеч. — Ти дори не подозираш какво става там, Попи!

— Според мен думата е „оргии“. Четох всичко за тях в една история на Древен Рим.

— Попи!

— Нали не си мислиш, че ще се изкуша да се включа във веселбата? — попита тя. Тъглчетата на устните ѝ се извиха нагоре, но в усмивката ѝ нямаше и капка веселост.

Флеч отвори уста, но от нея не излязоха думи.

— Така си и мислех — каза хладно Попи. — Това би трябвало да те радва, Флеч. Все пак не е много вероятно да ти сложа рога.

В очите ѝ имаше нещо толкова тъжно и безнадеждно, че сърцето му се сви.

— Ти...

Тя обърна глава и махна на Джема, която се бе настанила в другия край на стаята.

— Не става въпрос за рога — подхвана Флеч, като се мъчеше да намери думи. — Но Стрейндж е пропаднал човек.

— О, пропаднал! — отвърна пренебрежително Попи. — Преди мислех, че всеки мъж, който си намери любовница, е пропаднал. Ужасната ми наивност сякаш просто трябва да бъде опровергана, не си ли съгласен?

В предната част на стаята господин Мурхед започваше беседа за племе, наречено карамоджонг, което живееше в Африка. Попи и Флеч седяха мълчаливо един до друг.

— Това беше ужасяващо скучно — отбеляза Флеч след края на беседата.

— Не съм съгласна — отвърна хладно Попи. — При първа възможност смятам да си купя неговата „Няма място в ковчег“.

— Звучи ми като детска песничка.

— Абонирах се за всички нови пътеписи и книги за природата в „Лакингтън“. Ти плащаш.

— Никога не сме говорили така за книги.

— Какво има да говорим, за бога? Освен ако не изпитваш таен интерес към откритията на естествознанието? — Той отвори уста, но тя не беше свършила. — Уверявам те, че ако попадна на някоя статия за нов дизайн чорапи или за революция в света на бродерията върху атлаз, ще те осведомя.

— Рядко се случва да ми напомняш на майка си — измърмори Флеч, — но сега изведнъж видях приликата.

— Предполагам, че сега подобно нещо ти се случва по-често, тъй като живееш с нея. Как вървят нещата с милата ми майчица? Знаех си, че накрая пак ще стигнем до тази тема. Все пак трябва да има причина за появата ти.

— Не съм дошъл да говорим за майка ти! — почти изрева той.

— Учудваш ме — отбеляза Попи. Но така нареченият „енергичен дебат“ на подиума бързо се превръщаше във взаимно очерняне между двама брадати любители на старини.

Тъй като Попи не изглеждаше по-заинтересована от пъпа на Ева от него самия — макар че кой знае, като се имаше предвид колко тайни

пази — Флеч се почувства свободен да продължи разговора под прикритието на гневния дебат.

— Бог никога не би поставил фалшиво доказателство върху тялото на Адам — отсече господин Браунриг с вид на човек, обсъдил този въпрос с Всевишния миналата седмица.

— Майка ти изглежда добре — изсъска Флеч на Попи. — Но ти как си?

Тя внимателно се заслуша в разгорещения отговор на господин Прингъл, след което се обърна към Флеч със сияйна усмивка.

— Приказно! — увери го тя. — Не си спомням да съм била пощастлива. Надявам се, че и ти си толкова щастлив?

— Разбира се — измърмори той.

— Бог няма нужда от фалшива история — заяви господин Браунриг, очи в очи и нос до нос с опонента си.

— Джема казва, че си държал реч в Камарата на лордовете — каза Попи. — За какво ставаше дума?

— Доколко Пит е готов да стане Първи лорд на съкровищницата.

— Не знаех, че се интересуваш от тези неща.

— Речта ми беше абсолютен провал.

Най-накрая тя обърна глава и погледна към него.

— Какво искаш да кажеш? Във вестника пишеше, че речта ти била извънредно силна.

— Силна, да. И опозицията я прие добре — отговори Флеч. — Някъде по средата започнах да подкрепям гледището на опонента си.

Попи ахна и за своя чест успя да не се усмихне.

— Как, за бога, си направил подобно нещо, Флеч?

— Лорд Темпъл ме помоли да представя неговата гледна точка и реших, че ще е лесно. А после, по средата на речта, осъзнах, че не съм съвсем съгласен с доводите, които привеждам, затова ги обърнах.

— Не можеш да постъпваш така!

— Но постъпих — поусмихна се той при спомена. — Помислих си, че от перуките ще почне да се вдига пушек.

— Това е последното, което очаквах от теб — промълви Попи, без да откъсва поглед от него.

— Кое? Че оплесках речта? Ако съдя по това, което ми каза преди малко, подобно нещо е съвсем естествено за мен.

— Да говориш в парламента. Никога не съм си мислила, че се интересуваш от такива неща.

— Или от нещо друго, освен цвета на жакета си?

Тя започваше да придобива леко виновен вид.

— Знам, разбира се, че се грижиш чудесно за имението.

— Беше ми приятно — призна той. — Разбира се, всичко се превърна във фарс, когато осъзнах, че подкрепям неправилната страна, но вината е моя: трябваше да отделя повече време и да обмисля речта си.

— Сигурна съм, че ти е била необходима голяма смелост — промълви Попи и го докосна по ръката. — За да признаеш, че си сбъркал.

— Не съм го признал — отговори Флеч. — Просто говорих толкова много, че никой не разбра какво точно казвам, преди да стигна до заключението.

— Адам е бил създаден от пръстта без никакви белези! — изрече много натъртено единият от двамата любители на старините.

— Мисля, че почти свършиха — прошепна Попи.

— Откъде знаеш? Според мен могат да спорят цяла нощ. Наистина се мразят, а?

— О, не, не мисля. Според мен тази разправа е предварително замислена. В последния брой на „Философски доклади“ господин Браунриг цитира господин Прингъл и каза, че трактатът му за черупката на морския охлюв е един от най-добрите по рода си.

— За черупката на морския охлюв? — попита Флеч.

— Да. Точно затова си поръчах трактата, но не ми се стори много интересен. Прингъл твърди, че концентричните кръгове върху черупката показват колко сезона е живяла мидата.

Флеч просто я погледна и примигна.

— Това подсказва, че всяка година на черупката на мидата се появява нов пръстен — обясни Попи.

— И защо да не е така?

— Възможно е — отговори Попи.

На подиума Браунриг и Прингъл се гледаха свирепо в последен прилив на научна ярост, преди да се отдалечат с гръм и трясък. Докато ги гледаше, Флеч си помисли, че Попи е права и двамата са на път да се оттеглят в някоя задна стая и да изпият заедно по чаша бренди.

Цялата сцена приличаше на странна сянка на дебатите в Камарата на лордовете.

— Защо не ми каза, че се интересува от черупки, ленивци и такива неща?

Тя го погледна намръщено, очевидно озадачена.

— Ти не се интересува от концентрични кръгове върху черупки, нали. Флеч?

— Не.

— Ами тогава?

— Но ти... ти беше влюбена в мен!

По някаква причина изпита непреодолимо желание да го изрече пак. Да ѝ го каже. Да я накара да си вземе обратно думите, че не го е обичала.

Очите ѝ бяха ясни и сини.

— Всъщност не бях, Флеч. Вече говорихме за това. Нито ти, нито аз бяхме истински влюбени. И така или иначе това е... това е различно от целия този живот.

— Какъв живот? — попита Флеч. Имаше чувството, че се хваща за сламки, че се опитва да разбере някакъв чужд език.

— Това... това ми доставя удоволствие — поясни Попи и се огледа. — Не виждаш ли колко е интересно?

И Флеч се огледа. Стаята беше неугледна и претъпкана, предимно с мъже, но имаше и немалко дами. Отдясно няколко души водеха оживена дискусия на тема летящи катерици.

— Те всъщност не летят — каза един дребен закръглен мъж и издаде напред кръглата си пухкава брадичка. Имаше червеникавокестенява коса, която започваше някъде по средата на темето. Флеч никога не беше виждал човек, който толкова да се нуждае от перука.

— Напротив, летят — отговори един едър мъж.

— Той е професор — прошепна Попи и кимна към него.

Флеч забеляза, че очите ѝ блестят, и изсумтя.

— Доктор Фибин доказва без никакво съмнение, че катериците могат да прелитат на разстояние между дванайсет и петнайсет метра.

— Фибин е глупак — отсече полуплешивият.

Колкото и да му беше неприятно да го признае, Флеч се съгласи с него.

— В музея „Ашмолиън“ в Оксфорд имат препарирана летяща катерица — обясни Попи и отново седна до Флеч. Писах им, за да уредя нещата, и през септември ще посетя музея.

— С това ли си се занимавала през цялото време? — промълви Флеч, стъписан. — Не съм те виждал на никакви събирания. Значи си обикаляла по музеи?

— О, не! — отрече Попи. — Тоест, не още. Но смятам да започна. Знаеш ли, единственият път, когато майка ми, ми позволи да дойда в Съмърсет Хаус, беше на една лекция за маниерите в обществото, макар че Кралското дружество имаше сбирка тук точно по същото време!

— Ти си омъжена жена — напомни ѝ Флеч. — Можеше да посещаваш музеи, когато си поискаш, Попи.

— Сега мога — отговори тя. — Тихо, Флеч! Господин Белсайз ще започне да говори.

Господин Белсайз наистина заговори. Без да спре. Но Флеч просто седеше на мястото си, взираше се в изтъркания килим и се питаше защо Попи никога не се бе почувствала свободна да посети музей и защо той така и не бе разбрал, че тя иска да отиде там. Едно тънко гласче в периферията на съзнанието му мислеше също така и за предстоящия дебат в Камарата във връзка с индийския проектозакон на Фокс.

— Няма да ходиш в Оксфорд с Джема — отсече той, докато господин Белсайз жадно гълташе вода.

— Ще отида, разбира се! — отговори Попи.

— Няма да позволя съпругата ми да хукне извън Лондон без мен — настоя той.

Тя го погледна, очевидно развеселена.

— Флеч, ако поискам да замина за Париж съвсем сама, ще го сторя. Утре.

— Аз ще те заведа в Оксфорд — предложи той и скръсти ръце на гърдите си.

— Не.

— Попи, ако не ми позволиш да те придружа до Оксфорд, ще кажа на майка ти, че страдаш от рядко заболяване на кръвта и имаш нужда от присъствието ѝ.

Тя го погледна с присвити очи.

— Трябваше да се сетя, че пак ще стигнем до майка ми.

— По много причини — измърмори той и се облегна в стола си.

Освежен, господин Белсайз се беше впуснал в още една дълга тирада.

ГЛАВА 29

Когато го погледна по-внимателно, Джема установи, че лорд Стрейндж е облечен също толкова модерно, колкото Флеч, и може би е дори още по-елегантен.

— Ваша светлост — поздрави я той с поклон.

— Лорд Стрейндж — отговори тя и направи реверанс.

— Каква чест, че дойдохте да говорите с мен — продължи Стрейндж. — В последно време почти не съм виждал почтени жени.

— Познавах съпругата ви — каза Джема. — Сали ми беше скъпа приятелка.

Изражението в очите му незабавно се промени.

— Нали не искате да кажете, че са ви изпратили да учите в пансион?

— Не, но кръстницата на Сали, лейди Фибълсуърт, беше скъпа приятелка на семейството ми и като деца с удоволствие ѝ гостувахме.

— Лейди Фибълсуърт беше жена, достойна за възхищение.

— Наистина — съгласи се Джема. — Сали ни посещаваше редовно, преди да се омъжа, а после и преди да замина за Париж. Не бях в Англия, когато е направила дебюта си.

— Всъщност тя така и не направи истински дебют. Бях прекалено необуздан, затова ме ожениха набързо. Това беше най-щастливият ден в живота ми.

— Много съжалявам, че Сали вече я няма.

Раменете му леко се изгърбиха.

— Споделям чувствата ви.

Тази тема изглеждаше изчерпана, затова Джема опита нова тактика.

— Играете ли шах, лорд Стрейндж?

— Да.

Този кратък отговор ѝ хареса. Добрите шахматисти рядко се хвалеха със способностите си.

— Но — добави той, — при последната ми партия с Филидор той ми каза, че вие сте единствената, която го е била три пъти поред. Аз съм успявал да го победея само един-два пъти, така че може би няма да искате да си губите времето с мен.

— Играли сте шах с Филидор?

Той кимна.

— Миналата година в Париж.

— Непременно трябва да изиграем една партия.

— Играя само когато съм във Фонтхил или в Париж.

Фонтхил беше имение, прочуто с красотата си — триста акра, украсени разточително с цената на безумни разходи. Но за човек, богат колкото Стрейндж, нямаше безумни разходи. Джема обаче попита:

— Фонтхил? Трябва да ме извините — от осем години живея извън страната. Това вашата резиденция ли е?

— Да. Знаете ли, за жена сте много интересна.

— Изградила съм си навик никога да не отвърщам със същото на подобни комплименти. Мъжете толкова обичат да си мислят, че са по-интересни от обикновените представители на своя пол, но самите те неизменно се оказват нещо не чак толкова забележително.

Той повдигна вежда в знак, че е приел удара.

— Май си го заслужих.

— Според мен всички хора заслужават много неща, които не получават.

— Бих искал да изиграем една партия. Жалко. Но това е една от моите особености: никога не играя шах другаде, освен във Фонтхил или в Париж.

— Значи ще се наложи да се лиша от това преживяване — измърмори Джема и в гласа ѝ се появи лека острота, която му позволи да разбере какво мисли тя за особеностите и суетата му.

Той обаче се засмя, с което я изненада.

— Бих могъл да ви поканя във Фонтхил, разбира се.

— Каква прекрасна перспектива!

— Добродетелните омъжени жени никога не ми гостуват. Да видим. Възможно ли е да съм чувал слухове, че не сте съвсем... добродетелна?

— Само слухове — отвърна сладко тя и плъзна поглед по златокосата дама, застанала от дясната му страна като щипка за пране

в очакване някой да я съживи. — Понякога са толкова неточни.

— Но пък често са толкова точни — ухили й се той. Наистина можеше да бъде много чаровен, стига да реши. — Утре заминавам за Фонтхил. Може би ще пожелаете да ме посетите, Ваша светлост? Мога да ви обещаая, че ще има много забавления, особено по Коледа.

Политическата репутация на клетия Боумонт просто нямаше да преживее подобно посещение.

— За нищо на света не бих омаловажила удоволствието да играя шах с вас, но сега бих искала да обсъдим един друг въпрос. Купих една шахматна фигура от господин Груднер.

— Купили сте царицата, нали? Африканската царица, както я наричам.

— Много бих искала да купя и останалите фигури от комплекта.

Той се засмя и направи дълбок, изящен поклон.

— Никой ли не ви е казал, че съм изключително упорит човек? Никой не може да стигне дотам, докъдето съм стигнал аз, без да насърчава упоритостта у себе си. Когато посетите Фонтхил, Ваша светлост, вашият домакин ще ви ги подари. А дотогава предлагам да ви запозная с госпожа Патън — продължи той и кимна към високата жена, застанала в центъра на една група. — Тя е единствената жена, допусната да членува в Лондонския шахматен клуб. Навярно и вие бихте могли да се присъедините към тези височайши редици и да играете шах, когато пожелаете.

— Непременно ще й се представя — отговори Джема.

— Нали знаете какво казват хората за репутацията?

— Хората казват толкова много неща! Човек не може да ги запомни всичките.

— Право в целта! Самият аз често си представям репутацията като втора девствена ципа.

Джема се усмихна едва-едва.

— Както с девствеността... болката от загубата преминава бързо, а след това се наслаждавате на резултата?

— Точно така! Загубих репутацията си преди години. За мен тя беше само дума. Думата вече я няма, но удоволствието остава. — И той се поклони.

Беше дяволски чаровен. Ако не ставаше въпрос за репутацията на съпруга й и за обещанията, които му беше дала. Джема веднага

щеше да се отправи към Фонтхил. Стрейндж бе хвърлил ръкавицата и тя се дразнеше, че не може да я поеме.

Той не мислеше, че тя ще дойде във Фонтхил. Виждаше го в очите му — лекото пренебрежение, ненужния комплимент.

Изражението му я изпълни с желание да обърне гръб на обществените норми и да му отиде на гости. Но как би могла да стъпи в това имение, с всичките му скандали и ежедневни увеселения, ако можеше да се вярва на слуховете? Не можеше. Не можеше да причини това на Боумонт.

Ако знаеха за тази загриженост, приятелките ѝ французойки щяха да избухнат в смях. За тях съпрузите и честта бяха тема, която можеше да интересува само жените от буржоазията. Неизвестно защо, животът в Лондон беше много по-сложен, отколкото когато си търсеше развлечения във френския двор.

Още преди години бе загубила способността да се остави някой да я сплаши. Навремето пристигна в Париж като млада херцогиня без съпруг, отиде до Версай и започна да печели шахматни партии срещу французи. Всяко от тези три обстоятелства би било достатъчно да съкруши повечето дами. Но не и, както с гордост си мислеше Джема, не и една Рийв.

Затова ѝ стана интересно, когато се почувства, макар и леко сплашена от госпожа Патън. Нямаше очевидна причина за това. Госпожа Патън беше стройна жена с кестенява коса, доста ексцентрично облечена, което само по себе си трябваше да вдъхне на Джема чувство на превъзходство.

Повечето от дамите в стаята носеха рокли с къси волани и странични турнюри, но госпожа Патън нямаше нито къдрици, нито волани, нито турнюр. Вместо това носеше жакет, дълъг до бедрото и ушит по фигурата ѝ. Отдолу се подаваше синьо-лилава пола, която се раздипляше на дълги гънки отзад. Последният акцент беше отворът в предната страна на жакета... който се разделяше и отдолу се показваше жилетка. Жилетка! Изведнъж Джема изпита чувството, че по самата нея има прекалено много волани, дантели и панделки.

Оказа се, че групата около госпожа Патън обсъжда екслибриси и букволеярни — теми, от които Джема и представа нямаше. Най-накрая дискусиата на тема шрифтове барт (какво, за бога, представляваха те?) приключи и госпожа Патън се обърна към нея.

— Ваша светлост, отдавна копнея да се запознаем — каза тя с дръзка усмивка. — Слушала съм толкова много за шахматната ви дарба.

— И аз за вашата — отговори Джема, като се поклони леко.

— Не мисля, че съм на вашето ниво. Филидор ме разгроми позорно, когато миналата година дойде в Лондон. Но ми разказа за вас и подхрани желанието ми да ви видя редом до мен в „Парслос“. Вместо да ви отстъпя мястото си в Лондонския шахматен клуб, се надявам, че с вас можем да станем единствените две представителки на нежния пол сред избраните сто.

— Неловко ли се чувствате в ролята на единствената жена?

— Не се чувствам неловко. От време на време се засягат теми, които ме отегчават, например прелестите на някоя танцьорка в операта. Установих, че един бърз коментар за трудностите, които създават подутите гърди при кърменето, кара господата да си спомнят за присъствието ми.

— Тъй като аз не съм кърмила деца — каза Джема, — ще трябва просто да повтарям вашите думи.

— Убедена съм, че можете да измислите свои теми, с чиято помощ да смущавате нежните души на господата — окуражи я госпожа Патън. — Мъжете са толкова ужасно чувствителни, не мислите ли? Лесно е да ги извади човек от равновесие. Опитвам се да не го правя, докато играя шах, разбира се, макар че понякога човек не може да издържи и се възползва, когато му предложат предимство.

— Много бих искала да видя как смущавате съпруга ми. Всъщност бих искала да видя как играете с него.

— О, но херцог Боумонт е политик. Те са от съвсем различен вид — усмихна се иронично госпожа Патън. — Съмнявам се, че съпругът ви играе шах с простосмъртни. Ако е дори наполовина толкова зает, колкото го изкарват вестниците, едва ли има време за шах.

— Мисля си да организирам увеселение в провинцията по Коледа — каза Джема. — Много бих желала да изиграя няколко партии с вас и да видя как разгромявате съпруга ми. Бих заложила на вас срещу всеки политик.

— Поканата ви е голяма чест за мен — отговори госпожа Патън с вид на жена, готова да откаже.

— О, моля ви! — изпревари я Джема. — Дотогава има месеци. Не е възможно да сте толкова невъзпитана, че да се оправдаете как вече сте поканена другаде. Току-що се върнах след осем години в Париж и засега не съм успяла да открия почти никого, с когото да играя шах.

— Боже мой! — измърмори госпожа Патън. — Аз пък си мислех, че по отношение на майсторите вие сте заграбили всички. Всички следят с огромен интерес двойното ви състезание със съпруга ви и Вилиърс.

— Никога не съм играла с жена, която да разбира от шах, и трябва да призная, че любопитството ми е непоносимо.

— Струва ми се, че във ваше лице ще открия противник, ловък колкото самата мен — отсъди госпожа Патън.

— Тогава?

— Аз винаги пътувам с децата си. Децата и — как можах да забравя? — и съпруга си.

— Всички сте добре дошли. За да се зарадва човек искрено на Коледа, наоколо трябва да има деца, така че вашите ще бъдат много необходими. Ще устроим великолепно тържество вечерта срещу Богоявление и ще сложим бобчета във всички торти.

— Как ви личи, че нямате деца! — отбеляза бодро госпожа Патън. — Те ще се скарат чие бобче е най-голямо и кой ще бъде Царят на деня^[1]. Ще настане Клането на невинните.

— В такъв случай — настоя Джема — обещавам ви да наглася всичко така, че вие, уважаема госпожо Патън, да станете царица на граха, ако дойдете.

Госпожа Патън се засмя.

— Значи ми предлагате възможността да играя шах и да стана царица, макар и незаконно? Просто не мога да устоя. Мисля, че съпругът ми няма да има нищо против, но ако има, утре сутрин с огромно съжаление ще ви съобщя.

Абсолютната й липса на раболепие безкрайно допадна на Джема. Тя направи дълбок реверанс, като херцогиня на херцогиня.

— За мен ще бъде удоволствие.

[1] По традиция в тортата се слагат едно зърно боб и едно грах. Мъжът, който намери бобчето в тортата си, става цар за една нощ, а

жената, която намери грахчето — царица за една нощ. Новите цар и царица сядат на трон, където ги увенчават с хартиени корони и им връчват всички атрибути на царската власт. Увеселението продължава с различни игри, песни и танци. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 30

*От херцог Вилиърс до госпожица Шарлот Татлок
20 ноември, 10,00 ч.*

Още ли сте ми сърдита заради грубостта ми? Минаха месеци, а аз още съм прикован на това легло. Отчаян съм, затова искам да ви попитам дали сте съгласна да ми почетете малко пасажи от Библията. Една дама, надарена с остроумие и красота като вашите, трябва да ги използва, за да прави чудеса. Сигурен съм, че това божествено влияние ще се окаже чудодейно. Лакеят ми ще очаква отговора ви.

*Госпожица Шарлот Татлок до херцог Вилиърс
Отговор*

Никога не съм срещала по-невероятен и груб човек от вас! Защо ми се подигравате? Ще ви оставя сам да си представите какво ще помисли нашият небесен Спасител за поведението ви.

П.П. Много съжалявам, че още сте болен.

*Херцог Вилиърс до госпожица Шарлот Татлок
11.30 ч.*

Не исках да съм груб. Моля ви, елате да си поговорим. Съвсем сам съм, като се изключат икономът, прислужниците и едни мишки, които цвърчат шумно цяла нощ.

*Госпожица Шарлот Татлок до херцог Вилиърс
Отговор*

Самотата ви е отплатата за недостойния живот, който сте водили.

Херцог Вилиърс до госпожица Шарлот Татлок
13,00 ч.

Прекалено сте добра, за да сте толкова превзета, колкото звучите. Тази скука ще ме довърши. И съм длъжен да добавя, че има прекалено много подмазвачи, които горят от желание да ги допусна в спалнята си.

Госпожица Шарлот Татлок до херцог Вилиърс
Отговор

Пуснете ги. Нямайте какво да губите, а аз мога да спечеля много.

Херцог Вилиърс до госпожица Шарлот Татлок
14,30 ч.

Жестокост, твоето име е Шарлот!^[1] Не ме изоставяйте на нездравия интерес на хора като тези, решили да дойдат. Те идват и сипят блудкави сантименталности само за да могат да опишат предсмъртните ми въздишки или бледото ми лице. Сигурен съм, че никой от тях няма да ми каже, че съм зловреден безчестник, както направихте вие.

Госпожица Шарлот Татлок до херцог Вилиърс
Отговор

Тяхното невежество не е причина да си създавам неудобства, а още по-малко — да пожертвам репутацията си.

Госпожица Шарлот Татлок до херцог Вилиърс
29 ноември [10 дни по-късно], 10,00 ч.

Позволявам си да ви пиша, защото тази сутрин узнах печалната новина за кончината ви. С изненада установих, че много се надявам да не е истина. Не можах да се въздържа да не ви пиша с въпроса дали е вярно.

Херцог Вилиърс до госпожица Шарлот Татлок
Отговор

Още съм жив, най-вече за да направя напук на всички. Личният ми прислужник ми казва, че надеждни източници вече са ме обявявали за мъртъв три пъти, а веднъж са ме и погребали. Мислех, че не искате и да чувате за мен?

Госпожица Шарлот Татлок до херцог Вилиърс
11,00 ч.

Не искам и да чувам за вас, но ще изпитам силни угризения, ако не се възползвам от възможността да ви почета малко Библията.

Херцог Вилиърс до госпожица Шарлот Татлок
30 ноември, 10,00 ч.

Вчера следобед треската ми се завърна и ми попречи да отговоря. Каретата ми ви очаква, но моля ви, не се бавете, тъй като се боя, че треската е мой постоянен придружител. Бихте ли могли да ме посетите сега, веднага?

[1] Перифраза на „О, слабост, твойто име е жена!“ — У. Шекспир „Хамлет“, Действие първо, втора сцена, превел от английски Валери Петров. — Б.р. ↑

ГЛАВА 31

30 ноември

Флеч се беше отправил с карета към Хайд Парк, защото не искаше да се прибира вкъщи. Лейди Флора винаги беше там, готова да го посрещне. Дори начинът, по който изричаше „Ваша светлост“ говореше за съкрушителна неприязън. Макар че беше най-ужасно, когато го наричаше „херцоже“, сякаш бяха близки приятели. Всичко това ужасно го уморяваше. Предполагаше, че Попи — която никога не бе казала и една укорителна дума по адрес на майка си в негово присъствие — я насърчава да остане като някакъв вид отмъщение. Много успешно отмъщение.

След като стигна до парка, Флеч не издържа да седи в тясното пространство на каретата и излезе навън, макар че денят беше сив и дъждовен.

Закрачи покрай Серпентината и се загледа в сивите капки, които набраздяваха повърхността на водата. Студеният дъжд мокреше бузите му.

Попи не го обичаше.

Никога не го беше обичала. Страховитата ѝ майка я беше принудила да се омъжи за него. Онези чувства на сватбата им бяха само от негова страна и това правеше болезнено ясни причините интимността в брака им да е достойна за съжаление. Тя не го обичаше; естествено, че не го желаше.

Дъждът по лицето му ненадейно му се стори горещ — гореща капка тук, студена струйка там.

— Но аз я обичах! — промълви Флеч в тишината на сивия дъжд, — Бях влюбен в нея.

Онази Коледа преди години в Париж се бе запечатала завинаги в паметта му.

— Аз я обичах. Аз... аз... — Но млъкна, преди да изрече, че още я обича.

Тя не го искаше в най-важното от всички отношения. Каза му да си намери любовница.

Продължи да върви, докато сърцето му стана тъжно като небето и го споходи нещо като откровение.

Навярно беше прокълнат, защото още я обичаше. Обичаше съпругата си. Въпреки всичко.

А това означаваше, че не може да оцелее сам пет години, както предложи тя. Не можеше да лежи буден през нощта и да се пита какво прави Попи, с кого танцува. Естественици, за бога! От всичко, което наговори майка ѝ, това го жегна най-много.

Например, Попи беше запленена от оня доктор Лудън — тъничък и слаб, с навик да разрязва мъртви гризачи, за да ги изучава.

Флеч прекара години наред в опити да се преобрази в друг човек само за да привлече вниманието ѝ. Тя обаче искаше очила. Той си свали шапката, вдигна глава и дъждът потече по лицето му, по грижливо разрошените му къдрици, опъстри с петна ризата му, вледени пръстите му.

Трябваше да направи нещо с живота си, да се превърне в мъж, на когото Попи да се възхищава. Тя никога нямаше да го пожелае — това го беше приел. Презрението, което видя в погледа ѝ, докато го сравняваше с професора... беше същото презрение, което самият той изпитваше към себе си.

Непохватните им съвкупления навярно щяха да се подобрят малко с още практика, но те нямаха нищо общо с пламенното желание, което изпитваше към нея, с начина, по който тялото му копнееше да я люби.

Да, но той не беше от неверните съпрузи. Не можеше да легне с някоя куртизанка или дори с някоя дама. Истината бе, че не искаше любовница. Отново тръгна напред и остави дъжда да пада в яката му.

Можеше да оцелее и без да има Попи в леглото си.

Но не и без да я има в живота си. Тя трябваше да се прибере у дома. Той щеше да обещае, че няма да стъпи в стаята ѝ, преди да решат да имат деца. И че ще спре да се муси.

През последните няколко години не спря да се муси. Не можеше да не признае, че това наблюдение на лейди Флора отговаряше на истината. Мусеше се, защото животът му не беше такъв, какъвто според него трябваше да бъде. Стига! Стига толкова мислене за

французойките и изобщо за женското желание. Всъщност желанието можеше да върви по дяволите.

Монасите успяваха, нали така? Не му трябваше секс, за да бъде мъж. Това, от което имаше нужда... това, от което имаше нужда, беше Попи. Защото по някаква странна, глупава причина тя беше като кафето, което Флеч пиеше всяка сутрин.

Имаше нужда от нея.

Той се обърна и се отправи обратно към каретата. Щеше да се превърне в човек, с когото Попи щеше да се гордее, човек, който не се интересува единствено от кройката на жакета си и блясъка на косата си.

Ако трябваше да признае истината пред самия себе си, искаше да стане един от най-влиятелните мъже в Камарата на лордовете. Искаше да помогне на страната си, да бъде мъж, чиито думи будят уважение, какъвто навремето беше баща му.

После щеше да се раздели с лейди Флора и това щеше да бъде неговият подарък за Попи.

Най-накрая щеше да я примами обратно в къщата преди Коледа.

И тогава някак си, някой ден, щеше да прелъсти съпругата си и да я накара да го обикне така, както го обичаше някога. Както го обичаше онази Коледа в Париж, когато го гледаше сякаш за нея той бе целият свят.

Когато го обичаше.

ГЛАВА 32

Розовият салон, Боумонт Хаус

6 декември

— Аз няма да дойда в Оксфорд — обясни Джема, — защото ти си имаш съвсем нелож съпруг, който ти е предложил да те придружи, Попи. Не искам да изглеждам невъзпитана, но не изпитвам и капка интерес към трипръсти плъхове или каквото там смяташ да разглеждаш.

— Знам — отговори Попи. — Държах се чудовищно! Как само те влачех на всички тези скучни събития!

— Нямаше да идвам, ако не ми беше приятно с теб. Но истината е, че не искам да ходя чак в Оксфорд, наистина не искам. Утре госпожа Патън ще ме заведе в Лондонския шахматен клуб и ако ме приемат, смятам да стана член.

— О, непременно! Тогава ще можеш да засрамиш всички мъже, като ги разгромиш.

— Колко кръвожадна си започнала да ставаш!

— Аз винаги съм била кръвожадна — отвърна Попи. — Имам най-добрия образец в това отношение — майка ми. Затова Флеч иска да дойде с мен в Оксфорд. За да се измъкне от нея.

— Погледни! — подкани я Джема и вдигна лист хартия. — Получих писмо от Робърта, снаха ми. Казва, че в имението на баща ѝ някакъв мечок полудял и изял двойка редки патици. Непременно трябва да ѝ отговоря. Скъпа, нали ще се справиш и без мен?

— Просто... това е Флеч!

— Съпругът ти — настоя Джема. — Нали не си забравила, че сте женени от години?

— Сега е друго. С него изобщо не се чувствам удобно. Може да се скараме. Ами ако... ами ако той...

— Няма — увери я Джема, без дори да се замисли. — А ако го стори, можеш да го изхвърлиш от каретата. Нали си кръвожадна жена? Мисли за майка си.

Попи си помисли за майка си. Ако Флеч проявеше грубост в нейно присъствие, лейди Флора най-вероятно щеше да го изхвърли от каретата и да метне след него едно нощно гърне.

— Правилно.

— По време на такива малки пътувания мъжете са много удобни — продължи Джема и мина през вратата, като изпрати на Попи последна въздушна целувка. — В случай че се счупи някое колело или нещо подобно.

Попи се отпрати с твърда стъпка към каретата на Флеч, опитвайки се с всички сили да подражава на майка си.

Той вдигна глава от документите, които четеше, озари я с безгрижна усмивка и Попи призова на помощ цялата си сила, за да не му се усмихне широко в отговор. Нямаше — в никакъв случай! — да му се усмихва като болно от любов кутре.

Той я погледна.

— Добре ли си, Попи? Изглеждаш скована като ръжен.

— Просто искам пак да ти кажа, че няма нужда да идваш с мен, Флеч. Сигурна съм, че си имаш много други занимания.

— Всъщност наистина е така.

— Ами, добре, значи просто ще те оставя в къщата — каза тя.

— При майка ти? За нищо на света! Нося си работата. — И той прелисти документите си.

Попи се отпусна на отсрещната седалка и го изгледа внимателно. Той вече бе потънал в купчината документи. Беше толкова привлекателен, че тя се вбеси. Преднамерено се насили да помисли за доктор Лудън. Той я изслушваше. Смяташе, че е интелигентна. Помисли си за писмото, което му написа съвсем наскоро — по-точно тази сутрин — и в което изказа предположението, че твърдението му за така наречения мускусен воден плъх, открит в Цейлон, може да не е съвсем точно, ако се вземе предвид проучването, публикувано преди три години от доктор Фартинг. Това животно не можеше да е мускусен воден плъх, както твърдеше Лудън. Устните ѝ се извиха.

Без да вдига глава от документите си, Флеч попита:

— На какво се смееш?

— На нищо.

— За какво си мислиш?

— За доктор Лудън.

Той изсумтя, но не каза нищо. Все пак Попи изпита прилив на леко задоволство. Негова светлост Красивия Флечър трябваше да разбере, че на този свят има мъже, които се интересуват повече от мускусните водни плъхове, отколкото от разкошните дрехи.

— Какво четеш? — попита тя. — Аз не мога да чета в карета, защото ми прилошава.

— Един ужасно глупав трактат за търговския договор с Франция. Дванайсет страници едно и също твърдение, а именно че френският коняк е прекалено скъп.

— Какво възнамерява да направи авторът по този въпрос?

— Да хленчи и да се оплаква — отговори Флеч. — Не е за вярване колко хартия хабят тези хора в Камарата на лордовете само за да плещят постоянно за разни дреболии. Ако аз исках да възразя на този проектодоговор, щях да се съсредоточа върху положението на английските фермери. Всяка година трябва да давам допълнителни надници на хората, които обработват земите ми; просто няма как да оцелеят при тази цена на житото. Този проектодоговор не трябва да се занимава с коняка, а да забрани вноса на френско жито.

— Защо ти не внесеш това предложение? — попита Попи.

Той не отговори, само прелисти на следващата страница.

— Какво? — попита Попи. — Не ме ли чу?

Стана ѝ много приятно да зададе въпрос с войнствен тон — нещо толкова нетипично за нея.

— Ако не си спомняш, направих се на глупак в Камарата — отговори той, без да я поглежда.

Попи се засмя — просто не можа да се сдържи. Той изглеждаше така божествено раздражен.

— Но успя умело да извъртиш речта, нали?

— Никой не разбра речта ми. Моята партия, тоест партията на Фокс, мисли, че съм се справил чудесно. Май така и не разбраха, че по средата си промених мнението.

— О!

— Говорех малко усукано. Май само Боумонт ме разбра.

— Съпругът на Джема? Да, той е много умен, нали?

— Благодарни ми, задето съм нанесъл удар за неговата партия — отвърна Флеч навъсено. — Какъв е смисълът, ако хората не слушат?

— Трудно е човек да проследи цяла реч, ако е дълга. Според мен нещата стават много по-разбираеми, ако някой каже нещо със съвсем прости думи и го повтори най-малко два пъти, като автора на твоя документ за коняка. Предполагам, че речта ти не е била проста, Флеч?

— Как би могла да е проста? Тази тема е много сложна. Този глупак — разтърси той документите в скута си — сведе целия проектодоговор до една идея.

— Да, но ти веднага я разбра, нали?

— Ами...

— Нямам повече въпроси.

Той я изгледа изпитателно.

— Преди никога не ми възразяваше.

— Тогава бяхме женени.

— Още сме женени!

В очите му проблесна истински гняв и това ѝ достави удоволствие. Но все пак сви рамене.

— Сега е различно.

Той изчака, докато спряха да вечерят в „Лисицата и колибрите“ и Попи каза, че мисли да се оттегли в спалнята си.

А после просто изтърси думите, без ни най-малко да ги е обмислил:

— Истината е, че дори майка ти да е уредила брака ни и всичко да е било само една илюзия, аз май съм ужасно глупав, защото не мога да убедя самия себе си да спра да те обичам.

Попи беше станала, но при тези думи се стовари обратно на мястото си. Знаеше, че изписаното на лицето ѝ смайване навярно е почти комично.

— Знам, че звучи глупаво, като се имат предвид твоите чувства. — Флеч изглеждаше ядосан, както често се случваше с мъжете, когато говореха за чувствата си. — Но не мога да допусна да си мислиш, че не те обичам. Защото не е истина.

— Ъмм... — измърмори тя.

Той вдигна ръка.

— Нека довърша. Обичам те, затова искам да знаеш, че разбирам. Мисля, че никога няма да харесаш физическата интимност,

поне не с мен, Попи. Мога да приема това.

— О! — промълви тя едва чуто. Сърцето ѝ се беше свило така, сякаш бе пропаднала в черен кладенец. През целия си живот се бе стремилa да не разочарова хората. А ето че разочарова Флеч. Прииска ѝ се да се хвърли през прозореца.

Той посегна към нея и раздели пръстите ѝ, здраво вкопчени едни в други.

— Не си виновна ти. И аз не съм. Това е просто участта, която ни се е паднала. Не разбираш ли, Попи?

— Разбирам, че трябваше... трябваше да се постарая повече — отговори тя с тих, скован глас, който прикриваше желанието ѝ да избухне в плач.

— Но ти се постара, не е ли така?

В очите му се четеше такава доброта, че нейните се насълзиха.

— Да.

Той вдигна рамене.

— Значи ще се откажем от тази част.

— Ти не можеш да се откажеш!

— Защо?

— Мъжете просто не могат.

— Значи мислиш, че мъжете не могат да се откажат, но жените могат?

Сега Флеч я гледаше с лека усмивка и подръпваше ръката ѝ, за да я накара и тя да му се усмихне.

— Много мило, че го казваш, Флеч. Но мисля, че и за двама ни наистина ще бъде по-добре, ако известно време просто вървиш по своя път. После, когато решим да имаме наследник, ще се съберем и ще пристъпим към действие.

Той въздъхна.

— Ти изобщо не ме чу.

— Напротив, чух те.

— Аз съм влюбен в теб, Попи.

Тя преглътна.

— Не искам да се захващам с някоя лека жена, която ще се преструва, че ме харесва и желае. И не искам да подхващам affaire с някоя жена като твоята приятелка Луиз.

— Напротив, искаш.

— Наистина мислих за това. Но когато си се представя в леглото с нея — или с някоя друга жена, — просто не се получава. Проклятие, Попи, не мислиш ли, че щеше да ми бъде по-лесно, ако се получаваше? Около Коледа можех да отскоча до Фонтхил и да се отдам на развлечения с половината блудници в това кралство.

— Да, така щеше да ти бъде по-лесно — отвърна прямо тя. — На мен също. Защо не го направиш?

Очите му потъмняха и за миг Попи си помисли, че го е наранила, но после той просто обърна ръката ѝ с дланта нагоре и отговори:

— И двамата сме повредени. Защото, за съжаление, когато те помолих да се омъжиш за мен, изглежда съм ти направил дългосрочно предложение.

Умът на Попи кипеше. Част от нея надаваше безмълвни викове на радост, танцуваше моряшки танц в периферията на съзнанието ѝ. Но една друга част беше ужасена. Сега пак се намираха там, откъдето тръгнаха, в леглото, в което тя щеше просто да го разочарова пак и пак, защото не можеше да бъде...

Той я погледна в очите и очевидно разбра какво си мисли, защото поклати глава.

— Не те моля за това, Попи. Ще го направим точно както искаш ти. Няма да има общо легло. Никакви такива неща. Аз нямам нужда от това, а ти не го искаш.

— Нямаш нужда от това ли?

Думите му противоречаха на всичко, което беше чувала от майка си.

— Започнах да разбирам, че удоволствията в спалнята не са чак толкова важни за мен. Ти си тръгна преди месеци, а аз все още не съм нарушил брачния си обет.

Изглеждаше съвсем сериозен. Беше ли възможно? Самата Попи се чувстваше съвсем добре без брачни интимности. Защо и с Флеч да не е същото?

— Просто ще си спестим тази част дотогава, докато решим, че искаме деца — добави той.

— Не съм сигурна, че можем да имаме деца, Флеч. Четири години се опитвахме.

Той вдигна рамене.

— Родителите ми са били женени десет години, преди да се родя аз. А после минаха още осем, преди да се появи брат ми, а накрая се родиха близнаците. Така че накрая станаха родители на четири деца.

— Ще те притеснява ли, ако нямаме деца?

— Не особено. Някой от братята ми все ще създаде наследник. И така: обмислил съм всичко, Попи, и единственото, което можем да направим, е да се преструваме, че тази история с леглото не съществува. От месеци не сме се любили, а ето че оцелях и се чувствам съвсем добре.

Попи не смяташе, че се чувства добре. У него имаше нещо напрегнато, усещането за натегната струна, която жужи във въздуха... но тя не искаше да мисли за това. Това, което искаше повече от всичко на света, беше да му повярва.

— Освен ако, разбира се, просто ти е неприятно да съм край теб — обади се неловко той, когато мълчанието се проточи.

Тя нарочно остави тишината да продължи още известно време. Не искаше Флеч да си помисли, че в нейно лице ще има обожателка, готова да го последва до края на света, уничително благодарна за всеки поглед. Той беше забил очи в пода и изглеждаше много нещастен. Хубаво!

— Не искам да го правиш само защото майка ми живее в къщата ти — каза тя, — макар да знам, че тя има много общо с молбата ти да се върна.

— Майка ти няма нищо общо с моята молба!

Попи изобщо не му повярва, но не му го каза. Имаше нещо по-важно, което трябваше да изрече.

— Трябва да разбереш, че аз не изпитвам същите чувства като теб. Не съм влюбена, макар че съм много привързана към теб, Флеч.

Той кимна. В очите му падна един кичур коса и му придаде толкова възхитителен вид, че тя едва не скочи да го прегърне и да изрече какви ли не глупави обещания. Може би наистина можеше да се постарее повече...

Не.

През последните месеци се чувстваше свободна — живееше при Джема, не се безпокоеше за роклята си, за външния си вид и дали съпругът ѝ ще я помисли за глупачка, задето купува рядкости, или дали тази вечер ще дойде в спалнята ѝ.

— Няма да се прибера у дома — добави тя. — Още не.

Той изглеждаше смаян.

— Защо?

— Защото не искам.

— Заради оня Лудън ли?

Когато се намръщеше, Флеч придобиваше такава вълнуваща прилика с пират — така поне си помисли Попи.

— Да, в известен смисъл. Винаги съм смятала, че би било неприлично да посещавам сбирките на Кралското дружество. Криех книгите си. Полагах толкова усилия да бъда примерна херцогиня и да те направя щастлив. Сега си купих шкаф за рядкостите си. Трябва да те предупредя, Флеч, че беше много скъп, защото е изработен по подобие на шкафа на шведския крал. Онзи ден купих за него една антична гръцка монета. И видях обява за индиански гердан от раковини от Вирджиния.

— Но аз никога не съм казвал, че не можеш да си купуваш каквото и да било! Можеш да имаш всички гердани с раковини, които поискаш, каквото и да е това.

— В момента нямам настроение да съм херцогиня.

— Ти си херцогиня! — настоя упорито той. — Аз съм твоят херцог и ти трябва да си у дома, с мен.

— Правиш го заради майка ми, нали?

— Не, заради теб. И заради мен. Не обичам да те няма на закуска. И не обичам да ходя на събирания без теб. Липсват ми нашите разговори.

— Странно защо. От години не сме говорили за нищо, което да е особено интересно.

— На мен ми се струваше интересно. Може би обичам да говоря с теб за скучни неща.

— Не искам да се връщам в къщата ти.

— Къщата на майка ти — измърмори мрачно той. — Само чакай да видиш с какво смени всички завеси.

— С нещо много официално?

— Имам чувството, че живея във Версай.

— Как бих могла да я лиша от това удоволствие? — усмихна се широко Попи. — Тя винаги е искала да бъде херцогиня.

Той нададе стон.

— Тогава мога ли да дойда да живея с теб и Джема?

— Не си поканен.

— Дори за Коледа ли? Ами увеселението на Джема в провинциалната къща? Половин Лондон говори за това. Нали няма да ме оставиш с майка си за празниците?

— Ще видя как ще се чувствам — отвърна високомерно Попи. — Събирането ще бъде само в тесен интимен кръг. Навярно ще си пощастлив, ако отидеш в провинцията с Пит или с някой приятел от правителството?

— Не — отсече той. — Ще съм по-щастлив с теб. По Коледа винаги си спомням как бях на кулата на „Сен Жермен де Пре“ с теб, Попи. Помниш ли?

— Да — отговори тя. — Разбира се, че помня.

Сърцето ѝ биеше учестено.

— Сега, като се замисля, онази твоя абсурдна брошка трябваше да ми подсказе, че ще започнем да си говорим за речни видри. Бях така полудял от любов, че не можех да мисля трезво.

— Бяхме замаяни от празника — заяви твърдо тя. — Понякога по Коледа става така.

Той я погледна в очите.

— Празникът нямаше нищо общо, Попи. Не и за мен.

Тя не можа да се сети какво да отговори и някак си пропусна момента. Затова се престори, че той не е казал нищо. Флеч я погледна със сериозно изражение и сбърчено чело. Попи не искаше да го остави сам на Коледа.

— Ще помоля Джема — каза тя.

— Какво?

— Ще помоля Джема да ти изпрати покана.

Усмивката му я накара да се почувства много особено, затова се оттегли в стаята си.

ГЛАВА 33

На следващия ден

7 декември

Музеят „Ашмолиън“ беше ужасно скучно място, пълно с препарирани мишки. Попи се въодушеви от една злочеста летяща катеричка, но на Флеч животинчето му се стори достойно за съжаление, приковано за стената с разперени мънички лапи.

— Виж тук — посочи той, — катеричето се моли за живота си. Умолява. Пуснете ме!

Попи обаче не му обърна внимание.

— Виж му петия нокът! — възкликна тя. — Извит е назад, почти като палец. Не е ли интересно?

Флеч си помисли, че навярно ще сънува кошмари за малката катеричка.

— Казват, че летяла през дърветата, но не вярвам, че наистина може да лети без крила — отговори той с отвращение. — Не и докато е закована за дъска. Тук вони.

— Препарирането не е съвършена наука — отговори Попи, но беше очевидно, че вонята ни най-малко не я вълнува.

Естествено, уредникът на „Ашмолиън“ така се прехласна по сините ѝ очи, че започна да отваря какви ли не шкафове с надпис „Не за изложба“. А после започна да рови в мазето и им показва прашни кутии, пълни с най-противни неща.

— Сбръчкана глава?

— Няма нужда да пициш — сгълча го Попи и се наведе над отблъскващия малък предмет така, сякаш бе от злато.

Уредникът измери Флеч с унищожителен поглед, затова той излезе в преддверието, където миризмата не беше толкова силна, и извади онзи проклет доклад на Линчбъри. Направо беше извратен заради грижата си само за френските стоки, но не и за английските фермери.

Препрочете го и взе от уредника мастило и перо. Той почти не му обърна внимание — дотолкова беше завладян от Попи. Флеч нави ръкавите си и започна да пише. Трябваше да се изразява с прости думи, както предложи Попи.

През последните месеци, в които почти не излизаше от Камарата на лордовете и слушаше реч след реч, забеляза, че нито един от ораторите не говори ясно. Всичко, което казваха, беше скрито под такива витиевати фрази, че нищо не се разбираше. Проклятие, та нали самият той направи същото, когато реши да произнесе реч. Това навярно обясняваше защо никой не проумя какво е казал.

Ако щяха да подписват договор с Франция, трябваше да вземат предвид начина, по който този договор щеше да се отрази на английските фермери. Не на английските аристократи и на слабостта им към френския коняк и френската коприна — тук Флеч погледна с обич рипсеното си палто с диагонална сплитка, — а на английските фермери. На хора като Хигъл, който обработваше част от земята на херцогство Флечър. На Хигъл му беше ужасно трудно да върже двата края — имаше осем деца, а хлябът беше безбожно скъп.

Флеч се замисли за това, започна един абзац и захвърли документа.

Един ден херцог Боумонт му беше дал съвет: ако наистина иска да разгроми някой противник, трябваше да измисли история, която ще привлече вниманието на всички. Хигъл можеше да се превърне в такава история.

Накрая започна отначало. Този път просто говореше за Хигъл. Как работеше от зори до здрач и разораваше земята. Как всичките му деца работеха на полето с него, докато Флеч не сложи край на това и не го накара да пусне децата да посещават селското училище. За факта, че получаваше по-малко от едно пени за пет килограма жито, а после трябваше да плаща по седем пенса за самун хляб.

Когато сенките запълзяха в преддверието на музея, беше написал цели пет страници. Нещо повече, знаеше, че може да произнесе тази реч, без да поглежда към документа, макар фактът, че го записа, да му помагаше. Текстът беше прост, ясен и, ей богу, въздействащ.

Точно тогава Попи се подаде иззад ъгъла. Той скочи на крака. Съпругата му имаше вид на човек, който току-що се е бил. Розовата ѝ

рокля полонез^[1] беше изцапана с кафяви петна, а дантеленият подгъв беше скъсан.

— Какво се случи, по дяволите? — попита той и гласът му отекина в мраморното фоайе.

Тя го погледна, примигна и той незабавно осъзна, че ни най-малко не е пострадала. Няколко къдрици се бяха измъкнали от сложната ѝ прическа. Никога не я беше виждал толкова разрошена. Дори когато се любеха, държеше главата си неподвижна, та къдриците ѝ да не се омачкат.

Музеите, изглежда, бяха изключение от това правило.

— Господин Мънсън ми позволи да видя колекциите, които капитан Кук е изпратил след второто си пътуване, дори тези в мазето, които още не са каталогизирани.

— Още летящи катерички? — осведоми се Флеч и се опита да изтрие едно черно петно от рамото ѝ.

— Има едно животно, което е два пъти по-голямо от огромен плъх! — съобщи му тя.

Флеч подаде на господин Мънсън една кесия, докато Попи не гледаше. Никога не я беше виждал толкова развълнувана. Въодушевлението ѝ оказа ужасно въздействие върху тялото му: членът му напираше да изскочи от панталона. За щастие Попи никога не обръщаше внимание на тялото му. Просто косата ѝ се беше разхвърчала, а очите ѝ преливаха от вълнение. Бузите ѝ бяха поруменели — лек розов отблясък върху скулите, който го накара да изпита желание да я целуне там, а може би и да я гризне по ухото.

Той осъзна, че Попи е вперила поглед в него.

— Добре ли си, Флеч?

— Камериерката ти ще получи апоплектичен удар, когато те види. Просто си мислех за това.

— Странното е — отбеляза Попи без никакъв интерес към темата за камериерките, — че това животно носи малкото си в торба.

— Какво?

— Нарича се опосум, макар че капитан Кук очевидно е решил, че е от семейството на кучетата.

— Аха — отвърна интелигентно Флеч.

— Аз не съм съгласна — продължи Попи. — Веднага ще пиша на доктор Лудън и ще му го кажа. Макар че главата му прилича на

кучешка, торбата означава, че е от съвсем различен вид. Разбираш ли какво имам предвид, Флеч?

— Разбира се — отговори той и ѝ помогна да се качи обратно в каретата. — „Кучето и яребицата“ — обърна се той към кочияша си Джеймс. Името на странноприемницата му прозвуча странно подходящо, в тон с темата.

Когато се качи след нея, Попи продължаваше да бърбори за кучето. Всъщност Флеч не мислеше, че е млъкнала дори за секунда.

— Уредникът каза, че според капитан Кук тези животни обичали плодове. Той дал портокал на едно от тях. Няма куче, което да яде портокал.

— В никакъв случай — съгласи се Флеч.

Спряха пред „Кучето и яребицата“ и Флеч слезе, посрещнат от влажен здрач. Въздухът ухаеше на нещо свежо и първично, сякаш снегът не беше далеч. Попи май все още не беше осъзнала колко ужасно изглежда, затова Флеч просто пое ръката ѝ, сякаш във външния ѝ вид нямаше нищо нередно.

Ако се съдеше по силния шум, идващ от общата стая, както и от факта, че някакъв човек спеше в края на коридора, „Кучето и яребицата“ беше препълнена с клиенти. Съдържателят дойде да ги поздрави. На лицето му бе изписана насилената усмивка на човек с прекалено много гости в странноприемницата си.

— Милорд — измърмори той и се поклони нервно, — не съм сигурен, че ще успеем да ви намерим място...

— Запазихме стаите — отговори Флеч. — Моят човек трябваше да е пристигнал още преди няколко часа. Аз съм херцог Флечър.

— Боя се, че още не е пристигнал — каза съдържателят. — Андрю Уистън е отседнал тук, Ваша светлост, и както виждате, привлече доста внимание — продължи той, без дори да трепне, когато един пияница излезе от една врата, олюля се и се блъсна в стената.

— Още не е пристигнал — повтори Флечър. — Как е възможно? Втората карета тръгна от Чалгроув заедно с нас, рано сутринта.

— Мислите ли, че може да е станала злополука? — попита Попи и сбърчи чело.

— Възможно е — отговори съдържателят, щракна с пръсти и двама коняри скочиха на крака. — Тръгнете с хората на Негова светлост; претърсете Чалгроув Роуд — нареди той и се обърна пак към

Флеч. — Възможно е да са заседнали в калта. — За съжаление най-близката странноприемница е поне на един час път с карета. Но ще направя всичко възможно да ви намеря място.

— Аз, разбира се, ще обезщетя всички, на които пристигането ни ще създаде неудобство.

Още един мъж изтрополи през вратата и започна да повръща шумно отвън. Попи потръпна.

— Кой е Андрю Уистън? — попита тя.

— Кралят на просяците — отговори съдържателят. — Висок е само седемдесет и един сантиметра и хората тук се тълпят да го видят. Идва от Лондон веднъж годишно и ни пее няколко песни.

— Пияница е, но е много дребен — обади се Флеч. — Когато е в Лондон, всяка нощ се напива в избите на „Сур“.

— Обича той пиенето — съгласи се съдържателят и се обърна към салона. — А момчетата обичат да пият с него, ако ме разбирате. Ще направя всичко възможно да ви настаня удобно. Сега мога да ви сложа в хубава спалня, но ще трябва да намеря частна трапезария за вас и за милейди.

— Трябват ни две спални — изчурулика Попи, — както и да настаните камериерката ми, разбира се.

На лицето на съдържателя се изписа паника.

— Вече дадох стаите си, Ваша светлост. Навярно ще мога да събера двама гости в една стая, но се боя, че не мога съвсем да изгоня хората.

Флеч докосна ръката на съпругата си.

— Нали не искаме да изхвърлим никого навън, в студа и на тъмно, Попи?

Тя погледна към него и отговори:

— Разбира се, че можем. Ако им платиш двойно, Флеч, те навярно ще са ти много благодарни.

Флеч открай време знаеше, че жените са по-жестокият пол. Но в гласа ѝ имаше някаква леко нервна нотка, която му се стори интересна.

— Колко си безчувствена! Аз не мога да изгоня хората навън в тъмното. Започва да вали сняг. Не е редно.

Тя сви устни, но той се извърна настрани.

— Нейна светлост любезно се съгласи да приеме тези неудобни условия — обърна се той към съдържателя, който се поклонил толкова

ниско, че носът му сигурно докосна коленете.

— Ще приготвя частна трапезария — каза той и ги поведе към стълбището, — както и най-хубавата вечеря, която сте опитвали в Оксфорд, уверявам ви. Само ми дайте един час да приготвя трапезарията и ще се почувствате съвсем удобно, уверявам ви.

— Можеш да спиш в салона — прошепна Попи на Флеч, докато се качваха по тъмните тесни стъпала.

— В никакъв случай! — отсече той. — Целият съм в прах, а ти си още по-зле. И двамата ще се изкъпем, ще вечеряме и ще заспим. Нали помниш, Попи, че сега вече не мисля за нищо, свързано с леглото? А аз съм мъж, който държи на думата си.

Тя кимна. Ако наистина беше повярвала на това, значи спокойно можеше да ѝ продаде цяла армия летящи катерички. По някаква причина желанието му отново се възпламени също толкова силно, колкото при първата им среща.

Той пое ръката на съпругата си. Единственото, което искаше, беше да я притисне с гръб към стената и да я целуне така, че коленете ѝ да се подкосят. Навярно защото беше толкова раздърпана. Флеч никога не успяваше да развали съвършения ѝ външен вид; дори и гола, тя винаги изглеждаше така, сякаш носеше невидим корсет.

Спалнята беше голяма, със скосен покрив, който слизаше ниско над леглото.

— Много е уютно — обади се съдържателят с нервен тон. — Това е най-хубавата ни стая, Ваши светлости.

Чаршафите бяха снежнобели и стаята изглеждаше чиста. Това и едно питие бяха единственото, от което Флеч наистина се интересуваше.

— И двамата ще искаме гореща вана — каза той, — а дотогава ми донесете бренди, ако обичате. И чаша вино за Нейна светлост.

— Вино ли? — попита Попи и вдигна поглед от бележките, които си беше водила в музея.

— Вино — отговори твърдо той. — И вана.

Съдържателят си тръгна и вниманието на Попи се съсредоточи върху Флеч.

— Не е ли по-добре да излезеш? Искам да кажа, ако ме оставиш да се изкъпя първа.

Флеч тъкмо бе успял да си смъкне ботушите; в отговор се приближи до леглото и се стовари отгоре му като дърво, което пада в гората.

— Сигурно се шегуваш — каза той измежду планините от пухен пълнеж, които се издуха около лицето му. — Изтощен съм, Попи. От два дни сме в каретата, а после прекарахме седем часа в един проклет музей. Опитвам се да изчистя неприятния вкус на прах от устата си.

Попи се приближи до огледалото. Когато зърна отражението си, нададе тих писък и задърпа косата си без никакъв успех.

— На нищо не прилича — отбеляза Флеч, който бе успял да пребори възглавниците и да седне. — Изглеждаш ужасно.

— Никога не си казвал подобно нещо — намръщи му се тя. Беше успяла да влоши нещата още повече — сега малко от онази черна козина беше полепнала по косата ѝ.

— Тогава бяхме наистина женени. Сега е различно. Сякаш сме женени от четирийсет години. Не проявяваме никакъв интерес един към друг в леглото. Можем да си казваме истината и да не се притесняваме, че ще нараним чувствата на другия.

Тя отново се обърна към огледалото и задърпа косата си.

— Само разнасяш черното навсякъде по косата си — отбеляза Флеч след известно време.

Тя отново изписка.

— Не можа ли да го махнеш с четката?

— Разбира се, че не. Сигурна съм, че ти никога не си подреждал сам косата си.

— Естествено, че съм. Не обичам мъже да докосват тялото ми — отговори Флеч. — Винаги съм се обличал сам, може би само с малко помощ за ботушите.

— Е, жените не могат да се справят — каза Попи с равен глас. — Дори не мога да завържа страничните турнюри.

— Не знам дали си забелязала, но камериерката ти я няма. Можеш ли да се съблечеш сама? — попита той и се благодари за юргана, който прикриваше издутината в панталона му.

— Разбира се — отговори тя решително.

— Е, добре, защо не го направиш? — Флеч започваше да се забавлява. — Защото — добави той с най-разумния си глас — стаята наистина не е достатъчно голяма за тези кошници, които носиш на

хълбоците си. А и, честно казано, не мисля, че съдържателят ще се зарадва, ако разнесеш навсякъде тази черна козина.

— Козина ли? — повтори Попи, извъртя се да го погледне през рамо и отново закрещя. В интерес на истината козината беше отвратителна. Един Бог знаеше откъде бяха дошли тези петна — най-вероятно от нещо в мазето на музея.

— Ако си свалиш турнюрите, ще се смалиш — ухили се Флеч и седна само колкото да си свали сакото и жилетката и да си разкопчае ръкавелите.

Тя го изгледа изпитателно и предупреди:

— Не гледай.

Той се облегна назад и затвори очи.

— Оставих всичко това в миналото, не помниш ли? А и никога не съм си фантазирал за жени, покрити с мръсотия.

А после я погледна изпод мигли, защото, честно казано, в момента за пръв път си фантазираше за жена, покрита с мръсотия. Полите на Попи бяха огромни; тя не спираше да ги вдига, при което изпускаше фустите. Най-накрая успя да набере целия плат и да го стисне в юмруци.

Когато вдигна полите си, Флеч трябваше да си поеме дълбоко дъх. Извивката на глезена ѝ беше най-красивата, която бе виждал някога. Той не можеше да види кой знае колко по-високо от сгъвката на коляното ѝ заради всички обръчи и банели около тялото ѝ. Попи се мъчеше да се справи с тях пипнешком, като сляп опосум нощем, ако можеше да използва някоя от нейните собствени метафори. Никога нямаше да успее да развърже това нещо.

— Имаш ли нужда от помощ? — попита най-накрая Флеч.

Тя рязко обърна глава към него и той ѝ се ухили.

— Бил си с отворени очи! — възкликна тя обвинително.

Той праметна крака през ръба на леглото и тя остави полите си отново да паднат.

— Никога няма да можеш да развържеш всички тези дрехи, Попи. Виждал съм те гола, нали помниш? Каква е разликата?

Тя измърмори нещо за уединение.

— Преди събличаше всичките си дрехи и лягаше на леглото пред мен съвсем гола — напомни ѝ той, докато вдигаше полите ѝ. — От

какво се страхуваш? Нали не си забравила, че сме възрастна семейна двойка? Навярно ще започна да пърдя пред теб при всяко хранене.

— Не би посмял!

— Напротив, и ако сме на официална вечеря, ще обвиня теб — увери я Флеч, като се бореше с ширитите, придържащи страничния турнюр. — Ще те побутвам по лакътя и ще казвам много високо: „Не се тревожи, миличка, ще кажа, че съм бил аз.“

— Ще те убия — каза Попи с решителен глас.

— И как точно? — поинтересува се той и я обърна на другата страна, за да развърже другия шнур. Трябваше да я накара да продължи да говори, в противен случай можеше да забележи как треперят пръстите му. Беше полудял от страст, което беше смешно при положение че Попи беше облечена, когато можеше да я обладае по всяко време, преди тя да напусне къщата, а се бе въздържал.

— Ще ти направя клизма.

Тя му се усмихваше широко и в очите ѝ блестеше дяволито пламъче. Вместо да я развърже, той успя само да дръпне силно възела.

— Ще ти направя клизма — продължи тя с весел глас, — а после ще издълбая дупка в нощното ти гърне.

— Ужасна си! Как, по дяволите, сваля това нещо камериерката ти?

Тя изви врат и надникна през рамо.

— Развързват се, много ясно. Ти развърза първата без проблеми.

— Е, тази се е омотала.

Помисли си да я помоли да се наведе на някой стол, за да му предостави по-добра гледка към възела, и прехапа език. Ако Попи го послушаше, той навярно щеше се хвърли към нея, полудял. Вместо това прехвърли полите ѝ над лявата си ръка и започна да развързва шнура.

— Каква противна идея беше това за нощното гърне! — отбеляза той, като се опитваше да не поглежда към извивката на дупето ѝ, абсолютно видима през прозрачната риза.

— Майка ми... — започна тя и изведнъж млъкна.

— Трудно ми е да си представя как майка ти атакува нощно гърне.

— Може да те изненада.

Вторият турниор падна на пода сред буря от тел. Флечър го изрита настрана и Попи нададе тих вик:

— Внимавай! Много е фино!

— Харесваш ми повече без тези неща — каза той, върна се до леглото и бързо се отпусна на него, преди Попи да е видяла предницата на панталона му.

— Изненадвам се да го чуя от твоята уста. Все пак обръчите са на мода, а това положително е най-важното нещо за херцог Флечър.

— Малко прекалих в това отношение — призна той и се подпря на стената. — Знаеш ли, опитвах се да те накарам да ме забележиш.

Тя се обърна с гръб към прозореца и го изгледа с отворена уста.

— Какво?

— Исках да ме забележиш. Но вече приех, че никога няма да ме желаеш, затова няма нужда да се старая толкова много.

Вместо да изглежда благодарна, тя изведнъж придоби вид, сякаш щеше да се разплаче.

— Това е толкова тъжно, Флеч!

— Вече го преодолях — увери я той. — Сега не е проблем.

Тя се извърна пак към огледалото и отново започна да се занимава с косата си, но каквото и да правеше, то просто влошаваше положението.

— Питам се, възможно ли е това черно нещо да е катран? — измърмори той след известно време. — Защото сега се разпространи по голяма част от косата ти отзад.

— Катран ли? Какво е катран?

— Едно черно и лепкаво нещо, което не се маха — отговори той и пак стана от леглото.

Попи бе започнала деня с великолепа прическа, в която имаше едно дълго и три по-къси пера и куп панделки отзад. Както и с огромно количество къдрици и масури, естествено, ситни къдрички най-отгоре и навярно цяла кутия пудра за коса.

Сега перата се бяха огънали, а косата й... Той докосна с пръст черното вещество и каза:

— Със сигурност е катран.

— Не можеш ли да го махнеш с четката? — попита Попи и отново се опита да погледне през рамо в огледалото. — Виждам, че има нещо черно, но...

— Първо трябва да извадим всички тези пера и панделки от косата ти.

За миг се възцари тишина.

— Как мислиш, дали скоро ще намерят Лус?

— Не е възможно да не знаеш как да си разпуснеш косата.

— При жените не е същото като при мъжете! — тросна се Попи, обърна се и го изгледа с ръце на кръста. Изглеждаше толкова сладка, че Флеч едва не си загуби ума и не я целуна. — Мъжете трябва само да си сложат малко пудра...

— Не и аз.

— И да си приберат косата на опашка. Това мога да го направя.

— Защо не го правиш понякога?

Тя избухна в смях.

— Да изляза с вързана коса като някое петгодишно момиченце?

— Но сигурно можеш да го правиш поне вкъщи?

— Така не се прави.

— Аз на твоето място щях да го направя. Тази прическа изглежда тежка и мирише ужасно.

— Косата ми не мирише!

— Нямам предвид на мръсно. Просто тази лавандулова пудра е толкова много, че изобщо не мога да усетя твоя мирис.

— Аз нямам мирис! — отсече Попи, стисна зъби и го изгледа свирепо.

— Аз имам — подуши се Флеч под мишницата. — Чудя се кога ли ще донесат тази вана.

— Ах, че си противен!

— Не съм — възрази той. — Просто харесвам миризмата на потта си. И твоята ще харесам.

Едно почукване на вратата оповести идването на съдържателя, понесъл тенекиена вана. След него вървяха трима мъже с ведра с гореща вода. Той постави ваната до прозореца и се обърна с лице към гостите си.

— Открехме прислужниците ви, Ваши светлости.

— О, колко хубаво! — възкликна Попи. — Камериерката ми идва ли?

— За съжаление каретата им се е преобърнала в една канавка. Доколкото разбирам, мъжете отвън са успели да скочат навреме. Но

личният прислужник и камериерката на Ваши светлости са били вътре в каретата. Прислужникът е загубил съзнание и се е съвзел едва преди час. А камериерката си е счупила ръката.

— О, не! Горката Лус! — извика Попи. — Трябва да отида при нея!

— Чувства се добре, настанена е в „Лисицата и колибрито“, Ваша светлост. Моят човек казва, че е пила посит^[2], за да облекчи болката, и сега спяла като новородено.

— И моят камериер ли е там? — обади се Флеч.

— И двамата са на сигурно място в леглото — увери го съдържателят. — Мислих за положението на херцогинята и си казах, че Елзи от кухнята ще може да ви помогне за вашите женски неща.

Той отстъпи назад, за да направи път на едно огромно яко момиче с ръце, по-космати от тези на Флеч. То се ухили и разкри трите си зъба.

Флеч хвърли поглед към Попи и каза:

— Със съпругата ми ще се насладим на първичното удоволствие да се приготвим за лягане без чужда помощ. Изобщо не го мислете — не искам да откъсвам Елзи от задълженията ѝ в кухнята.

Попи отвори уста, но Флеч изгони съдържателя и помощниците му от стаята, преди да е успяла да изрече повече от няколко възмутени нечленоразделни думи.

[1] Рокля от периода рококо, състояща се от драпирана по-къса пола, носена над дълга фуста. — Б.пр. ↑

[2] Горещо питие от мляко, вино и подправки. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 34

Шарлот извади Библията си и седна, опитвайки се да прикрие факта, че притеснено се опитваше да разбере дали днес Вилиърс изглежда по-близо до смъртта, отколкото предишния път. Само при мисълта за това сърцето ѝ подскочи, което беше глупаво. Тя почти не познаваше Вилиърс. Беше го посетила само четири пъти.

— Не съм се променил — обади се той, прочел мислите ѝ. — Аз съм си все толкова невъзможен, упорито отказващ да приеме християнските съвети и като цяло просто проклет.

— Пак си нося Библията — отговори Шарлот със сдържан, благопристоен тон. — Сигурна съм, че ще ви донесе голямо утешение.

— Ще ми прочетете ли онези части за Давид, докато е гледал Вирсавия? Като момче те ми бяха най-любимите.

— В никакъв случай! Ще ви прочита нещо от Лука. — И Шарлот подхвана прекрасната древна история за раждането на Исус. Той я изненада, като не се оплака, докато тя започваше: — „В дните на Ирода, цар юдейски...“^[1]

По някое време личният прислужник на Вилиърс донесе чаша вода и той отпи.

— Разказът за Коледа — обади се той. Гласът му беше ироничен както винаги. — Мислите ли, че това, от което имам нужда, е да слушам истории за чудеса?

— Няма да ви навреди. Коледа приближава.

— Едно време много обичах този празник — каза той и върна чашата на прислужника, който я напълни повторно и тихо излезе от стаята. — Заради желанията, нали разбирате. Желанията.

— Вие какво си пожелавахте?

— Да летя. Винаги съм искал да летя. Но бих приел и дарбата да разбирам езика на животните. Ами вие?

— Нас никога не ни насърчаваха да си намисляме желания, не и във връзка с Коледа. Но имам много хубави спомени от празника.

— Днес изглеждате по-скована.

— Винаги съм такава. Искате ли да продължа да чета, Ваша светлост?

— Не ми викайте „Ваша светлост“, ако обичате.

— „А Младенецът растеше и крепнеше духом — продължи да чете Шарлот, — като се изпълняше с мъдрост; и благодат Божия беше върху Него.“^[2]

Но не мислеше за думите, които четеше; мислеше си за кожата на Вилиърс, така силно обтегната над скулите. Той умираше — Шарлот го усещаше с цялото си същество. Защо тогава се държеше така превзето с него, когато виждаше, че това го прави нещастен?

Тя отново остави книгата. След малко той затвори очи — миглите му наистина бяха удивително дълги — и каза:

— Продължавайте.

— Струва ми се, че ви стига толкова.

— Искам да разбера как завършва историята — настоя той и избухна в смях при вида на изражението ѝ.

— Трябва да си допиете водата.

Той взе чашата и тя се помъчи да измисли какво да каже. Нещо, което да върне онази искра в очите му.

— Защо сте искали да летите? — попита тя.

— Кой не би искал? Да имаш крила на гърба си и цялото небе да е твое... да се носиш с вятъра като ястребите и да кацаш на някое дърво да побъбриш с приятелите си. Абсолютно съм убеден, че разговорите, които се провеждат по клоните на дърветата, са много по-интересни от тези в лондонските къщи.

— Колко хубаво!

— Все трябва да сте си пожелавали нещо — поде Вилиърс на свой ред. — Няма англичанин, който да не си е пожелавал да намери бобчето в тортата си и да стане Цар на бобчето или ужасната му помалка сестра да загуби на горянка^[3], а може би дори да си опърли пръста на някоя стафида.

Мина ѝ мисълта да изрече някакъв детински отговор, но все пак му каза истината:

— Никога не съм си пожелавала нищо особено, преди да стана на шестнайсет.

Той вдигна към нея натежалите си очи.

— Тогава сте се влюбили?

— Не. Просто исках някой да се влюби в мен. Бях сигурна, че ще успея да нагодя чувствата си към всеки, който прояви интерес.

— Горката Шарлот — измърмори той. Сега в гласа му нямаше такова отегчение. Оказа се права: той имаше нужда да помисли за някого друго, освен за себе си. — Някой ли не се влюби във вас?

— Веднъж си помислих, че един се е влюбил. Лорд Барнаби Рийв.

— Рийв е бил онзи Барнаби, заради когото дойдохте при мен? Не знаех малкото му име.

— Веднъж танцувахме цяла нощ — потвърди Шарлот. — Помислих си... но той напусна Лондон само след няколко дни и полудя, или поне така казват.

— Колкото и да ми е неприятно да развалям сладките ви спомени от първата любов, според мен е по-добре човек да не се жени, отколкото да се окаже впримчен в брак с някой луд. Много хора биха се съгласили.

Ръцете му лежаха странно отпуснати върху завивката. Видът им я накара да заговори припряно:

— Несъмнено сте прав. След известно време спрях да искам някой да се влюби в мен и просто започнах да желая някой да е достатъчно сляп, че да ме сбърка с някоя, в която може да се влюби.

Той се усмихна едва-едва.

— Вие нямате особено успокоително въздействие. Особено когато избухвате и започвате да ми ръмжите. Предполагам, че точно това се харесва на Елайджа.

— Елайджа?

— Херцог Боумонт. Предполагам, че мога аз да се ожения за вас.

Шарлот го изгледа с ужас.

— Вие... — започна тя, но млъкна. Той умираше, но как би могла да му го каже?

— Умирам, умирам, умирам и това постоянно спъва светския ми живот — подметна нехайно той. — Да си полумъртъв е същото като да си слабоумен, като Рийв. Нито едното, нито другото помагат на човек да влезе в компанията на по-високопоставени от него, нито пък го правят подходящ съпруг.

Шарлот се съвзе.

— Всъщност вие не искате да се ожените за мен — каза тя. — Освен това сте прекалено високопоставен за такъв брак. Не бих дръзнала да пожелаая подобно нещо.

— Мислех, че жените обичат да се омъжват за по-високопоставени от тях мъже. Отразява се чудесно на потомството им.

— Както вече изтъкнахте, аз нямам потомство — отбеляза Шарлот. — Защо да се тревожа за бъдещите му титли при тези обстоятелства?

— Предполагам, че ще останете шокирана, но миналата нощ си мислех, че е трябвало да си направя труда да създам няколко деца, а после си спомних, че вече съм го направил.

— Така ли?

— Незаконородени — осветли я той. — Така става понякога.

— Не и с мен — отвърна остро тя.

— Като цяло жените успяват по-добре да следят какво правят децата им.

Треската отново се връщаше, затова Шарлот каза:

— Мисля, че трябва да се върнем към Библията, макар че навярно вече е късно за душата ви.

— Как мислите, дали ще изкупя греховете си, ако ви намеря съпруг?

— По-добре се погрижете за клетите си деца — отвърна тя и продължи, усещайки нотката на интерес и ужас в гласа си: — Колко са?

— Не стигат за цял хор — отговори той, — но са прекалено много за солови изпълнения. Между другото, вие можете ли да пеете?

— Не.

— Познавам едно много мило момче, което има нужда от съпруга, но обича песните.

— Не ме бива особено в тези неща — призна Шарлот.

— Какво ще кажете за конете?

— Те съществуват.

— Значи не сте им голям любител. Но вие обичате да говорите. И двамата го знаем. И имате добри идеи за речите на Боумонт... какво ще кажете за някой обещаващ млад политик? Такива има много.

— Те искат жена с голяма зестра — напомни му безстрастно Шарлот.

— Вие можете да получите голяма зестра.

— По една случайност не я получих.

— Аз мога да ви я дам — уточни Вилиърс, разтвори очите си много широко и я погледна. Очите му бяха наситено черни.

— Защо?

— Защото ви харесвам. А човек, който умира, си има своите слабости, своите глупости...

— Благодаря ви — отговори Шарлот, но добави малко тъжно: — Би било грозно да си купя съпруг, не мислите ли? Дори ако един херцог ми даде зестра.

— О, няма нужда да разбира откъде е зестрата. Една по-хубава рокля и малко руж на бузите от време на време. А косата ви! — погледна я той по-внимателно. — Изглежда по-зле, отколкото си я спомням.

Тя не му каза, че тази сутрин сама си направи прическата с треперещи пръсти, уплашена, че той е мъртъв или почти мъртъв, а после излезе тичешком от къщата, макар че Мей крещеше зад гърба ѝ.

— Пак ще съм си аз.

— Не и след като ви преобразя. Но не мисля, че някой политик ще е подходящ за вас. Прекалено са сурови, твърде алчни. Имате право: възможно е въпросният политик да се ожени за вас, воден от мисълта за пари и политическо влияние. Всички те имат тези противни наклонности. Мисля, че ви трябва някой интелектуалец.

— Някой какво?

— Философ. Рийв беше мислител. Помня как говореше с безумна страст по разни теми. С него никога не беше скучно.

— Наистина не беше — съгласи се Шарлот.

— Почти Коледа е.

— Утре е Никулден.

— Господи! — прошепна той. — Струва ми се, че дуелът беше вчера, а всъщност... не, не може да са минали месеци.

— Минаха.

— Значи наистина няма да оцелея, нали?

— Прекалено сте неприятен, за да умрете! — отвърна остро тя. — Ако не внимавате, ще се омъжа за вас, докато сте във властта на треската, а после ще ви взема всичките пари.

Меланхолията като че ли го напусна и той се засмя, макар че това го накара да изхрипти.

— Какво, по дяволите, ще направите с парите? Нови дрехи ли ще си купите?

— Ще ги дам на децата ви — отговори тя.

— На тях не им липсват пари. Няма баща, но пари имат. Написах завещанието си. Не съм никакъв баща и ще им е по-добре без мен.

— Дрън-дрън! Вие сте баща. Просто сте лош баща.

— Ще трябва да ви намеря глух съпруг — отсече той и присви очи. — Но настоявам да не спирате да ме посещавате дотогава.

— Защо да рискувам репутацията си заради едната вяра в сватовническите ви умения, които и бездруго не звучат много убедително?

— Има нещо за мен, което не знаете. Когато се захвана с нещо, никога не се провалям. Ще ви намеря идеалния мъж. Бих искал да видя как ще му откажете.

— Ако го приема, ще трябва и вие на свой ред да направите нещо за мен.

— Какво? Ще ви помогна да изпълните най-горещото желание на сърцето си и в замяна ще ви дължа услуга?

— Аз ще ви опазя жив достатъчно дълго, за да изпълните въпросното желание — изтъкна тя. — В противен случай вероятно ще се стоварите в гроба само защото вашият лекар ви заповядва. Не мисля, че някой в Лондон осъзнава колко сте слабоволев.

— Колко сте свадлива само! Е, добре, каква е вашата услуга?

— Ако ми намерите съпруг — такъв, какъвто харесвам, — аз ще стана съпруга, а вие ще станете баща.

— Аз съм баща също толкова, колкото беше и моят. Всъщност по-добър, защото никога не им крещя.

— Можеше и да им крещите, ако знаехте имената им.

— Вие сте по-лоша от свадлива — отбеляза той. — Ще ми е необходимо чудо, за да ви омъжа успешно.

— Освен това ще трябва да седнете — тросна му се тя на свой ред. — Как очаквате да ми намерите съпруг, ако не спирате да се излежавете?

Той я изгледа втренчено.

— Нямам избор, когато ме връхлети треската.

— Да, но аз не мога да съсипя репутацията си, като продължа да идвам във вашата къща. Кой свестен мъж ще поиска да се ожени за жена, с която се е запознал във ваше присъствие... в спалнята ви?

— Права сте — измърмори той. — Предполагам, казвате, че трябва да стана.

— Ами... — поколеба се тя.

— Винаги съм смятал, че генералите трябва да са жени.

Той сякаш се унесе и тя прибра Библията в чантичката си с джувки с намерението да излезе безшумно. Той обаче отвори очи и каза:

— Коледно събиране в някоя къща, ето от какво имаме нужда.

— Заспивайте — отговори тя. — Пак изглеждате ужасно слаб.

— Ако ни поканят на коледно събиране, можете да ми прочетете целия Вехт завет, без никой да заподозре, че помежду ни е имало такъв неприличен контакт. Утре ще се заема да го уредя — обеща той и очите му отново се затвориха. — Знаете ли, уморен съм. Но не както от треската. Може би вие сте чудото, госпожице Шарлот Както-там-се-казвахте.

— Хмм — измърмори тя, просто за да му даде някакъв повод за размисъл.

Финчли се въртеше в преддверието и тя му се усмихна.

— Мисля, че сега сънят му е укрепителен — прошепна тя. — Не изглежда повален от треската.

— Слава на Всевишния — промълви Финчли с вид на човек, готов да заплаче. — Каретата ви очаква, госпожице Шарлот.

[1] Лука 1:5 — Б.пр. ↑

[2] Лука 2:40 — Б.пр. ↑

[3] Игра, която се играе през зимата и особено на Бъдни вечер. Нагрява се бренди и се слага в широка плоска купа. Добавят се стафиди и после брендито се запалва. Обикновено осветлението се гаси или намалява за подсилване на призрачния ефект. Целта на играта е да се извадят стафидите от горящото бренди и да се изядат, с риск от изгаряне. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 35

— И какво точно мислиш да правиш сега? — попита сърдито Попи, когато вратата се затвори зад Елзи. — Как очакваш да се приготвя за лягане, а камо ли да се изкъпя? Не мога да си легна с всичката тази пудра в косата!

— Всяка вечер ли отмиваш пудрата?

— Разбира се!

— Мислех, че жените спят с изправени глави, за да не си развалят къдриците. Ти никога не си разпускаше косата, когато идвах в спалнята ти.

— Не, естествено!

— Е, добре, защо не? — зачуди се той, приближи се зад нея и започна да извива косата ѝ. — Дори когато те виждах по нощница, косата ти винаги беше фризирана. Мислех, че винаги я оставяш така.

— Аз, естествено, се къпех пак след посещенията ти и тогава камериерката разпускаше косата ми. Какво правиш? — попита Попи. Започваше да се чувства много особено.

Макар че Флеч вече не искаше да спи с нея... ами, двамата бяха сами. Наистина сами. Нямаше камериерка, която да чака да я изкъпе. Изобщо никаква прислужничка.

— Вадя всички тези фуркети от косата ти, разбира се.

— Онази млада жена щеше да се справи чудесно!

— Тя носеше престилка, Попи. Ти видя ли тази престилка?

— Работи в кухнята. Защо да не носи престилка? Понякога и аз си слагам престилка, когато се занимавам с разни домакински задачи.

— Значи не си забелязала, че престилката беше окървавена? — попита той. — Защото аз забелязах. Видът ѝ беше такъв, сякаш нежната Елзи е извивала вратовете на пилетата с голи ръце.

Попи трябваше да признае, че няма особено желание да я къпе убийца на пилета.

— Ох!

— Не мога да извадя това перо. Онова дългото отзад.

— Е, недей просто да дърпаш!

Но когато вдигна ръце и се опита да му помогне, той ги плесна и я накара да ги свали.

— Извадих доста фуркети — каза след малко. — Но това черно нещо не излиза, Попи. А перото не помръдва.

— Ще се отмие — каза тя. — Ако сега го оставиш, ще го отмия във ваната.

— И как точно мислиш да го постигнеш?

Тя се обърна и го изгледа заплашително. Едно перо я перна по окото и тя го бутна настрана.

— Тези пера са залепени в косата ти. Знаеше ли, Попи? Камериерката ти сигурно ги залепя, а после ги изрязва.

Попи не го знаеше, но имаше много неща, които тя не знаеше за прическите. Затова плащаше на Лус толкова висока заплата.

— Проблемът е, че тук нямаме ножици — каза той. — Предполагам, че мога да питам съдържателя.

Той отвори вратата и изрева заповед в коридора, преди Попи да отговори.

Миг по-късно размаха към нея една ножица.

— Ще трябва да изрежа всички тези черни неща и перата. По-добре не мърдай.

Тя се отдръпна назад.

— Ти шегуваш ли се? Няма да ми режеш косата! Аз ще измия катрана. И лепилото.

— Добре — съгласи се той и скръсти ръце на гърдите си.

На Попи ѝ беше ужасно неприятно, че изглежда толкова... ами... толкова мъжествен. Това беше думата. Флеч беше едър мъж с много мускули и това, естествено, я изнервяше. Всъщност ѝ вдъхваше желание да прокара ръка по мускулите, които издуваха лепената му риза.

— Аз ще го изтъркам — повтори тя. — Затова, ако нямаш нищо против да излезеш, Флеч, ей сегичка ще свърша.

— Къде да отида? Да не искаш да сляза долу да зяпам Краля на просяците?

— Не ме интересува къде ще отидеш, но не можеш да останеш тук, докато се къпя.

— Защо? Виждал съм те гола, Попи. Проклятие, целувал съм те от главата до петите съвсем гола. Нали не си забравила, че сме женени от четири години? Тази страна от брачния ни живот приключи. Мисля, че ти трябва помощ.

Той хвана един кичур от косата ѝ и го погледна с отвращение.

— Някога къпала ли си се сама?

В гласа му имаше нотка, която ѝ се стори критична.

— Не! — отвърна разярена Попи. — Нито аз, нито която и да било от жените, които познавам!

— Просто предлагам да ти помогна.

Ето че я накара да се почувства виновна, задето му се тросна. Какво значение имаше? Беше я виждал гола безброй пъти. Освен това катранът сгъстяваше пудрата ѝ за коса на буци. Започваше да полудява от сърбеж.

— Добре. Но ще се изкъпя по риза.

Той сви рамене.

— Лично аз предпочитам да съм наистина чист, но знам, че с много дами не е така. На човек му стига да влезе в някоя бална зала, за да го разбере.

— Аз съм чиста! — изръмжа тя.

— Ти избираш — каза благо той. — За мен няма значение какво си облякла във ваната. Може би се повтарям, но тази част от брака ни приключи.

Всичко това беше така смущаващо! Попи се опита да развърже роклята си и осъзна, че не може да разкопчае сама колана. Добре че Флеч беше тук! Той разкопчаваше малките кукички, когато тя си спомни какво каза Джема и се разкикоти.

— Пак ли си мислиш за Лудън?

Гласът му звучеше много недружелюбно.

— Джема ми каза, че понякога мъжете са много полезни при пътуване с карета — каза тя и почувства как смехът отново напират у нея. — Права беше.

Той дръпна роклята ѝ назад, свали я от раменете и ръцете ѝ и тя я прекрачи. Точно тази рокля беше с три отделни фусты, които тежаха много. Връзките на корсета ѝ се намираха отзад, затова Флеч се зае с тях, като от време на време изругаваше тихо под нос. Определено не

беше особено полезен. Попи отново започна да мисли за опосума в „Ашмолиън“.

— Тези пръсти, които могат да се обръщат и да докосват останалите, са много важни — каза тя на Флеч.

Чу шум от разцепване и връзките ѝ паднаха. Тя рязко се обърна и го видя да стиска парчета от тях в ръцете си.

— Не се разделяха — обясни той с глупава усмивка.

Попи сложи ръце на хълбоците си.

— Сега какво ще правя без корсет?

— Е, така или иначе не можеш да носиш повече тази рокля.

Той обърна роклята с крак и Попи видя черните следи от двете страни. Когато вдигна поглед, видя, че Флеч се взира право в гърдите ѝ. Тя сведе очи и осъзна, че ризата ѝ е толкова лека, че се виждаха очертанията на бюста ѝ. Дори зърна розовото връхче на едното си зърно.

Но преди да успее да обвие ръце около гърдите си, погледът му се плъзна настрана, сякаш не виждаше нищо интересно, и той каза:

— Ти влез във ваната, а аз ще се опитам да отмия този катран.

Естествено, че вече не беше привлечен от тялото ѝ! Все пак разполагаше с четири години, за да ѝ се наслаждава, и това бе достатъчно. Освен това Попи добре знаеше, че бюстът на много жени е огромен в сравнение с нейния.

Тя повдигна подгъва на ризата си и стъпи във ваната. Хвърли бърз поглед към Флеч, но той стоеше в другия край на стаята и гледаше през прозореца.

— Вън вали — каза той. — Истински сняг.

Попи видя, макар и смътно, едно бяло петно над рамото му. Стаята изведнъж ѝ се стори още по-малка и интимна.

— Обичам да вали на Коледа — промълви и седна във водата, като мислеше какво ще се случи с ризата ѝ, когато се намокри.

Не че това щеше да има значение за Флеч.

Мокрият плат полепна по краката ѝ, фин като мрежа. Тя я придърпа над коленете си, но на мястото, където платът падаше между краката ѝ, можеше дори да види златистите косъмчета през тънкия плат. Бързо притисна колене към гърдите си и разплиска вода на пода.

— Готова ли си? — попита той от прозореца.

— Не!

Ако обвиеше ръце около гърдите си и останеше с вдигнати колене, щеше да бъде покрита. Не прилично облечена, но покрита.
— Да — каза тя. — Готова съм.

ГЛАВА 36

Джема и съпругът ѝ приближаваха края на партията си. Ако трябваше да заложи, Джема би казала, че печели безусловно. Боумонт беше изиграл първата партия в това състезание с яростно напрежение, сякаш всеки ход щеше да предопредели смяната на правителството.

Но в тази игра той не спираше да прави невнимателни ходове, а после започваше да говори за индийския проектозакон на Фокс, за търговския договор с Франция, за положението на шотландските благородници в Камарата на лордовете. Сякаш искаше да чуе мнението ѝ. А тя нареждаше дъската за втора партия (защото двамата си бяха създали навика да играят по една странична партия, както я наричаха) и ако ѝ се стореше, че той наистина говори глупости, му го казваше.

Джема действително бе започнала да чете „Морнинг Кроникъл“ и „Морнинг Пост“, макар че внимаваше да не го спомене пред него. Нямаше смисъл една жена да позволява на съпруга си да мисли, че е интересен — това щеше да доведе само до неприятности.

Тази вечер Джема погледна към дъската и разбра, че го е победила. Оставаха им още три дни заради правилото „по един ход на ден“, но партията беше приключила.

— Ти изобщо не изигра тази партия сериозно — каза тя, премести царицата си на Е5 и взе единствения му останал топ.

Той премести една пешка в безнадежден жест на солидарност към застрашената си царица.

— Вярно е — съгласи се той. — Но не искам да си мислиш, че желанието ми да спечеля, е намаляло.

— Мисля, че това, което ти дава импулс за игра, е съперничеството — каза тя. — Миналия път съперникът ти беше Вилиърс, а не аз. Сега, когато Вилиърс не играе успоредна партия, не можеш да се насилиш да дадеш всичко от себе си.

Не каза очевидното: че ако беше преценила правилно, той всъщност няма истинско желание да победи. И тъй като самата тя бе

предполагаемата награда, ако победеше в състезанието... е, това го знаеше от години, нали така?

— Всеки момент ще приемат индийския проектозакон на Фокс — каза той. — Искаш ли да отидем в провинцията? Майка ми пише, че ще остане в Шотландия.

Нямаше нужда да обяснява защо го казва: вдовстващата херцогиня се славеше надлъж и шир с проклетията си.

— Ще дадем увеселение там — отговори Джема. — Тъкмо разпратих поканите.

Той тъкмо слагаше фигурите по местата им. Ръцете му спряха за миг, после продължиха със задачата си.

— Разбира се — каза той. — Чудесна идея.

Джема се подразни, че той не реагира по-силно.

— Да поканя ли госпожица Татлок?

Въпросът натежа във въздуха. Тя нарочно го дразнеше, но защо? Защо?

— Ще ми бъде много приятно.

Ето го, значи, отговорът на въпроса ѝ.

— Но не и сестра ѝ. Не мога да понасям сестра ѝ.

— Постоянно трепери и се колебае — съгласи се Елайджа.

— Попи и Флеч, разбира се.

— Но не и майка ѝ — каза този път той. — Не мога да понасям майка ѝ.

— Лейди Флора никак не е нерешителна — съгласи се Джема с чувство.

— Тя е направо свирепа.

Джема се засмя.

— Ще поканя онзи симпатичен доктор Лудън от Кралското дружество — продължи тя. — Така Флеч ще бъде нащрек.

След като изслуша обяснението ѝ, Елайджа видимо се развесели.

— Джема Сватовницата — отбеляза той. — Не е за вярване.

— Не е необходимо бракът им да се разпадне. Те се обичат.

— Но ако интимният им живот наистина е толкова ужасен, колкото казваш...

Тя вдигна рамене.

— Нашият не беше кой знае колко по-добър.

Прекалено късно осъзна, че е влязла в капан.

— Нашият брак — каза Елайджа замислено.

Джема скочи от стола си.

— Време е да се обличам!

Той стана от мястото си.

— Може би... бихме могли да поканим Вилиърс?

— Вилиърс? Но той е...

— Сам. Има прислужници, но...

Това беше онзи Елайджа, в когото се влюби преди толкова години, и се беше появил по такъв неочакван начин.

— Ако поканим Вилиърс, всички клюкарки ще ликуват — отбеляза тя. — Никой няма да повярва, че той умира. Ще решат, че имам affaire с него под носа ти.

— Когато си помисля, че може да умира, почти ми се иска да имаше.

За миг Джема почувства, че не може да си поеме дъх. А после каза:

— Е, това определено ми дава представа за моето място в живота ти.

Той тъкмо буташе стола си обратно. Сега погледна към нея.

— Какво... — И осъзна какво. — Нямах предвид това.

Но на Джема ѝ стигаха толкова сърдечни терзания за един ден.

— Така ти се пада — отсече тя. — Ще го излекувам, а после ще се пъкна в леглото му и ще докажа, че всички клюки са основателни.

В очите му се изписа нещо... Разбира се, не беше нещастие, макар че приличаше на...

— Ще трябва да се унизя дотам да надзъртам през ключалките — каза той със сериозен вид.

— И защо?

Той направи крачка към нея.

— Ти си моята херцогиня, Джема.

— Да, от много години.

Той повдигна брадичката ѝ.

— Онази вечер ме целуна.

— Моментно отклонение! — възрази тя шепнешком.

— Целувките са като претенция за собственост, не мислиш ли?

Двамата стояха толкова близо един до друг, че Джема усещаше топлината на тялото му, и ненадейно си спомни колко е едър в

сравнение с нея. Колко различно е тялото му от нейното. Той не ѝ даде време да отвърне с остроумна забележка: просто наведе глава и я целуна така, че дъхът ѝ секна.

— Собственост — повтори той с малко по-дълбок от обичайното глас.

И излезе от стаята.

ГЛАВА 37

Флеч се боеше да се обърне. Струваше му се, че някой е омагьосал стаята със сладко, сънено проклятие на интимно уединение. Снегът беше като храсталаците, избуяли около двореца на принцесата — онази, която спала цели сто години. Само ако разполагаха със сто години — без прислужници, без майката на Попи, без всички тези „Ваша светлост“ и „Моя светлост“.

Прозорците се запотиха, когато снежинките започнаха да танцуват и да се въртят от външната страна на стъклото. Може би бурята щеше да се окаже нещо като храсталак и да ги прикове завинаги сгушени един до друг в удобно легло.

Едва-едва виждаше златистата коса на Попи, отразена в прозореца, както и извивката на рамото ѝ. Тя, разбира се, беше седнала с гръб към него. Косата ѝ падаше на безформени къдрици, черното се смесваше със златистото, а отзад стърчаха две пера. Стигаше чак под кръста ѝ.

Съдържателят им бе оставил някакъв течен сапун, но според Флеч нямаше начин той да подейства върху този катран. Все пак взе един леген и малко вода от последното ведро.

— Ще я излея над главата ти.

Попи обви ръцете си още по-здраво около гърдите си и кимна.

Той остави водата да потече бавно. Артистично. Изля малко вдясно, така че ризата ѝ да прилепне към лопатката, а после изсипа още по гърба ѝ. Премести се вляво, за да види деликатната розовина на кожата ѝ през ризата. Попи започна да трепери.

— С ризата ще ти е още по-студено — предупреди я той. — И не ми е ясно как ще се измиеш през плата.

Тя просто наклони глава и каза:

— Сега ще ми измиеш ли косата, ако обичаш?

Той взе още вода, но косата ѝ беше гъста и дълга. От аромата на лавандулова пудра започваше да му се повдига, затова сипа още вода. После изля от течния сапун и започна да го втрива в косата ѝ. За миг тя

не помръдна, но след това започна да протестира, да му дава съвети и указания.

— Попи!

Тя млъкна за миг.

— Мила ли си някога косата на когото и да било?

— Не.

— Аз съм мил моята и сега мия твоята по съвсем същия начин.

— Но мен ме боли! — възрази Попи. Сега беше спряла да прикрива гърдите си и се беше вкопчила в двете страни на ваната. — Тази вана ще се преобърне!

— Трябва да вложи малко сила — настоя той. — Косата ти е в ужасно състояние. — Той вдигна една част, която изглеждаше абсолютно сплъстена и залепнала. — Пфу! Дали просто да не я отрежа?

— Не! — изпищя тя. — Недей! Мога да я разплета! Сигурна съм, че мога!

— Винаги можеш да си сложиш перука, докато порасне — изтъкна Флеч. — Мисля, че с перука ще е по-лесно. Нали не искаш да ми кажеш, че камериерката ти отмива всичко това от косата ти всяка вечер?

— Да, всяка. Понякога отнема известно време.

— Колко време?

— Обикновено не повече от два часа — отговори Попи. — Ох!

— Два часа! — възкликна Флеч и спря да се опитва да прокара пръсти през оплетената ѝ коса. — Губиш по два часа всяка вечер за това? Ами онези нощи, когато идвах в леглото ти — стояла си будна още два часа, за да си измиеш косата?

Попи го погледна и примигна. Над очите ѝ висяха мокри кичури, подобни на миши опашки.

— Понякога, когато съм много уморена, очите ми се затварят, но не мога да спя с напудрена коса. След един ден започва ужасно да сърби. Когато денят е лош, полудявам още преди вечеря.

Флеч се взираше смаян в нея.

— Попи — каза бавно той, — да не искаш да кажеш, че главата те е сърбяла, когато се любехме?

За миг тя застина, после призна:

— Само понякога.

Звучеше виновно като малко момиченце. Той се загледа в главата ѝ и получи прозрение. Може би...

— Ти трепериш. Трябва да съблечеш тази мокра риза. Със сигурност ще замръзнеш.

Той се приближи до камината и сложи още една цепеница.

— Не те гледам. Съблечи я, Попи.

Чу звука от свличане на мокър плат на пода. Отново разбута огъня, като мислеше усилено. Трябваше да действа бавно. Много бавно. Да се моли снегът да продължи. Да ѝ каже, че изобщо не се интересува от тялото ѝ. Да я накара да му повярва.

Което означаваше без никакъв секс. Всеки мускул в тялото му, включително най-любимият му, възропта.

Трябваше да направи така, че нещата да се получат, защото резултатът трябваше да е траен. Бавно започваше да осъзнава, че дори не познава съпругата си. Как така не е разбрал, че през всички тези часове, които той посвещаваше на тялото и, тя е чакала, изпълнена с отчаяно желание да си измие косата?

Спомни си как се опитваше да докосне косата ѝ, а тя винаги възразяваше. Той, разбира се, се предаваше, защото всички знаеха, че прическите на дамите отнемат часове. Ведрото с вода до огъня все още беше топло; той взе черпака и отново поля Попи. Тя изписка и Флеч видя, че наднича да провери дали гледа към голото ѝ тяло.

Не я гледаше. Защото, ако наистина погледнеше към всичката тази розова кожа, изложена пред него като най-прекрасния захарен бонбон в живота му, щеше да ѝ се нахвърли като ненаситен звяр.

Вместо това мина зад нея като човек, който изобщо не се интересува от брачното легло. Сипа още сапун върху косата ѝ, взе гребена и започна сериозно да се опитва да извади катрана.

Петнайсет минути по-късно започна да се тревожи.

— Не излиза. Ще трябва да отрежа част от косата ти, Попи. Особено дългата част.

Той взе един дълъг грозен кичур, който падаше на гърба ѝ, оплетен с перото, катрана и един Бог знае още какво.

Попи вдигна поглед към него и за свой ужас той видя как по бузата ѝ се плъзна сълза.

— Сигурен ли си?

— Съжалявам. Виж.

Тя погледна към сплъстения кичур и по бузите ѝ се изтърколиха още няколко сълзи.

— Няма значение. Можеш да носиш перука. За какво изобщо ти е всичката тази коса? От нея те сърби. Така ще ти е по-добре.

— Но тогава... — подсмръкна тя по начин, който я накара да изглежда божествено, затова той ѝ подаде кърпичката си. Тя зарови лицето си в плата и каза нещо.

— Какво?

— Ще бъда толкова грозна! — изрече отривисто тя и вдигна поглед към него. Долната ѝ устна трепереше. — И старомодна. Ти мразиш старомодните жени!

Само ако знаеше! Само ако... Флеч се постара да гледа само над ключицата ѝ.

— Това няма значение, Попи — отговори той с най-дружелюбния си глас. — Майка ти, ти е казала истината за мъжете: ние не можем да останем дълго време привлечени само от една жена. Обичам те и искам да се чувстваш удобно. Косата ти изобщо не ме интересува!

Тя отново подсмръкна и избърса още няколко сълзи.

— Не звучи така, сякаш ме обичаш.

— Да, но те обичам — отсече той и грабна ножицата. — Ще те обичам дори с коса, къса като на онзи опосум.

Видя на бузите ѝ още няколко сълзи, но тя наведе глава и не каза нищо, затова той започна да реже.

След известно време се обади:

— Попи?

— Да?

Гласът ѝ беше приглушен, защото беше свила колене към гърдите си и беше заровила лицето си в тях.

— Знаеше ли, че в косата ти има заплетени кичури, близо до скалпа?

— Какво?

Той отрязва един и ѝ го показва.

— Виждаш ли? Цялата е сплъстена. Мисля, че отзад камериерката ти всъщност не е сресвала косата ти докрай.

Тя потръпна и отново се разплака, този път шумно.

— Просто я отрежи! — извика тя. — Давай! Няма значение!

Затова Флеч я отрязва. Режеше и кълцаше. Опита се да спаси частите, през които можеше да прокара гребен, но трябваше да махне целия катран.

— Мисля, че проблемът е, че е лепила пера в косата ти отзад. И предполагам, че после ги е рязала, ако катранът не се е махал.

— Това е отвратително! — потръпна Попи.

— Намирам краищата на перата — продължи Флеч. — Това е цяла менажерия.

— По-скоро птичарник — отговори горчиво тя.

— Изненадан съм. Открай време се чудя как жените успяват да вдигнат косата си във въздуха и да я направят три пъти по-висока от тях самите. Сега вече знам.

— Понякога Лус слага вътре възглавничка — обясни Попи. — Как иначе да накара перата да стоят вдигнати? Перата, които нося при официални случаи, са дълги четирийсет сантиметра. И си мисля, че всъщност не е виновна тя. Повечето жени оставят косата си вдигната между отделните фризириания, оставят дори перата, но аз винаги настоявах да я измия, всяка вечер.

— Намерих един фуркет — съобщи ѝ Флеч. — Виж, с диамантена главичка е.

— Едва от вчера е — отвърна рязко Попи. — Караш ме да се чувствам чудовищно мръсна.

— Вземи си поука — отговори Флеч. Но тя изглеждаше така покрусена, че той омекна и каза: — Ти поне никога не миришеш, Попи. Не понасям как жените миришат на свинска мас.

— Пудрата полепва по маста и ме сърби. Вместо това използвам лой.

— Лой!

Това обясняваше много неща. Флеч безмилостно отрязва още няколко кичура, сплъстени от лой.

— Ще си намеря друга камериерка — каза Попи. — От самото начало не харесвам Лус.

— Тогава защо я задържа, за бога?

— Майка ми я намери. Французойка е. И ми прави най-вълшебните къдрички. Помниш ли бала на лейди Солсбъри?

— Косата ти беше висока като Вавилонската кула.

— Беше прекрасна.

Флеч изрязва още няколко туфи и те паднаха върху рамото на Попи. Тя ги взе, потръпна и ги пусна на пода.

— Това, което не разбирам, е защо така и не си забелязала какво прави камериерката ти, или по-точно какво не прави.

Гласът на Попи прозвуча раздражено:

— Една дама не се сресва сама.

— Една дама не прави това, една дама не прави онова. Радвам се, че съм мъж.

— Ако бях мъж — каза Попи, — щях да следвам в университета „Кеймбридж“ и да стана прочут естественик.

— Доктор Попи, световноизвестен специалист по кучета-опосум — измърмори Флеч. — Готово. Мисля, че свърших. — И той прокара гребен през косата, която ѝ бе останала.

— Пак трябва да се изкъпя — измърмори Попи. — Тази вода стана много мръсна.

Флеч вдигна роклята ѝ и я запрати стратегически над огледалото в ъгъла. После грабна една кърпа и ѝ я подаде.

Тя погледна към малкото парче плат, а после към него.

— Нямам интерес, нали не си забравила?

Очите ѝ му задаваха мълчалив въпрос, но той се насили да се усмихне.

— Ще слеза долу и ще кажа на съдържателя, че трябва да изпразни тази вана и да донесе още гореща вода.

Беше толкова възбуден, че бе почти болезнено да слезе по стълбите. Подобно нещо му се случваше за първи път.

ГЛАВА 38

Флеч остана на долния етаж, докато Попи си вземаше втора вана, което ѝ даде време да свали роклята си от огледалото, отново да избухне в плач при вида на късата си окълцана коса, да влезе във ваната с димяща вода и да се погрижи за чистотата си. Наистина беше чиста, защото лично изми косата си: прокара пръсти през всеки кичур, вместо да седи бездейно, докато с това се занимава камериерката ѝ.

„Никога повече“ — зарече се тя.

Едва когато се бършеше пред огъня, осъзна, че „никога“ се отнася и за лавандуловата пудра за коса. Нямахме смисъл да се гласи съвършено всеки ден. Съпругът ѝ не я желаше.

Странно, но от тази мисъл я заболя.

— Като куче, което не иска кокала, но и не си го дава! — измърмори тя сама на себе си, отърси косата си от водата и я преметна назад през раменете си. Сега тежестта на кичурите бе почти недоловима и това много ѝ хареса. Неприятната истина бе, че тя може и да не го искаше — във всеки случай поне не желаше той да я люби, — но искаше той да я желае.

Почувства болка в сърцето. Колко глупаво! Години наред лежа на леглото в агонията на притеснението — и да, на сърбежа, — като просто чакаше актът да свърши. Защо, защо, защо искаше той да го направи пак?

Не искаше, разбира се.

Просто тази стая беше толкова малка, а той изглеждаше толкова голям. Преди малко не можеше да откъсне поглед от гърдите му. Докато миеше косата ѝ, се беше измокрил и ризата му бе полепнала по кожата. Беше топъл, корав и мускулист на всички места, на които тя нямаше никакви мускули.

Навярно точно това беше отговорът. Все пак тя беше естественик. Тялото му беше толкова различно от нейното, колкото и това на някоя летяща катеричка. Косата му беше копринена и лъскава,

докато нейната... и тя потръпна. Как бе възможно да не знае в какво състояние е косата ѝ?

Нищо чудно, че Флеч не я желаше.

Тя никога не би желала мъж, в чиято коса има отвратителни залепнали неща. Разбира се, косата на Флеч беше от онзи тип коса, която една жена можеше да прокара по тялото си и да ѝ се стори, че я гали мек атлаз.

Кожата ѝ беше зачервена от енергичното търкане. Усещаше скалпа си чист и свободен. Никога повече пудра! Никога повече лой! Никога повече пера! Никога повече къдрички! Никога повече френска камериерка!

От вратата се разнесе някакъв шум и тя побърза да се хвърли под завивките. Флеч подаде глава, вдигна вежда и остави един прислужник да мине покрай него с празна вана.

— Всички долу са стъписани — каза той, след като няколко уморени мъже изнесоха предишната вана. — Не мисля, че в тази кухня някога са топили толкова много вода, дори и в ден за къпане на цялата енория. Ще ни изпратят храна в стаята, тъй като сандъците ни са в „Лисицата и колибрита“ и не можем да се облечем за вечеря.

— Чиста съм — каза Попи. Трябваше да се чувства унижена, но не беше така.

Флеч започна да вади ризата си от панталона.

— Нали няма да те притесни, ако се изкъпя? — попита той.

Тя поклати глава и той разкопча катарамите на коленете си.

— Често си ме виждала гол, без да трепнеш.

— Не е вярно — отговори Попи и избегна погледа му, докато той събличаше ризата си през главата. — В началото на брака ни си мислех, че ще повърна от нерви всеки път, когато идваше в стаята ми.

Той я погледна и примигна. Ръцете му останаха неподвижни под колана, секунда преди да смъкнат панталона. Попи почувства как поруменява. Всичко това беше толкова интимно. Никога не го беше виждала да се съблича. Той идваше в стаята ѝ благоприлично облечен с роба и камериерката ѝ го въвеждаше. По някаква причина сега всичко ѝ се стори съвсем различно, когато видя широките му гърди. Фините черни косъмчета не можеха да прикрият мускулите, които се издуваха под кожата му в...

— Имала си чувството, че ще повърнеш?

— Майка ми е повърнала първия път — отговори Попи. — Боже мой, колко е горещо тук, нали? — И тя размаха ръка пред лицето си.

— Майка ти е повърнала?

— О, да. Случва се с много жени, нали разбираш — започна да бърбри Попи, за да прикрие факта, че той... че той я караше да се чувства... много странно.

— Да повърнат?

— Просто е толкова изненадващо. И толкова... ами...

— Неприятно — довърши той вместо нея и стисна устни. Свали си панталоните с едно-единствено плавно движение.

Стомахът на Попи се сви от някакво особено усещане. Краката на Флеч бяха дълги и златисти. Извивката на хълбока му — изящна. Всичко у него беше красиво. Беше обърнат в профил към нея, затова тя не можеше да види интимните му части. Те, разбира се, не бяха красиви, както много отдавна бе изтъкнала майка ѝ.

Флеч се отпусна във ваната и отметна глава назад. Косата му се плъзна назад като черни копринени нишки за бродирание, както щеше да пада и нейната коса отсега нататък. Беше толкова красив, че устата ѝ пресъхна. Очертанятията на мускулите, златистата кожа, а там... между краката му...

Попи просто не можеше да си представи как Флеч успява да го скрива така, че да не се набива на очи през цялото време. Навярно го държеше прибран с нещо, така, както нейният корсет прибираше гърдите ѝ. Очите му бяха затворени, затова тя се облегна на възглавниците и погледна.

Членът му изглеждаше... ами, елегантен. Мощен.

От тази гледка Попи започна леко да трепери, защото тя ѝ напомняше как Флеч се надвесваше над нея и питаше: „Попи, готова ли си?“ А тя винаги кимаше, защото отчаяно искаше да се свърши. А после той започваше да се отърква в нея и понякога...

От този спомен между краката ѝ се надигна топлина и тя извърна глава.

Флеч стисна по-силно очи и се усмихна на себе си. Нещата се развиваха чудесно. В гърдите му разцъфваше крехко семенце надежда.

— Ще ми измиеш ли косата? — попита той и опря колене от двете страни на ваната, така че тя да може да гледа, ако иска. — Можеш да облечеш моята риза.

Попи не можеше да откаже, затова застана зад него и се зае със задачата. Той изви гръб към ръцете ѝ и нададе сподавен стон.

Ръцете ѝ замръзнаха.

— Добре ли си?

Стори му се, че гласът ѝ звучи задъхано.

— Толкова е приятно — промълви той с дрезгав глас, толкова плътен, колкото посмя да го направи.

— О, добре — измърмори тя и започна да разтрива главата му по-силно.

Когато свърши, той вече бе измислил друг план.

— Попи, имаш ли нещо против да ми измиеш краката? Толкова съм едър, че ме е страх да не преобърна ваната.

Той я разлюля леко, за да илюстрира думите си, и на пода се плисна малко вода.

— Недей! — възкликна Попи. — Не искам пак да идват слугите. Вече ни мислят за слабоумни.

Той протегна дългия си крак.

— Имаш ли нещо против?

По негово мнение краката му бяха доста хубави, макар че всъщност искаше да ѝ покаже интимните си части. Порозовяла, тя започна да търка глезена му с кърпата. Той сгъна коляното си, за да ѝ даде по-лесен достъп до бедрата си.

Тя продължаваше да му хвърля тайни погледи, затова най-накрая той реши да я улесни и отметна главата си назад (започваше да го боли вратът) и отново затвори очи.

— Благодаря, захарче — измърмори той.

Кърпата се изкачваше по-високо по бедрото му. Флеч дори не смееше да я погледне тайно, защото ако видеше интерес, щеше да блъсне ваната настрана и да ѝ се нахвърли. А това не влизаше в плана.

Остави я да стигне близо до интимните му части, но не толкова, че да ги докосне.

— Би ли измила и другия? — попита той и сви десния си крак.

Но вместо бавна ласка по глезена си, получи толкова бързо и силно търкане, че навярно загуби половината косми по крака си. Две секунди по-късно тя метна кърпата към него и той се запита какво се е объркало.

Може би бяха самите интимни части.

Проклятие, ако повечето жени повръщаха — никога не го беше чувал, но какво знаеше той? — може би й беше малко лошо. Флеч чудесно знаеше, че е далеч по-надарен от повечето мъже.

„Не че някога съм имал особена полза от това“ — помисли си мрачно.

— Какво ще облечем за през нощта? — попита Попи.

Когато той застана пред огъня и започна да се бърше, тя се бе наместила в леглото, приковала поглед в отсрещната стена, за да не го вижда — така си помисли Флеч.

Проклятие!

— Ще намеря нещо — отговори той и си навлече панталоните и ризата. Нужна беше известна ловкост, за да намести всичко, тъй като определени части от тялото му сякаш не бяха разбрали, че всичко приключи, поне за тази нощ.

Докато слизаше по стълбите, си повтаряше, че не я желае. Е, добре — че я желае, но нищо няма да се случи. Нищо. Нищо. Беше все едно кастриран... все едно кастриран... „Мисли си за свети Олбан^[1] — повтаряше си той. — Как мислиш, свети Олбан дали се е разхождал в подобно състояние?“

Тази мисъл определено го отрезви, макар че тялото му не обърна внимание на този факт.

Още по-отрезвяваща се оказа представата как двамата с Попи са облечени с нощните дрехи на съдържателя. Човекът предложи една от нощниците на Елзи, но според Флеч чистотата можеше да се окаже проблем, затова, когато съдържателят предложи две чисти нощни ризи, той веднага ги грабна.

В крайна сметка укротяването на напирещите в него бесове не се оказа чак толкова трудно. След като вечеряха и си легнаха, Попи му разказа за идеята си за опосума и неговия странен пръст. А после той започна да й разказва за речта си и Попи толкова я хареса, че Флеч стана и я произнесе. Без бележки. Крачейки напред-назад пред огнището, а нощната риза на съдържателя се развяваше около коленете му.

Отначало Попи се разкикоти, но Флеч забеляза мига, в който започна да го слуша. Видя и кога интересът й изчезва, зачеркна наум следващите два абзаца и премина към заключението.

Тя изръкопляска и той изпита такава гордост, че се ухили като безумец.

— Не е възможно да има лорд в Камарата, който да не се съгласи! — провикна се тя.

— Всичко е заради един съвет, който ми даде Боумонт — отговори Флеч. — Нали разбираш, номерът е в това, да разкажеш история, вместо да привеждаш доводи. А после ти изтъкна, че яснотата и простотата ще са по-полезни...

Тя обаче отново се кикотеше.

— Какво?

— Твоето... твоето нещо — изхихика тя и прикри устата си с ръка. — Когато не го прибиращ в панталона си, изглежда така ужасно странно, Флеч! Прости ми, но... — И тя избухна в смях.

Флеч погледна надолу и видя как членът му гордо опъва предницата на проклетата нощна риза. Е, какво всъщност би трябвало да очаква? Тялото на Попи се губеше в цели метри плат, но косата ѝ се извиваше на божествени къдрици. Тя беше най-хубавата, най-сладката, най-възхитителната гледка, която бе виждал в живота си.

Той въздъхна.

— Това е проклятието на всеки мъж.

— Знам — отговори Попи и изражението ѝ отново стана сериозно. — Не бива да се смея. Все пак ти никога не се смееш на гърдите ми, нали?

— Никога — отвърна той и това беше самата истина.

— А по свой си начин те са също толкова странни. Искам да кажа, ако някога родя деца, от тях ще капе мляко, а дори и сега се тръскаат във всички посоки и понякога дори изскачат от роклята ми.

— Много странно — съгласи се Флеч. — Странно. Много странно.

А после, понеже не можеше да се сети да каже нещо, което да не включва близък контакт с въпросните гърди, предложи да заспиват.

Затова угаси свещта и се върна в пухеното легло. По някое време снегът беше спрял; Флеч със съжаление установи, че навярно сутринта ще могат да си тръгнат. Тази буря нямаше да ги задържи в леглото сто години.

Лежеше по гръб и се взираше в тъмните мертеци, когато една малка ръка се провря в неговата.

— Радвам се, че дойде с мен в Оксфорд — прошепна Попи.

И той се радваше. Но се боеше да ѝ каже причината, защото това можеше да развали всичко.

— Ти си моя отговорност — каза той малко грубо. — Винаги ще се грижа за теб, Попи.

— Благодаря — прошепна тя в отговор.

Стори му се, че долавя в гласа ѝ лека нотка на разочарование, но може би просто така му се искаше.

[1] Първият християнски мъченик в сегашна Великобритания. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 39

Едва когато излезе от каретата на следващия ден, Шарлот осъзна, че е забравила да сложи Библията в чантата си. Всъщност това нямаше значение, но беше успяла да убеди Мей (която смяташе посещенията ѝ при Вилиърс за скандални), че дава духовна подкрепа на умиращия, като му чете откъси от Библията.

— Тревожи се, че безсмъртната му душа е загубена — обясни тя на сестра си.

Мей се поколеба, разкъсвана между недоверието и инстинктивното си желание да помогне.

— Просто ми се иска да имаше някой друг, който да го подкрепя — повтори тя много пъти, като кършеше ръце. — Защо трябва точно ти да му четеш Библията?

— Дори да се разчуе, никой няма да си помисли нищо лошо.

— Ще си помислят, и още как!

— Не и ако Вилиърс умре — възрази Шарлот.

— О! — промълви Мей. — Струва ми се толкова...

Но Шарлот беше будувала половината нощ, мислейки за това.

— Не виждам как би могъл да оцелее. Треската го измъчва от месеци. Слаб е като вейка и е измъчен... очевидно е. Това е ужасно жесток начин да умреш.

— Боже! — промълви Мей.

— Ако мога да направя нещо, за да му помогна, ще го сторя.

Мей отново закърши ръце, но и двете знаеха, че Шарлот няма избор. Но въпреки всичките си приказки за смърт тя имаше план. Когато спореше с Вилиърс, той се посъживяваше. Имаше нужда точно от това. Когато не се караше с някого, лежеше тихо в сивата си тиха стая. Все повече се откъсваше от живота. Но когато Шарлот го обиждаше и се караше с него, той се събуждаше.

Планът ѝ навярно нямаше да сработи. Но не можеше да измисли нищо друго.

Тя влезе в спалнята му, готова да го обиди, и спря на място. Вилиърс не беше сам.

Подпрян на прозореца от другата страна на леглото, стоеше слаб мъж с грубовато лице. Очите му бяха черни като нощ, а под тях тъмнееха огромни кръгове, сякаш не беше спал. Въпреки умората си Шарлот не можеше да сбърка тези изсечени скули. Тя премести поглед от Вилиърс към непознатия и обратно към херцога.

— Виж ти! — рече провлечено непознатият, без да си даде труда да се изправи. — Вашата богомолка се появи и проклет да съм, ако не забележа прилика между мен и най-елегантния мъж във висшето общество.

Вилиърс лежеше със затворени очи. На Шарлот ѝ се стори, че кожата му е прозрачна, силно изопната над скулите. Той вдигна клепачи и погледна към нея — с очи, които удивително приличаха на тези на роднината му.

— Ето ви и вас, госпожице Татлок — измърмори Вилиърс и също се усмихна — с онази мила усмивка, която се появяваше на устните му толкова рядко.

Тя се приближи до леглото и сведе поглед към него.

— Дойдох да ви прочета края на историята, която започнахме, но си забравих Библията.

— Виж ти! — обади се мъжът до прозореца. — „Песен на песните“, Вилиърс?

Шарлот щеше да го помисли за ужасен, но в гласа му се долавяше някакво усилие, сякаш и той се опитваше да събуди Вилиърс, да го накара да отговори, като му отправя нападки.

— Историята за раждането на Исус — обясни тя. — Негова светлост искаше да разбере как свършва.

— Зле — обади се гласът от леглото. — Свършва зле, както толкова много неща в този живот. Скъпа моя госпожице Татлок, днес съм ужасно уморен.

Тя се зачуди какво да каже.

Вилиърс размаха тънката си ръка във въздуха.

— Братовчед ми. Виждате ли, аз все пак имам роднини. Някой трябва да стане херцог вместо мен. Адвокатът ми най-накрая успя да го открие, макар че му трябваша месеци.

Бъдещият херцог се ухили на Шарлот и белите му зъби проблеснаха на фона на бронзовата кожа.

— Душата му умира, задето трябва да признае, че размъкнат тип като мен ще наследи титлата.

Наистина не беше много елегантен. Жакетът му беше омачкан и висеше разкопчан. Носеше нещо като шалче, но то по нищо не приличаше на прекрасните ленени платове, които херцозите връзваха на врата си.

— Каква жестока участ! — съгласи се Вилиърс. — Да предам изящната си къща, да не говорим за колекцията ми от бастуни, на това жалко подобие на джентълмен.

— Как се казвате, сър? — осведоми се Шарлот.

— Майлс Дотри. Не искам да съм груб, госпожице Шарлот, но мисля, че в момента херцогът трябва да си пести силите.

Гонеше я. Тя обаче не можеше да си тръгне, преди да се опита да разбуди Вилиърс.

— Как би могъл да се успокои Негова светлост, когато херцогството ще премине в ръцете на човек като вас? — попита тя и седна, сякаш Дотри не бе казал нищо. — Самото име Вилиърс е познато с безупречен вкус за елегантното, за добър стил... нищо чудно, че херцогът е неспокоен.

В стаята за миг се възцари мълчание. После Вилиърс започна да се подсмивва — немощно, но все пак се подсмивваше. Освен това отвори очи и погледна братовчед си.

— Изглежда ужасно, нали? Много се радвам, че се съгласихте с мен, госпожице Татлок. Трябваше да го прибера, когато още бях здрав и читав.

— Не е късно — насърчи го бързо Шарлот. — Можете да го научите на всичко, което трябва да представлява един херцог. Как да се облича.

Дотри изсумтя, но не каза нищо, което означаваше, че е схванал плана ѝ. Погледна я и вдигна вежда. Тя се намръщи за миг в опит да го накара да се включи в играта ѝ.

Вилиърс отново махна с ръка.

— Късно е. Мисля, че никога не си е полирал ноктите. Навярно има само един чифт чорапи...

— Не е вярно — обади се Дотри. — Имам няколко.

— Несъмнено всичките са от камгарна прежда — въздъхна Вилиърс. — Ами жакета му... погледнете само жакета му, госпожице Татлок. Може и да умирам, но дори и аз забелязах, когато този жакет влезе в стаята. Единственото ми удоволствие е това, че ще успея да избягам от този жесток свят, преди мъж с такъв жакет да стане херцог.

Шарлот погледна. Дотри беше изключително широк в раменете, облечен с черен жакет, който не изпъкваше с нищо друго, освен с факта, че беше ушит от груба вълна. И с това, че беше омачкан.

— Яздих цяла нощ, след като получих съобщението — каза той.

— Разбирам какво имате предвид, Ваша светлост — каза Шарлот. — Това е позор. Позор за името ви.

Дотри присви очи.

— А какво да кажем за вас, госпожице Татлок? Все пак вие навярно сте дошли с надеждата да станете херцогиня?

Тя го погледна и примигна.

— Познавам жените от вашия тип — каза той. — Опитват се да се сдобият с титла и просто се преструват, че вършат някое и друго добро дело. Предполагам, надявали сте се Вилиърс да се съвземе.

— Не — отговори Шарлот. — Мислех да впримча наследника, тоест вас... ако преди това не ви бях видяла. Сега ще трябва да променя всичките си планове.

Вилиърс избухна в немощен смях.

— Помогни ми да седна, Дотри. Тук те хвана натясно. Никоя сваятна жена не би се омъжила за теб, когато приличаш повече на работник от доковете, отколкото на херцог. И какво ще се случи тогава с клетото ми имение? Ще премине от един мъж към друг без женска намеса?

Дотри огледа спалнята и сви устни. Ръцете му си останаха скръстени на гърдите.

— Не искам да те обиждам, но къщата показва следи от женска ръка, макар че ти така и не си направи труда да се ожениш.

— В това да си позор за шивача си няма нищо мъжко — отсече Вилиърс. Сега изглеждаше напълно буден. — Дотри, ще трябва да се покориш на шивача ми. Това е предсмъртното ми желание.

Шарлот не можа да потисне широката си усмивка.

— Да не забравите бръснаря — изчурулика тя с глас, сладък като сироп. — Никоя жена няма да се омъжи за мъж с толкова рошава

брада.

— Мисля, че трябва да направиш същото за госпожица Татлок — обади се бъдещият херцог с присвити очи. — Погледни ѝ роклята! Учудвам се, че издържаш да си в една и съща стая с тази рокля. Обикновен шевиот, при това по модата отпреди две години.

— За малко да забравя — спомни си Вилиърс. — Мисля да ѝ намеря съпруг. Госпожица Татлок има нужда от философ. Предполагам, че нямаш такива познати?

— Тази малка певица на химни е голяма късметлийка прецени Дотри и очите му се стрелнаха към простата ѝ рокля. — Боя се, че философите рядко се отправят към морето. Предпочитаме мъже на действието, вместо такива, които само мислят за действие.

— Трябват ѝ цветове — измърмори сънено Вилиърс. — Ярки цветове, като скъпоценни камъни.

Стори ѝ се, че е леко порозовял. Думите се изтърколиха от устата му по начин, който ѝ беше познат.

Тя прехапа устна и погледна към Дотри. Той се приближи и сложи ръка на челото на Вилиърс.

— Студена кърпа, ако обичаш! — провикна се към прислужника пред вратата.

Очите на Вилиърс отново се затвориха.

— Госпожице Татлок! — обърна се към нея Дотри.

Беше време да си тръгва.

— Ягоди... бродирана тафта — измърмори Вилиърс.

Докато вземаше чантичката си, Шарлот усещаше върху себе си погледа на Дотри. А после, точно в мига, в който излизаше, той се обади:

— Надявам се, че не сте се надявали наистина да станете херцогиня, госпожице Татлок?

Тя не се престори, че не го разбира. Не искаше да се обръща, защото очите ѝ се бяха налели със сълзи, но го стори.

— Аз дори не го познавам, сър. Мисля, че каза моето име на прислужника си по чиста случайност, когато треската го измъчваше. Така че не. Но ми се искаше четенето на Библията да го опази жив.

— Тук съм съгласен — измърмори той и устните му се извиха в съжалителна гримаса.

— Той е болен от месеци — каза Шарлот. — Защо не дойдохте? Той е съвсем сам.

— Нямах представа, че не е добре. Срещал съм го само веднъж, когато бях седемгодишен. Почти не помня тази среща и категорично нямах представа, че се е бил на дуел. На неговата възраст е ужасно глупаво.

— Не е чак толкова стар!

— Рязано кадифе — обади се неочаквано херцогът. — С рози.

На бузите му бяха избили ярки червени петна.

— Прекалено е стар за дуели — заяви Дотри.

— Никога не съм ви срещала на светско събитие.

Той отново се облегна на прозореца и скръсти ръце на гърдите си.

— Значи не сте просто добра самарянка, дошла случайно от улицата, а член на така нареченото висше общество?

— Това е нещо, което човек получава още с раждането си, и вие, сър, сте изправен пред същото затруднение! — тросна се тя.

— Всъщност не съм.

— Вие сте бъдещ херцог.

— Малко вероятно, а и почти не съм мислил за това. Ако получа наследството, това ще стане само благодарение на един по-малък син отпреди две поколения, който се влюбил в дъщерята на един моряк и се отправил към морето.

— Моряк!

Разбира се! Сега всичко придобиваше смисъл. Той приличаше на човек, брулен от вятъра, а в ъгълчетата на очите му имаше бръчици, макар че не можеше да е на повече от трийсет. Син на херцог да стане моряк! Какъв ли скандал е избухнал! Шарлот не можа да сдържи усмивката си.

— Тя избягала ли е в морето с него?

Той вдигна вежди.

— Одобрение ли чувам от една благовъзпитана млада дама от висшето общество?

Шарлот отново взе чантичката си и излезе от спалнята. Той я последва, но спря на прага и се облегна на вратата.

— Никога ли не стоите изправен? — попита Шарлот.

— Обичам да знам къде е най-близката солидна опора.

— Сега не сте на борда.

— Искан ми се да бях.

— Не го оставяйте да ви превърне в херцог прекалено лесно. Трябва да се съпротивлявате докрай, чувате ли ме?

— Проклет да съм! Ама наистина звучите като майка ми! — изрече провлечено.

Ехото на тези думи стигна чак до дъното на стомаха ѝ и Шарлот се почувства като стара мома, каквато си беше.

— Е, добре, довиждане.

— Един момент! — спря я той. — Той ще преобрази и вас.

— Трябва да го опознаете — отговори Шарлот, вече по средата на стълбището, без да се обръща. — Той ще ме забрави. Не помни нищо много добре. Сега можете вие да се грижите за него.

— Ще ме облече в рязано кадифе с рози. — В гласа на бъдещия херцог звучеше такова отвращение, че Шарлот не можа да скрие усмивката си.

— Ще ви отива — отговори тя. Не изрече истинската си мисъл: че шивачът навярно няма да има време да ушие цял костюм, преди Вилиърс да си отиде. Излезе през входната врата и си тръгна.

Когато чу, че се е появил член на семейство Вилиърс, Мей въздъхна с облекчение.

— Е, разбира се, че ще има наследник! — изчурулика тя. — И, естествено, се е появил едва пред смъртния одър.

— Струва ми се, че не е така — отговори Шарлот. — Не останах с впечатлението, че се интересува от херцогството. Мисля, че е моряк и изобщо не е подозирал колко зле е херцогът. Срещал го е само веднъж.

Зяпналата уста на Мей беше кръгла като бузите ѝ.

— Моряк! Един моряк ще стане следващият херцог Вилиърс? Това е... това е... ужасно!

— Да — промълви Шарлот и по бузата ѝ се търкулна сълза.

Мей я изгледа остро.

— Трябва да спреш да мислиш за Вилиърс, Лоти.

Наричаше я с детското ѝ галено име само когато беше извънредно разстроена.

— Знаем, че е трудно, но такъв е животът. Виж! Ето нещо, което ще ти помогне. — И с маниера на фокусник тя извади от джоба си едно

писмо без марка. — Нали помниш как помислихме, че писмото на херцог Вилиърс е от Боумонт?

— Боумонт ми е писал? — промълви Шарлот, но най-вече озадачена.

— Не, херцогинята! Може би пак ще дава вечеря!

Шарлот отвори писмото.

— Кани ме в имението си за Коледа, на увеселение.

Мей ахна.

— Коледа в имение на херцог! Непременно трябва да отидеш! Макар че започва чак в дните преди двайсет и пети.

— Никога не е ясно дали парламентът ще се събере, до последния момент — обясни Шарлот. — Мислех, че искаш да стоя настрана от херцога.

— Увеселение в имението е различно.

— Защо?

Мей прехапа долната си устна.

— Заради това, което каза ти.

— Защото не привличам Боумонт?

— И това го доказва, не виждаш ли? Писмото е от херцогинята. Тя никога не би те поканила, ако не беше така.

— Нали ти казах — отвърна уморено Шарлот.

— Трябва да отидеш — настоя Мей, приближи се и седна до нея.

— Вилиърс ще умре скоро, нали?

Шарлот печално кимна.

— Отиди! — подкани я сестра й. — Отиди!

ГЛАВА 40

Когато Попи се върна от Оксфорд, изглеждаше странно, като остригана овца, и нямаше камериерка, затова Джема изпрати куриер до един блестящ млад фризьор, за когото беше чувала да говорят, мосю Оливие.

Ден по-късно Попи изглеждаше хубава и свежа като праскова, с меки къси къдрици, подредени около една лента.

— Ще въведеш нова мода — каза ѝ Джема.

— Не ме интересува, стига никога повече да не сложа тази ужасна пудра.

— Чувала съм, че някои хора имали чувствителност към пудрата и целите се покривали с червени петна — каза Джема. — Вилиърс дори не я докосва.

— Ще ме сметнат за ужасно старомодна, но няма значение — каза Попи. — Аз съм омъжена.

— Вярно — съгласи се Джема с известна изненада. — Но никога не съм мислила, че облеклото има някакво отношение към семейното положение на хората.

— Винаги съм се обличала с намерението да впечатля Флеч.

— Аз се обличам заради самата себе си — отсече Джема. — Понякога оставам цял ден по пенъоар. Но ако се издокарам, се издокарвам ослепително, защото тогава се чувствам ослепителна.

— Аз никога не се чувствам ослепителна.

— Да, но наистина си такава, така че защо не обръщаш внимание на доказателството за това? Заповядай — подаде тя на Попи лист хартия. — Какво мислиш за моето увеселение в провинцията? Това са хората, които приеха поканата ми. Съставям боен план за иконома в имението. Никога не съм срещала прислугата и това е ужасно дразнещо. Мразя да разчитам на помощта на хора, които не познавам.

— Мили Боже! — промълви Попи, докато оглеждаше списъка. — Колко хора си поканила?

— Не са много — отговори Джема. — Искам това увеселение да е задушевно. А и при положение че Вилиърс лежи болен на горния етаж, не бива да прекаляваме с празнуването. Няма да е редно.

— Няма да е редно ли? Това е скандално!

— Мен скандалното никога не ме притеснява — отсеке Джема. — Притеснява ме просто възможността да потънем в мрачно настроение. Ако той се подобри, ще си устроим голямо увеселение вечерта срещу Богоявление.

— Вилиърс съгласи ли се да дойде?

— Да. Единственото, което ме прави оптимистка по отношение на възстановяването му, е, че ми изпрати цял куп най-подробни инструкции. Например, поиска да покания госпожица Татлок. Не е ли интересно?

— Имаш предвид госпожица Трътлок?

— Да.

Попи се намръщи.

— Виждам, че си стигнала до същото заключение като мен — каза Джема и добави към списъка си една бележка. — Боумонт помоли Вилиърс да се погрижи неговата *inamorata*^[1] да присъства. Но интересното е, че самата аз казах на Боумонт, че ще я покания.

— Защо, за бога?

— Изпитвах го. Или може би проверявах себе си — добави сухо Джема. — Във всеки случай той каза, че много ще се радва, ако покания Ла Трътлок, затова според мен проверката се увенча с провал, не мислиш ли?

— Много глупаво и от твоя, и от негова страна — отбеляза Попи. — Особено от твоя.

Джема ѝ се усмихна.

— Само преди няколко месеца нямаше да го кажеш.

— Какво още иска Вилиърс?

— Каза, че се опасявал за душата си — което не предвещава нищо добро за здравето му, трябва да призная, — и иска да поканим на увеселението няколко философи от Оксфорд. За да дискутират с него.

— Колко странно!

— Не е възможно да е толкова болен, колкото казват, ако иска да провежда дискусии в спалнята си. Нещо повече, иска тези философи да не са женени. Извънредно странно. Освен това ще доведе шивач,

шивачка на манто, а може и една майсторка на бонета. Бонета, Попи! Не смяташ ли, че е безумно?

Попи не знаеше, но не можа да се въздържа да зададе единствения въпрос, който наистина я интересуваше.

— Мислиш ли, че трябва да изпратя бележка на Флеч? От два дни не съм го виждала и макар, естествено, да не ме вълнува какво ще прави на Коледа, си помислих, че може да се заинтересува от моите рядкости. Може да ги взема с мен.

— По-добре да не знае къде си. А това важи с двойна сила за майка ти. Между другото, тя не е поканена.

— Майка ми — каза мрачно Попи — иска да я посетя възможно най-скоро.

— Позволи ми да го кажа пак — поде Джема с разтревожен вид. — Може да отменя увеселението, ако се окажа изправена пред опасността аз, майка ти и Вилиърс да се озовем под един покрив. Последния път, когато видях майка ти в Париж, тя ми каза, че съм рожба на играта. Не мисля, че беше комплимент.

— Майка ми никога не прави комплименти — отговори Попи. — Мога да ти превода израза, стига да искаш.

— Не, недей. Предпочитам да смятам, че се отнася за шаха. Толкова е уморително постоянно да ме обиждат.

Попи се наклони към нея и я прегърна.

— Ти изобщо не си толкова пропаднала, на колкото се правиш. Знаеш ли го?

— В действителност съм още по-пропаднала — отговори незабавно Джема. — Ти просто си прекалено невинна, за да видиш истината. Трябва да си поговориш по въпроса с многострадалния ми съпруг.

— Съпрузите са за това — за да им пречим — отбеляза дяволито Попи. — Или поне така ми каза една много мъдра жена.

Попи слезе от каретата и застана пред градската къща на херцог Флечър — нейната собствена резиденция — с учудващо малко носталгия. Нямаше причина за носталгия — неотдавна бе осъзнала, че само е живяла в къщата. Така и не я бе превърнала в свой дом.

По някакъв странен начин тази къща приличаше на живота ѝ. Понякога ѝ се струваше, че никога не е живяла — че само е оставяла майка си да ѝ дърпа конците.

Тази мисъл я накара да стисне зъби, докато прекрачваше входната врата. Когато Куинс я въведе в салона, тя веднага видя, че майка ѝ не просто живее в къщата: беше я преобработила.

Стените бяха покрити с изпъстрен с червено брокат. От стената до камината се подаваха огромни свещници и блестяха в комбинация от месинг и злато. Във всички посоки стърчаха свещи. Самата камина бе почти невидима заради паравана, украсен с бродерия от кичести рози и поръбен с фини златисти волути. Всички мебели бяха позлатени, за да са в тон с тези нововъведения.

— Майко? — поздрави я Попи и се усмихна на иконома в знак, че е свободен.

Майка ѝ се надигна от дълбините на застлания с брокат диван с елегантността на Мария Антоанета по време на дворецов прием. Над огромната ѝ кула от коса стърчеше цяла гора от пера, раменете ѝ бяха голи, макар че беше сутрин, а роклята ѝ беше също толкова официална, колкото обзавеждането. Накратко, изглеждаше като съвършен образец на херцогиня.

— Дъще — каза лейди Флора и протегна ръка.

Попи направи реверанс и я целуна.

Лейди Флора отстъпи крачка назад към дивана и седна. Всъщност страничните обръчи на роклята ѝ бяха толкова широки, че навярно можеше да се побере единствено на дивана. Попи седна срещу нея и зачака.

Както и предвиждаше, в салона се разнесе писък, при това не нежното възклицание на женска изненада. Беше смаян рев, какъвто Попи беше чела, че издавали някои маймуни.

— Косата ти!

— Подстригах я.

Майка ѝ докосна собствената си коса, вероятно ужасена, че някой може да е подстригал и нея, без да забележи.

— Защо... защо... ти, глупаво момиче такова! Защо си го направила? Сега приличаш на най-обикновена продавачка на риба! Не ми казвай, че Лус има пръст в това!

— Уволних Лус.

— Уволнила си Лус! Лус! Една от най-добрите френски камериерки в Англия?

Челюстта ѝ действително увисна. Попи потисна усмивката си.

— Тя е залепяла пера в косата ми, мамо, а после е изрязвала горната им част. Не можех да допусна това да продължи.

— Изобщо не ти влиза в работата как е постигала този ефект! Трябва само да му се възхищаваш. Ако можеше да те види сега, Лус щеше да припадне; когато беше с теб, ти поне беше по последна мода!

— Трябваше да си отрежа косата, за да махна остатъците от пера. Попи огледа кулите от къдрици над главата на майка си.

— Имаш ли представа колко остатъци от пера може да има в твоята коса, мамо?

— Говориш като момиче от простолюдието — отсече майка ѝ, без да обръща внимание на въпроса. — И изглеждаш така. Добрите френски фризьорки не се срещат на всяка крачка. Трябва незабавно да си намериш друга, преди някой да те види. Искан да ти кажа, че съм доволна, задето не разгласи, че си отишла при херцогиня Боумонт. Успях да го запазя в тайна от почти всичките си познати.

Очевидно майка ѝ нямаше представа какви хора посещават лекциите на Кралското дружество.

— Каза, че си искала да говориш с мен, мамо?

— Време е да се прибереш у дома. Утре давам соаре, за да отпразнуваме завръщането ти на мястото, което ти се полага. Преобразих къщата ти, както и съпруга ти. Сега този млад глупак си има любовница и не би трябвало да те притеснява повече.

Странното присвиване в сърцето на Попи продължи само миг. Той не би я излъгал.

— Флеч няма любовница, мамо.

— За бога, не обиждай и двете ни, като принизяваш речта си до нивото на косата! — изръмжа майка ѝ. — Флеч! Флеч! Звучи като незряло бебе, каквото, разбира се, наистина е. Аз се обръцах към него с „Ваша светлост“ и те уверявам, че му харесваше. Това винаги се харесва на мъжете. Повиках те, Попи, защото е време да спреш да бъдеш толкова глупава и да заемеш мястото, което ти се полага като херцогиня Флечър.

— Но аз мислех, че ти е приятно — промълви Попи.

Думите се изтърколиха в салона като малки камъни.

Лейди Флора присви очи и за пръв път погледна наистина дъщеря си.

— Значи това било — каза тихо тя. — Завиждаш на майка си?

— Не ти завиждам — отговори Попи. Този тон ѝ беше познат. Майка ѝ щеше да се разкрещи всеки момент. Умът ѝ заповядваше да заговори забързано, да изглади спора, да се извини, да се унизи...

Лейди Флора стана. Перата се люшнаха над главата ѝ като цял куп клюкарстващи дами.

— Какво точно искаш да кажеш с тези думи?

И Попи стана, като оправи полите си, без да бърза. После погледна майка си в очите.

— Мислех, че ти е приятно да живееш в тази къща. Определено си я направила по-величествена.

— Просто я издигнах до нивото, което ѝ се полага.

Попи не каза нищо.

Лейди Флора пристъпи напред.

— Не ти харесва ли? След като загубих месеци в преобразяване на къщата, която ти беше прекалено глупава и уплашена да превърнеш в жилище, достойно за херцогиня, ти не я харесваш?

Попи искаше да отстъпи назад, дори само заради слюнката, която опръска бузата ѝ, но вместо това само я избърса.

Гласът на майка ѝ се извиси:

— Ти ми завиждаш за красотата и обноските! Приличаш на баща си и не съм виновна аз, че не ставаш за херцогиня. Положих всички усилия! Аз те възпитах така, че да стигнеш до сегашното си положение!

А после ръката ѝ се стрелна във въздуха и зашлеви Попи през лицето.

Ударът беше толкова силен, че главата на Попи се извъртя и тя отстъпи назад. Но по някакъв странен начин не изпита особена болка. Защото очакваше плесницата.

Лейди Флора се хвърли обратно на дивана и се разрида по начин, който подсказваше на всички, които я познаваха, — а Попи не се съмняваше, че персоналът на Флеч вече я е опознал добре, — че всеки момент ще се разрази буря от истинска истерия.

Попи стана и взе брокатената си чантичка. После каза:

— Мамо.

Майка ѝ вдигна глава и я изгледа яростно.

— Какво бреме си само! Какво съм сторила, за да заслужи подобна участ?

— Тръгвам си — каза Попи. — Обичам те. Но не искам да те виждам никога повече. Ако искаш, известно време можеш да останеш с Флеч. Дай си соарето утре. Но трябва да те помоля след това да се върнеш в собствения си дом.

— Забранявам ти да се връщаш в онова свърталище на греха! — изпищя пронизително майка ѝ и изведнъж забрави за сълзите си. — Херцогиня Боумонт е позор за титлата си, също като теб! Тя е уличница, която би трябвало да скитосва по улиците в тъмното, вместо да позори титлата си. От надежден източник чух, че щяла да посети лорд Стрейндж по Коледа — във Фонтхил. Никой друг не ходи в тази къща, освен блудниците!

— Довиждане — каза Попи.

Ръцете ѝ трепереха, но тя не спря, дори когато майка ѝ изрева името ѝ. Просто протегна ръка и отвори вратата към коридора. Чувстваше се странно откъсната от сцената, но същевременно и изпълнена с тих триумф.

Беше направила всичко по силите си.

Куинс погледна към нея и започна да пелтечи. Попи докосна бузата си. Пареше и навярно беше зачервена. Зад гърба ѝ в салона започна да се надига ужасен шум.

— Вие ли помагате на майка ми... — започна тя.

Но входната врата се отвори широко и един лакей направи път на Флеч и приятеля му Гил.

Ръката на Попи се стрелна обратно към бузата, но в мига, в който очите им се срещнаха, тя разбра, че е глупаво да се опитва да прикрие следата. С една широка крачка той стигна до нея и дръпна ръката ѝ.

Стори ѝ се, че всички лакеи и икономът изчезват и в преддверието остават само той и тя. Косата на Флеч падна в очите и той я привлече към себе си. Без да казва нито дума, се наведе и целуна ударената ѝ буза.

— Всичко е наред — прошепна тя до гърдите му.

Той я отдръпна настрана, само колкото да види лицето ѝ, и отговори:

— Не, не е.

Гил отпращаше иконома и лакеите, които забързаха във всички посоки. После самият той се оттегли в библиотеката.

— Знаех какво ще направи — каза Попи.

— Знаела си?

— Майка ми е избухлива. Знаех, че ако се ядоса, ще ме удари. Когато яростта ѝ достигне предела си, не може да се въздържа. Казах нещо, което я разяри.

— Ще я убия.

Лицето на Флеч се беше преобразило. Сега изобщо не изглеждаше хубав, както го описваше майка ѝ. Изглеждаше готов на насилие, приличаше на смес от пламък и барут, на мъж, готов да нападне цяла тълпа с голи ръце.

— Не — промълви Попи и му се усмихна, макар че движението я накара да потръпне, защото бузата ѝ започваше да се подува. — Аз я предизвиках, Флеч.

— Говориш глупости!

— През последните месеци много мислих за това. Реших, че ще продължа да ѝ бъда дъщеря само ако никога повече не ме удари. Разбираш ли, преди да отида в къщата на Джема, не бях имала възможност да помисля за това.

— Как си могла да не ми кажеш! — Гласът му вибрираше от ярост, но тя не беше насочена към Попи.

— О, откакто се оженихме, не ме е удряла — увери го Попи. — А и доста време преди това. Разбираш ли, научих се да я умиротворявам. Стига да се държа добре...

— Като се омъжиш за херцог — уточни той и ръцете му се свлякоха от раменете ѝ.

Тя кимна.

— Вярно е. Омъжих се за херцог. Но наистина мислех, че съм влюбена в теб, Флеч.

— Не мога да повярвам, че си била в състояние да разсъждаваш трезво по въпроса.

Между тях се спусна някаква преграда — студената грозна истина. Но дрезгавите ридания на майка ѝ все пак достигнаха до тях.

— Майка ти трябва да напусне къщата ми — отсече Флеч и едва сдържаната жажда за насилие в гласа му накара Попи да потръпне.

— Ще си тръгне. Аз я унизах, разбираш ли? И ѝ казах, че трябва да се махне. Никога преди не съм ѝ нареждала нещо.

— Аз ще се погрижа. Предполагам... предполагам, че ти няма да искаш да останеш? — И без да ѝ даде възможност да отговори, добави: — Защо да оставаш? — Вдигна глава и изрева: — Куинс!

— Ваша светлост — подаде глава икономът през покритата със зелено сукно врата с бързина, която подсказваше, че е подслушвал с долепено ухо.

— Каретата ми чака отвън. Нейна светлост ще се върне в къщата на херцогиня Боумонт. И за бога, не можеш ли да пратиш някой там да спре това скимтене? — Той посочи с глава към салона.

Попи преглътна.

— Според мен майка ми ще остане два или три дни просто за да ми покаже, че моите заповеди нямат значение. Утре ще дава соаре и скоро след това ще си тръгне. Разбираш ли, аз я познавам добре.

— Аз също — отвърна мрачно Флеч. — Ела си у дома, Попи. Аз... — За миг яростта в гласа му се стопи и на лицето му се изписа мрачно терзание. — Просто толкова съжалявам, че домът ми не е бил сигурно място за теб.

— Невинаги беше така, Флеч. В момента виждаш майка ми в най-лошата ѝ светлина.

Той отново стисна зъби.

— Не искам да я виждам в никаква светлина, никога, Попи. Това устройва ли те?

Обзе я такова чувство на вина, че почти я остави без сили, но после отговори:

— Да. — И повтори: — Да.

Беше ѝ толкова приятно да го изрече два пъти. Да живее собствения си живот, да среже конците, които я свързваха с кукловода ѝ.

Тя се обърна, остави иконома да ѝ облече палтото и се отправи към каретата.

За нея това означаваше, че обръща гръб на майка си. Вървеше гордо, без да поглежда назад.

Но всяка история винаги има друга страна. Ако беше погледнала назад, щеше да види отчаянието, изписано на лицето на съпруга ѝ. За Флеч тя бе забравила да се сбoguва с него. Но пък защо да го прави?

Грозната истина зад брака им се бе превърнала в нещо много поужасно от простата липса на желание от нейна страна.

Тя му обърна гръб и се отдалечи, сякаш не искаше да го види никога повече. И имаше логика. Той беше само мъжът, за когото я бяха заставили да се омъжи под заплахата от насилие.

Той отвори със замах вратата на библиотеката и Гил рязко вдигна глава.

— Ще ходя в Сейнт Анс Хил, ако искаш да дойдеш.

Гил стана.

— Къде е жена ти?

— Тръгна си.

— Сейнт Анс Хил? Имаш предвид резиденцията на Елизабет Армистед? И...

— Смятам да посетя онази куртизанка, за която ти разказах, Кресидата. Очарователна е. Ще я харесаш.

Гил го стрелна с поглед. Но истинските приятели знаят кога е моментът да не казват нищо, а на лицето на Флеч бе изписано нещо, което Гил не бе виждал никога преди и не искаше да го види никога повече.

Ако Кресидата можеше да изтрие това изражение, Гил с удоволствие би й дал пълна кесия.

[1] Любима. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 41

На път към провинциалния дом на херцог Боумонт

15 декември

— Добре ли сте, Ваша светлост? — попита Финчли може би за петстотен път.

Вилиърс стисна зъби и си помисли дали ако извади един от револверите в каретата и се гръмне, това ще отговори на въпроса на прислужника му. Но защо трябваше да си прави труда?

Не беше глупав. През целия си живот не се беше чувствал толкова зле. През цялото проклето пътуване беше легнал по гръб, но това не промени нищо. Не му трябваше оръжие.

— Умирам — изръмжа той на Финчли. — Как, по дяволите, смяташ, че се чувствам?

— Раздразнителен — отговори личният му прислужник. — Изобщо не умирате, Ваша светлост.

Клетият Финчли беше един от малцината, които отказваха да приемат истината.

— Отивате на коледно увеселение, както винаги по това време на годината.

— Какъв съм глупак! — измърмори той.

Треската отново се надигаше. Вече познаваше визитната ѝ картичка. Надигаше се неумолимо като океанския прилив и го поглъщаше. Той се мяташе, обгърнат в алена мъгла, на път да се предаде, носеше се без посока като товар, който бурята е изхвърлила от кораба.

— Къде е госпожица Татлок?

— Ще се присъедини към нас в къщата на херцога.

— Къде е Бенджамин?

Финчли не отговори.

— Барнаби?

— Кой е Барнаби? — попита Финчли. — Ваша светлост?

— Дотри? Братовчед ми?

— И той ще дойде — отговори Финчли с успокоителен тон.

Вилиърс обаче се изплъзваше от света на живите. Някой ден, съвсем скоро, щеше да остане под водата, но в този момент каретата се люшна и го разтресе. Болката беше толкова ужасна, че той нададе вик и се събуди.

— Съжалявам, Ваша светлост. — Гласът на Финчли звучеше така, сякаш щеше да се разплаче, и това разбуди Вилиърс не по-малко от болката. — Скоро ще пристигнем, обещавам. Още един-два часа, това е. Не биваше да ви разрешавам да тръгнете.

Трябваше да тръгне, така беше правилно, но на Вилиърс не му бяха останали сили да го обясни. През целия си живот беше имал само двама приятели — Бенджамин и Елайджа. Елайджа се беше превърнал в херцог Боумонт — надут политик. Бенджамин си беше отишъл.

Политик или не, Вилиърс щеше да помоли Елайджа за прошка. За какво, не знаеше. Не си спомняше за какво се скараха — оттогава минаха толкова години! Но се случи в къщата на Боумонт, затова трябваше да отиде там.

„Да се сбогувам — помисли замъгленото му съзнание. — Да оправя всичко.“ А после отново си позволи да се унесе, да се плъзне в онова място, в което болката не беше толкова силна.

Не се събуди часове наред, не помръдна дори когато го положиха между ленени чаршафи. Това, което най-накрая го разбуди, беше ревът — е, ревът и фактът, че някой беше пхнал нож под мишницата му.

— Исусе Христе! — изхриптя той. — Исусе Христе!

Замята се за малко, опита се да отвори очи, задъха се.

Смътно си помисли, че е очаквал да се разтопи във вълните на аления прилив, а не да се задуши в хватката на ледена болка. Не му се струваше честно. Ножът отново се завъртя.

— Проклятие! — И с огромно усилие успя да отвори очи.

Над него стърчеше едър мъж, недодялано чудовище с буйна брада. Едната от огромните му лапи го притискаше надолу, а другата правеше... нещо на рамото му. Нещо така болезнено, че Вилиърс не можеше дори да диша. Опита се да се извърти, да се изтръгне и се почувства унижен, когато установи, че не може дори да мръдне под огромната ръка, която го приковаваше.

— Дръжте се — проговори човекът със силен шотландски акцент. — Трябва да почистя тази рана, иначе с вас е свършено.

Вилиърс искаше да каже нещо, да възрази, да... този път не беше ален прилив, а черна вода, която покри очите му и го запрати през ръба на скалата.

— Слава богу — обади се доктор Треглоун, защото този провинциален мечок беше лекар. — Какво невежество! Кой, по дяволите, се е грижил за херцога?

— Хирургът, доктор Бандърспит — отговори Финчли. — Защо стана така? Защото не му позволих да пусне кръв на херцога ли? Той все искаше да му пусне кръв, а аз не му давах. Аз ли съм виновен?

Доктор Треглоун завъртя очи и започна да излива върху раната нещо, което миришеше на киселина. Дори пушеше малко.

— Ако му бяхте пуснали кръв, положително щяхте да го убиеете, така че идеята ви е била много добра. Сигурно е здрав като бик, щом е оцелял толкова време с такава инфекция.

— Какво правите? — попита шепнешком Финчли.

— Почиствам проклетата рана. Отвратително!

— Ние я почиствахме — промълви нервно Финчли. — Почиствахме я с много бренди, точно както ни каза хирургът, докато накрая зарасна.

— Бренди! Ух!

Финчли не беше сигурен какво означава „ух“, но не смяташе да пита. Господарят му лежеше неподвижен като труп.

— Сигурен ли сте, че е жив? — попита той. — Изглежда... зле. Не виждам да диша.

— Зле е — отговори лекарят и се обърна да си измие ръцете. — Не видяхте ли какво излезе от тази рана? То го убиваше.

— Но отгоре беше зараснала — промълви нещастно Финчли. — Не знаех...

— Откъде ще знаете — отговори лекарят. — Не вие се кичите със званието „хирург“, нали така? — Подигравателната му усмивка беше страховита. — Този път ще я оставим отворена, чувате ли? Ще промивате тази рана четири пъти на ден с терпентиново масло. — Той сложи на писалището едно черно шише, което изтрака. — Вашият херцог ще креци като луд, когато се свести достатъчно, за да забележи какво правите. Бъдете готов за това. А аз ще се отбия утре вечер. Ако още е жив, може да оцелее. Или пък не.

— Боже! — простена Финчли. — И то по Коледа!

— Още не е Коледа — напомни му Треглоун. — Остават още няколко дни. Предполагам, че скоро ще разберете дали ще помрачи празника, като се изтърколи в гроба. Промийте пак след шест часа. Ще трябва да го правите и нощем.

— Да, сър — отговори Финчли. — Да, сър, ще я промивам.

— Кога ще дойдат другите? Боумонт и херцогинята? Никога не сме я виждали, нали знаете. Тя хукна към Париж, преди да дойде в провинцията. Всичките ми пациенти са извън себе си от въодушевление.

— Доколкото разбирам, след няколко дни.

Треглоун се подсмихна.

— Според мен това събиране ще е много необикновено, с умирация херцог, който вие от горния етаж. Като в някой женски роман.

Финчли огледа елегантната стара спалня. Херцогиня Боумонт бе изпратила нареждания на прислугата да настанят Вилиърс в най-люксоznите стаи. Херцогът щеше да оцени тази ирония, ако останеше буден достатъчно дълго, за да я види.

— Много течности, ако можете да го накарате да пие — продължи Треглоун и тръгна към вратата. — По-късно ще се опитам да дойда пак, стига да мога. Из цялата околност се раждат бебета, а акушерката току-що роди своето. Нямам време да се занимавам с поразите на разни глупави лондонски хирурзи.

Той изсумтя и си тръгна.

Финчли погледна към господаря си.

Вилиърс лежеше на леглото, прав като дъска, сякаш вече беше готов да му вземат мярка за ковчега.

ГЛАВА 42

20 декември

Провинциалното имение на Боумонт се намираше край Стърминстър Нютон, в Дорсет, на най-малко три дни път от Лондон. Веднага щом се завиха с пътнически одеяла и наместиха стъпалата си върху затоплените тухли, Попи зададе въпроса си.

— Как мислиш, Флеч дали ще дойде?

— Питаш ме за четвърти път, откакто му пратихме поканата — отговори Джема. — Отговорът ми е същият като последния път: не знам. Но мисля, че тези повторения означават нещо, не мислиш ли? Ти не се държиш като отчуждена съпруга, която с радост би заминала за години в Париж.

— Каза, че си плакала месеци наред — напомни ѝ Попи с немощен глас.

— Плаках от разбито сърце. Но при теб виждам някаква странна комбинация от нервност и бодрост.

— Той казва, че още ме обича — отговори припряно Попи.

Джема ѝ се усмихна накриво.

— Виждаш ли? Твоят брак по нищо не прилича на моя.

— Но вече не ме желае.

— Не вярвам.

— Майка ми казва, че мъжете са непостоянни и след няколко години губят интерес към тялото на една жена. Флеч се съгласи.

— Според моя опит — отговори Джема — един мъж с радост ще приеме всяка жена, която прояви готовност. Ако в леглото му има усмихната жена, няма да придирия.

— Да, но Флеч каза...

— Не бива да придаваш прекалено голямо значение на това, което казват мъжете. Може би иска ти да го желаеш — прекъсна я Джема.

— Но това не е... ами...

Джема я погледна проникателно.

— Сигурна ли си?

— Как разбираш дали желаеш някого?

— Изгарям от желание да му съблека дрехите — отговори Джема без заобикалки. — По-лесно е да разбереш кога не изпитваш желание. Когато, например, видиш лорд Манинг, смяташ ли, че ще ти е приятно да го погалиш по корема?

— В никакъв случай!

— Добре. Сега замени Манинг с Флеч. Искаш ли да го погалиш... по корема?

Попи не можа да сдържи смеха си.

— Ставаш абсурд на, Джема!

— Мъжките тела са създадени, за да им се възхищаваме. Това е нещо, което майка ти, изглежда, е забравила. Ти си късметлийка: имаш съпруг, който проявява желание да отдаде подобаващо внимание на тялото ти. Сега трябва само да се научиш и ти да правиш същото.

— Той вече не изпитва това желание — промълви Попи и усети как я пробожда тъга.

Джема изсумтя.

— Ще видим дали ще дойде на увеселението след бележката, която му изпратих заедно с поканата.

— Какво му написа?

— Споменах, че съм поканила естественици и философи, така че увеселението ще му се стори много скучно. Между другото, сутринта един прислужник ми донесе бележка, че Вилиърс е пристигнал преди нас.

— Как е той?

— Не знам. Боумонт ми каза, че е готов да размени брака ни за оцеляването на Вилиърс. Ужасно ме разяри.

— Мен също би ме разярил! — съгласи се Попи.

— Но част от мен е съгласна. Вилиърс е...

— Никога не съм го срещала. Какъв е той?

— Чаровен, ироничен, с бурни страсти, арогантен и невероятно умен. И е майстор на шаха — добави Джема, сякаш това обясняваше всичко.

На третия ден от пътуването им се стъмни, преди каретата да спре пред странноприемницата „Пръстен от рози“. Съдържателят

дотича да ги посрещне с поток от бързи думи, въодушевен от посещението не на една, а на две херцогини.

— Прислужниците ви вече приготвиха всичко за вас, Ваши светлости — повтаряше той и потриваше ръце.

— Прекрасно — отговори Джема.

— Негова светлост вече пристигна — обърна се съдържателят към Джема.

— Наистина ли? Мислех, че Боумонт е на последното заседание на парламента. Бях започнала да се плаша, че тази година никога няма да свършат. Сигурно е яздил като вятъра, за да ни настигне.

Но когато влязоха в странноприемницата, стана ясно, че съдържателят е объркал херцога. Докато минаваха край отворената врата на общата стая, Попи надникна вътре... и закова на място. В задната част на стаята стоеше висок мъж, облегал на грубата дървена стена. Копринената му коса беше вързана на опашка. Беше облечен целият в черно. Изглеждаше като херцог, от главата до петите.

Флеч вдигна глава, видя я и вдигна халбата с бира в знак на поздрав.

Ненадейно тялото на Попи се разтопи от въодушевление, което се разли бързо от главата до петите ѝ. Тя вдигна ръка и му помахаше като петгодишно дете. Той седеше, изпълнал дългите си крака. И изобщо не изглеждаше толкова елегантен, колкото преди. Жакетът му беше отворен, а шалчето — съвсем просто.

Тази гледка я накара да се почувства странно, затова тя почти хукна по тесния коридор след Джема.

Джема погледна към нея и каза:

— Е, добре, предполагам, че Боумонт все още води дебати относно смъртта на цивилизацията.

— Дойде — прошепна Попи. — Тук е.

— В твоята стая ли са го настанили? — попита Джема и я погледна дяволито.

— Не знам!

— Колко стаи имаме за нашата група? — обърна се Джема към съдържателя.

— Вие тримата сте с най-хубавите стаи в цялата сграда — отвърна човекът, изпълнен с трескаво желание да ѝ се хареса. — И още

шест за прислугата ви. Надявам се, че всичко ще ви е по вкуса, Ваша светлост.

Сърцето на Попи лека се сви. Тя се ужасяваше от мисълта да се люби с Флеч. Защо тогава ще иска да спи в една стая с него?

— Нали ти казах, че му омръзнах — обърна се тя полугласно към Джема.

— Защо не отидеш в стаята му гола и не видиш какво ще се случи? Залагам най-хубавите си шахматни фигури, че ще прекараш нощта в стаята му.

— Ще бъде толкова смущаващо! — измърмори Попи, ужасена, че изобщо обмисля подобна идея.

По време на вечерята Джема и Флеч не спряха да се шегуват и флиртуват, докато Попи седеше с вързан език и се чувстваше като глупавата по-малка сестра на Джема.

Той беше донесъл последния брой на списание „Татлър“.

— Нямах време да го прочета — призна той, — но доколкото разбирам, гледат на твоето увеселение с неодобрение, Джема.

Тя дръпна вестника от ръката му.

— Искам да видя! — Приведе се над него. — Не пишат за моето увеселение, а за теб, Флеч. Боже! Доколкото разбирам, неотдавнашната ти реч в Камарата се е увенчала с огромен успех.

Той примигна.

— „Татлър“ откога започна да пише по политически въпроси?

— Защо просто не го прочета на глас? — каза Джема. — „Изглежда, че младият херцог Флечър е произнесъл кратка дисертация.“ Какво, за бога, е дисертация?

— Реч — отговори той със смутен вид. — Произнесох реч за френския проектодоговор.

— Според вестника речта ти е накарала цялата Камара на лордовете да скочи на крака и да закрепци от одобрение. Вестникът твърди, че всеки член на Камарата, който дръзне да изрази несъгласие с теб, доказва, че е колкото лицемерен, толкова и алчен. Браво, Флеч!

Попи се приведе напред и докосна ръката му.

— Наистина браво.

За миг погледите им останаха приковани един в друг.

— Очевидно в залата е имало призови незабавно да направят Флеч министър на външните работи — продължи Джема. — И казват,

че опозиционната партия трепери при мисълта, че херцогът може да обърне реторическата си мощ срещу тях.

— Глупости! — отсече Флеч.

Попи само му се усмихна.

Джема прелисти вестника.

— Боже! Ето и нещо за моя прием. Всъщност за брат ми. Предвид предстоящата кончина на херцог Вилиърс смятат, че трябва да изпрацат всички, които участват в дуел, във Франция. Сигурна съм, че това включва и сестрите им. Поради, цитирам, „престъплението на чистата вулгарност“. Вулгарност! — повтори тя. — Аз никога не съм вулгарна, сигурна съм!

— С тази дума могат да се опишат само действията на другите, така ли? — осведоми се Флеч.

— Естествено. Поставям цял куп думи в тази категория.

— Например?

— Девственица.

Флеч избухна в смях. Почти не поглеждаше към Попи — беше прекалено зает да флиртува с Джема. И все пак Попи не можеше да откъсне поглед от него. Той се бе освободил от онази своя прекалена изисканост, макар че жакетът все още прилепваше по широките му рамене без нито една гънка.

— Сигурно и ти си имаш думи, които никога не употребяваш по свой адрес — каза Джема. — Нали има, Попи? Помогни ми. Да видим... „Отпуснат“?

— Отнася се само до другите мъже — отговори веднага Флеч.

Попи нямаше представа за какво говорят, но се усмихна.

— „Феникс“ е хубава дума — продължи Флеч. — Колкото и пъти да догаря пламъкът, винаги се разпалва отново.

— За какво говориш? — попита Попи.

Джема се кикотеше, но Флеч отговори:

— За вулгаризми. — И млъкна.

Майка ѝ казваше, че една дама никога не бива да обръща внимание на вулгаризмите, а да се преструва, че скандалните думи изобщо не са били изричани.

— Може ли да ми го обясните? — попита тя.

Прислужничката, която им сервираше, също се разхихика. Любопитството на Попи нарасна още повече.

— Ти ще имаш честта — обърна се Джема към Флеч. Флеч примигна.

— Въпросният феникс са интимните части на мъжа.

— Разбира се — отговори Попи. — А пламъкът е сифилис?

— Не! — отвърна бързо той. — По-късно ще ти обясня.

— Мисля, че го разбирам. Шекспир говори за чезнещи замъци, „като нереален сън“ — предполагам, че твоят феникс не чезне.

В отговор на смеха на Джема и стъписания поглед на Флеч тя продължи:

— Омъжена съм от четири години. И прекарвам много време в работа с жените, в чиято полза работи Благотворителното общество за приемане на разкаяни проститутки.

— Ти ме тревожиш — реши Джема и ѝ се усмихна широко.

— Видя ли най-новата карикатура от Джордж Таунли Стъбс, наречена „Негово височество във Фиц“?

— Във Фиц ли? — попита Джема. — Имаш предвид, в госпожа Фицхърбърт?

Попи кимна.

— Той е облечен. Но госпожа Фицхърбърт не е.

Флеч се включи с карикатура на принца, която бе видял, „Сутринта след венчавката“, и Попи, вече с чувството, че е доказала, че не е глупаво невинно момиченце, отново се зае да наблюдава съпруга си.

Той си бе оставил онази малка брадичка, която едва покриваше трапчинката, но на нея това ѝ харесваше. Така изглеждаше помъжествен. Изобщо не беше хубав, както го наричаше майка ѝ.

Не, не беше хубав. Ни най-малко. Очите му бяха черни в центъра, но около тях имаше кръг със странен сиво-син цвят. С прибрана назад коса без пудра, той приличаше на дивак, на някой от мъжете, които кръстосват американските гори, борят се с алигатори и хващат опосуми.

Ненадейно Попи осъзна, че прислужничката, която им носеше чиниите, изпраца на Флеч нещо като сигнал. Например, не спираше да отърква гърдите си в рамото му и да се навежда до него, за да му предложи изглед към това-онова, така че дори Попи имаше чудесна възможност да надникне в деколтето ѝ.

Гърдите на прислужничката бяха много по-големи от нейните. Всъщност бяха огромни. А начинът, по който не спираше да си облизва устните, беше отвратителен.

Най-накрая момичето успя да се откъсне от Флеч достатъчно дълго, за да дойде от другата страна на масата и да предложи на Попи крем-пирамида. Сладкишът беше оформен на могили и според Попи се тресеше като гърдите на момичето.

Тя отново отпи от виното си и продължи да мисли по темата. Междувременно момичето изтърси няколко трохи от скута на Флеч — от скута му! А той като че ли нямаше нищо против.

Момичето отново се приближи и й наля чай. Неприязънта й беше почти неприкрита. И защо? Защото Попи не разбра веднага шегата за феникса? Тя се наведе и Попи погледна право към огромните й гърди.

Отне й само секунда да вземе пудинга си и да изсипе кръглия сладкиш право в деколтето на прислужницата.

Момичето изпищя и подскочи.

Попи стана от стола си и се усмихна сладко.

— Боже мой! Как само ми се изплъзна от ръката! — изгука тя.

Съдържателят се появи на прага, хвърли един поглед към тях и сграбчи момичето за ръката. Тримата чуха крясъците му чак от другия край на коридора.

— Сто пъти ти казах! — ревеше той. — Спести си тези стоки за хората, които ги искат! Колко пъти ме срамиш!

Джема пак се смееше.

— Струва ми се, че фениксът се излюпи пред очите ми!

Флеч стана и се протегна. Почти стигаше до тавана. Това движение постави слабините му на едно ниво с очите на Попи. Панталонът му беше много тесен и очертаваше мускулестите му бедра така, сякаш беше нарисуван върху тях.

— Съпруго моя — каза лениво той, — плашиш ме.

Попи стана и отметна косата си. Беше прекрасно да чувства как косата й се движи заедно с тялото. Понесе се по коридора пред него и около кръста й се обви една едра топла ръка.

Дълбок глас промълви в ухото й:

— Трябва наистина да ти се скарам, Пердита.

— Тя си получи заслуженото! — сопна се Попи, като погледна през рамо.

Флеч се засмя и кръвта потече по-бързо във вените ѝ, буйна като поток.

— В твоето деколте няма място за пудинг — отбеляза Флеч и погледът му се спусна по-надолу. — Макар че би било интересно да ги използвам като чиния.

Очите ѝ проследиха неговите. От този ъгъл гърдите ѝ не изглеждаха миниатюрни. Странно, но усети парене по цялото тяло, сякаш той щеше да докосне...

Но той пое ръката ѝ и я поведе по коридора, сякаш не се беше случило нищо.

Единствената мисъл в ума на Попи беше, че е закъсняла. Тя не беше глупачка. Неприличната топлина между бедрата ѝ означаваше желание. Освен това много ѝ се искаше Флеч да хапне пудинг от гърдите ѝ.

Беше го открила.

Беше открила онова желание към съпруга си, за което говореше Джема, но заради глупостта си го бе открила с четири години закъснение.

ГЛАВА 43

Попи си помисли, че има шанс — малък, но все пак шанс — Флеч да дойде в стаята ѝ тази вечер. Може би просто за да ѝ каже „лека нощ“? Тя извади рядкостите си, за да му ги покаже, в случай че почука на вратата ѝ.

Но той не почука.

Затова тя се отпусна в леглото си и отново огледа кристалната структура на геода си. После взе статуетката на Купидон и Психея. Когато я купи, мислеше само за разперените крила на пеперудата. Начинът, по който едно изваяно от камък насекомо можеше да изглежда толкова ефирно, сякаш всеки момент щеше да полети, ѝ се струваше истинско чудо.

Сега обаче погледна към Купидон, коленичил пред любимата си Психея. Това не беше пухкавият нацупен Купидон, когото изобразяваха толкова често, а гъвкав младеж с разрошена коса и дълги бедра. За своя изненада Попи прокара пръст по голия му гръб, по мускулите на краката му. Крилата му не бяха като каменна дантела, а със силни мускули и много пера, готови да го понесат към небето.

Не можеше да не си помисли, че като бе избрала статуетката заради пеперудата, не бе забелязала нещо много по-интересно от каменно насекомо.

Дори и след като остави статуетката и геода, не можа да заспи. Лежеше будна и през главата ѝ минаваха какви ли не странни мисли. Сякаш не можеше да живее в собствената си кожа. Умът ѝ продължаваше да се стрелка към стаята на Флеч, спомняше си го без риза, така, както го видя, когато се къпеше. И във фантазията ѝ той ставаше от ваната и се отърсваше, а водата се разхвърчаваше във всички посоки.

Размърда се в леглото, опитвайки се да се настани удобно. Дори само мисълта за Флеч я караше да се чувства много...

Той щеше да стане и водните капки щяха да се стекат по гърдите му, надолу, надолу, към онова интимно място. В интерес на истината тя

рядко го поглеждаше — поне през първата година на брака им не посмя, защото така се боеше, че ще повърне, както майка ѝ я бе уверила, че ще се случи.

Но все пак какво имаше там? Нещо странно, нещо, което стърчеше като... като прът от тялото му. Нещо розово, което все пак беше твърдо.

Но сега споменът за усещането за този орган между краката ѝ, ѝ се струваше съвсем различно. Струваше ѝ се, че на това място се разтапя, че би искала Флеч да...

Отново се обърна. Какво ставаше с нея? Само като си облизваше устните, чувстваше, че пламти. И беше съвсем мокра под завивките. Отметна всички одеяла. Все още ѝ беше ужасно горещо, затова вдигна нощницата си.

Но сега и това беше различно. Защото тялото ѝ беше обляно от лунната светлина. Тя се загледа в него. Обзе я някакво особено чувство, почти сякаш някоя фея беше дошла и беше сменила тялото ѝ с друго, както в онези стари приказки за подменените деца. Гърдите несъмнено бяха нейните. Само че изглеждаха някак по-закръглени. А освен това си помисли, че цветът на зърната им е хубав. Беше видяла зърната на кухненската прислужничка заради огромното деколте и те съвсем не бяха толкова хубави.

Освен това краката ѝ бяха дълги и — тя седна в леглото — имаха хубава форма. Умът ѝ продължаваше да препуска във всички посоки и сега си спомни как Флеч прокарва линия от целувки по дължината на бедрото ѝ. Само че когато го правеше, главата я сърбеше толкова много, та ѝ се струваше, че гори; единственото, което си спомняше, беше как гледа надолу към главата му и си мисли: „Моля те, свършвай, целувай ме по-бързо, моля те, целувай ме по-бързо!“

Сега... Тя помръдна настрана единия си крак. Искаше ѝ се той да я целуваше в този момент. Косата ѝ бе разпусната и тя я бе разресала сама. Започваше да развива нещо като мания и изпитваше потребност да я четка дълго пак и пак всяка вечер. Но това не беше нещо лошо. Попи обичаше усещането на меката копринена коса под пръстите си, толкова различно от времето, когато камериерката ѝ всяка сутрин я фризираще, залепяше в нея разни неща и я натриваше с лой, за да ѝ придаде желаната форма.

Ако я целуваше сега, Флеч щеше да остави линия от целувки по прасеца ѝ, а после по-нагоре, по коляното. Докато мислеше за това, Попи леко потрепери и обви ръце около гърдите си. От което гърдите ѝ запариха. Предполагаше, че след това Флеч би я целунал още по-нагоре, а след това...

Разбира се, щеше да целуне гърдите ѝ. Тя докосна мястото, което би целунал той. А после...

Когато измина още един час ѝ се струваше, че нощта се огъва, нагъва се в кадифена раковина, в която бе потънало тялото ѝ, докато Попи си мислеше как Флеч прави това или онова. И най-накрая, не спря да си мисли за онази нощ, в която косата ѝ не беше толкова ужасна и Флеч я целуваше... там.

По онова време Попи не го възприе като целувка, а като нещо по-грубо и смуцаващо. Но сега си го спомни като целувка и не можеше да спре да си спомня отново и отново какво точно беше усещането и как един път едва не простена.

И тогава почувства, че не може да спре тихите звуци, които излизаха от устата ѝ. Все пак беше сама и сгушена под завивките, в тъмната стая в кръчмата и ѝ се струваше, че е самата себе си, а не Попи. Тя беше някоя друга жена — една от жените, които Флеч навремето гледеше в Париж.

Все пак бе живяла в Париж. Знаеше как изглежда жена, която не е дама. Познаваше мъркането в гласа ѝ, поканата в очите ѝ.

Просто никога не си беше давала сметка, че и тя самата не е дама.

Стори ѝ се съвсем логично, че в най-озадачаващо прекрасния миг от нощта е започнала да мисли на френски.

ГЛАВА 44

Провинциалното имение на херцог Боумонт
21 декември

Шарлот се смути ужасно, когато установи, че е пристигнала преди домакинята си. Но знаеше как е станало така: херцогинята несъмнено не виждаше причина да бърза с пътуването, докато Шарлот и Мей бяха намерили най-евтиния начин Шарлот да стигне до мястото, което означаваше да вземе пощенската карета, а после да намери човек, който да закара нея и камериерката ѝ от странноприемницата, пред която спираше каретата, до имението Боумонт.

Икономът, разбира се, не каза нищо — просто се поклони и спомена, че може би Шарлот няма да има нищо против да прекара нощта спокойно, тъй като другите гости още не са пристигнали. Шарлот вдигна брадичка и мина царствено покрай него, опитвайки се да си придаде вид, сякаш грешката е на херцогинята, задето не е дошла навреме, а не нейна, задето е подранила.

Провинциалният дом на херцог Боумонт бе обграден от парк, който се простираше на цели мили, ако се съдеше по това, което Шарлот бе видяла по пътя насам, а самата къща бе също толкова величествена. Беше толкова голяма, че поне според Шарлот отвън наподобяваше катедрала. А вътре таваните бяха толкова високи, че човек едва можеше да ги види в тъмното, имаше безброй врати и коридори, които водеха във всички посоки.

Икономът беше също толкова ужасен. Носеше ливрея, която цялата беше покрита с червен ширит, и косата му се издигаше като твърда напудрена кула над челото. Шарлот си помисли, че прилича на епископ, който вместо митра носи собствената си коса.

— Предполагам, че херцогинята още не ми е дала стая? — попита Шарлот със слаб глас. Почти тичаше, за да не изостава. — Съжалявам, че внасям смут в домакинството.

Икономът, господин Блънт, поомекна малко.

— Нейна светлост изпрати предварително всички инструкции. Тя е много организирана дама.

Двамата вървяха по коридора на втория етаж, когато ненадейно се разнесе ужасен рев. Шарлот изписка и изгърва чантичката си. Стори й се, че чува животно, което се гърчи от болка, но знаеше със сигурност, че е човек.

Икономът също спря.

— Съжалявам, че ви притеснихме, госпожице — каза той с царствен тон. — Един от гостите не е добре.

— Херцог Вилиърс? — попита Шарлот и почувства как на лицето й грейва усмивка. — Той дойде ли вече?

— Да — отговори икономът. Неодобрението му личеше във всяко помръдване на косата.

Прокънтя втори вик и този път Шарлот осъзна, че звукът идва от съвсем близо — от другия край на коридора. Подейства й като бойна тръба, която свири сбор: не можеше да го пренебрегне. Преди икономът да я спре, тя отвори вратата и влезе.

Посрещна я ужасна гледка. Вилиърс беше гол до кръста и двама мъже го притискаха към леглото, докато Финчли изливаше нещо, което буквално пушеше, върху една ужасна рана на рамото му. Финчли се обърна и я видя; ръката му потрепери и тъмната течност покапа върху гърдите на Вилиърс.

Херцогът беше вперил поглед в тавана, но изръмжа:

— За бога, свършвай, Финчли! Не издържам повече!

— Госпожице Татлок — изпелтечи Финчли.

— Какво правите? — попита тя и дръпна бутилката от ръката на камериера. — Какво точно си мислите, че правите с него?

Челюстта на Финчли увисна, но Вилиърс беше този, който й отговори:

— Искане ми се да кажа, че ме убива, но всъщност изпълнява лекарски нареждания.

— Що за лекар би предложил подобно нещо! — извика Шарлот и размаха възмутено черната бутилка. По някаква причина кипеше от гняв. Нахвърли се върху икономата без следа от плахостта си отпреди малко. — Кой точно е този лекар?

Смехът на Вилиърс, немощен, но ясен, беше единственото, което я накара да спре да разпитва икономата и Финчли.

— Проклятие, трябва да ме накарате да спра да се смея! — изрече херцогът, леко задъхан. — Боли!

— Сега е много по-добре, госпожице Татлок! — увери я искрено Финчли. — Наистина. Доктор Треглоун е истински вълшебник. Отвори раната и отвътре зейна такава инфекция, че няма да повярвате! От няколко дни я лекуваме. — Надявам се, че сте готова да се влюбите, госпожице Татлок.

Икономът си пое въздух, обиден, и се изправи в целия си ръст.

— Влюбена! Това ли било? Чудех се как така тази млада особа смее да проявява подобна дързост, да нахлува в стаята на мъж, да...

Вилиърс вдигна ръка и стрелна икономата с леден поглед, който го накара да млъкне.

— Не е влюбена в мен, Блънт. И няма да се влюби. Но ако ръководите някакво пуританско домакинство, по-добре се подгответе. Нали си давате сметка, че вашата господарка е херцогиня Боумонт?

Икономът отново изпъна гръб. На лицето му се изписа странна смесица от гордост и недоволство.

— Нейна светлост е във всичките ни мисли — оповести той.

— Чудесно. Това е една от гостенките, които Нейна светлост цени най-много — госпожица Татлок.

— Наясно съм — отговори икономът и направи отсечен поклон. — Ако ми позволите, ще заведа госпожица Татлок в покоите ѝ. Тъкмо я съпровождах дотам, за да се измие след пътуването.

„Спечелих си враг“ — помисли Шарлот. Видя как очите на Вилиърс се плъзват по опърпания ѝ пътнически костюм и ненадейно осъзна за първи път, че действително се намира в спалнята на един херцог... и че въпросният херцог е необлечен.

— Шивачката на манта — обади се неочаквано Вилиърс. — Госпожица Татлок трябва веднага да се срещне с нея. Планът! — обърна се той към Шарлот. — Планът!

Боже! Икономът я гледаше с отровно неодобрение след това доказателство, че една млада неомъжена дама позволява на един херцог да плати за облеклото ѝ. Нищо друго не би могло да докаже така убедително положението ѝ на истинска Вавилонска блудница.

— Господин Дотри? — осмели се да попита Шарлот. — Сигурно е по-важно да преобразите него, Ваша светлост?

— Проклятие, уморен съм! — измърмори Вилиърс и отново затвори очи. — Накарах Дотри да отиде при шивача и той започна да спори като овца, която искат да острижат. Вие, госпожице Татлок, ще бъдете моят шедьовър. И се погрижих тук да дойдат достатъчно млади мъже, измежду които да избирате.

Финчли ѝ отправи многозначителен поглед и тя излезе заднешком от стаята.

Икономът закрачи пред нея. Всеки сантиметър от ливреята му се тресеше от възмущение. Дори отзад Шарлот виждаше как вдигнатата високо над главата му коса трепери от грозната изненада.

Той я въведе в една спалня с цялата церемониалност, дължима на някоя по-маловажна прислужничка.

— Ще поискам от шивачката на манта да се погрижи за вас, ако в момента е свободна — оповести той, загледан над рамото ѝ.

— Много сте любезен — измърмори Шарлот.

ГЛАВА 45

Флеч се намираше в състояние на потиснато въодушевление.

В рамките само на няколко дни бе изпаднал в бездна от отчаяние, беше се измъкнал, беше решил да последва Попи в провинцията, макар че тя не го обичаше и никога нямаше да го обикне... и ето какво се случваше сега. От мига, в който влязоха в каретата, Попи не можеше да откъсне очи от него. Поруменяваше, когато я докоснеше. Всъщност той не можеше да се сдържи и постоянно нарушаваше собствените си правила — докато ѝ помагаше да се качи в каретата, уж случайно прокара ръка по бедрото ѝ.

Преди Попи нямаше да забележи това или ако го забележеше, щеше да му хвърли раздразнен поглед, бързо прикрит със сладка усмивка. Но този път тя примигна и леко ахна. Флеч си помисли, че никога не е виждал нещо толкова хубаво, колкото розовината, избила по бузите ѝ. Коя жена се изчервява в наше време?

Затова Флеч прекара времето си в каретата в съставяне на планове за следващите двайсет и четири часа от брака си така, сякаш замисляше военна кампания. Джема прекара своето в притеснения колко са се забавили с пристигането си заради счупена полуос.

— Ако продължим така, не само гостите ще стигнат преди мен, а и Боумонт.

— В това няма нищо лошо — успокой я Попи. — Херцогът може да поздрави всички с „добре дошли“.

Джема отвори уста, но каза само:

— Това не е... ти не разбираш.

— Дори и най-прекрасните домакини понякога закъсняват — каза Попи с окуражителен тон. — А ти вече изпрати толкова подробни инструкции. Сигурна съм...

— Никога не съм ги виждала — прекъсна я Джема. Думите ѝ бяха корави като жълъдчета. — Давам коледно увеселение в къща, която никога не съм виждала, и прислуга, която ми е напълно непозната. А сега и секретарката ми ме напусна.

— Имаш три прислужнички и една камериерка — напомни ѝ Попи. — Аз също съм тук, Джема. Освен това ще дойде и Изидор. Сигурно вече е там.

— Всички ще дойдат. — Джема все още изглеждаше притеснена. — Луиз със сигурност вече е пристигнала, и Хариет, разбира се.

Двамата едновременно възкликнаха:

— Луиз!

На Флеч веднага му се прииска да си прехапе езика, защото Попи се дръпна назад на седалката си. Вече изобщо не приличаше на ален мак, а на истинска благопристойна англичанка. Той изруга наум, докато Джема, без да подозира нищо, изреждаше имената на гостите, които щяха да стигнат преди нея в имението.

— Вилиърс, разбира се — каза тя. — Там е поне от няколко дни — решиха незабавно да заминат за провинцията. Просто се надявам, че икономът е изпълнил всичките ми инструкции във връзка с грижите, които трябва да се полагат за Вилиърс.

— Разбира се, че ги е изпълнил! — обади се Флеч, който ставаше все по-нетърпелив.

— О, и онзи естественик — продължи Джема. — Доктор Лудън.

Флеч не можа да не се намръщи. Погледна крадешком към Попи и, слава богу, споменаването на Лудън не я накара да се усмихне или нещо подобно, защото в такъв случай щеше да се наложи той да спре каретата и да поговори на четири очи със съпругата си.

Не издържаше повече. От две седмици беше постоянно възбуден, но не можеше да намери никакво облекчение. Чувстваше се така, сякаш... ами... сякаш беше време двамата с Попи да се оженят, макар че в това нямаше никаква логика. Тя обаче се изчервяваше при всяко негово докосване. И не спираше да му хвърля тайни погледи. А той усещаше аромата ѝ винаги когато тя беше в стаята и Попи вече не миришеше на лавандулова пудра, а на великолепна, сгряна от слънцето праскова — най-вкусната, която бе опитвал.

Точно това смяташе да направи — тази вечер. Но преди това му трябваше помощта на Джема.

Успя да я хване на последното място за смяна на конете, когато до имението Боумонт им оставаше още около час. Не се и опита да го усуква — Джема беше от онези жени, които човек не е нужно да лъже, и той го оценяваше.

— Трябва да ни сложиш в една стая — обърна се той към нея.

Както и очакваше, крайчетата на устата ѝ се извиха нагоре.

— В писмата си наредих на иконома друго.

— Моля те.

Сега Джема се усмихваше широко. Усмихваше се като мъж и това беше нещо, което Флеч не можеше да не оцени.

— В никакъв случай. Ако искаш жена ти да дойде при теб, ще трябва сам да я подмамиш. — Тя му отправи бавен поглед. — Мисля, че ще успееш.

— Ако не бях влюбен в жена си — отговори той, забелязал пакостливата искрица в очите ѝ, — щях да падна в краката ти и да те моля за трохички.

Тя многозначително го измери с поглед и спря пред вратата за един последен оглед.

— Ако не беше женен, навярно щях да ти хвърля кокал. Или два.

Беше толкова божествена, че той се наведе и я целуна. А после моментът стана още по-хубав: Попи излезе от странноприемницата точно навреме, за да го види. Флеч се изправи и ѝ махна, знаейки, че не я е целувал от месеци, дори лека целувка по бузата. Нищо.

Разбира се, Попи си мислеше, той вече не се интересува от нея. Не се интересувал! В цялото кралство нямаше да се намери мъж, който да не се интересува, особено сега, когато очите ѝ се бяха смекчили и тя не спираше да трепери и да го гледа тайно.

„Тази вечер“ — обеща си Флеч наум.

Тази вечер.

Когато най-после пристигнаха в имението, някакъв странен индивид с коса като белия гребен на вълна излезе и се приближи към тях. Оказа се, че това е икономът. После се появи и самият Боумонт, следван от госпожица Татлок.

Флеч и Попи се спогледаха и проведоха безмълвен разговор, в който и двамата мислеха едно и също нещо: питаха се какво ли мисли Джема за подранилата поява на госпожица Татлок.

„Сякаш с Попи живеем в една и съща къща“ — каза си Флеч и тази мисъл много му хареса.

Къщата беше цялата украсена със зеленина и къпини и Флеч трябваше да отбележи, че ухае много приятно. На Джема сякаш не ѝ хареса, когато госпожица Татлок им посочи имела, може би поради

загатнатия намек, че тя и херцогът са проучвали свойствата му, но Флеч запомни къде точно виси всяка малка бяла клонка.

А после остави Попи да се качи на горния етаж и да се освежи, сякаш нямаше никакво желание да я види как си мие лицето. Или как се преоблича. Или как се къпе. Или...

Изруга и се запъти към прозореца. Загледа се в огромния парк. Валеше сняг и докато Флеч стоеше там, този сняг започна да се събира на огромни туфи във въздуха и да се носи във всички посоки.

Боумонт се приближи до рамото му.

— Май ще има истинска буря — отбеляза той.

Флеч кимна.

— Всички гости ли пристигнаха?

— Всички, освен господин Дотри, който трябва да дойде тази вечер, ако времето не го забави. Между другото, моят иконом току-що ми каза, че е пристигнала огромна купчина писма и някои от тях са за теб. Предполагам, че повечето са свързани с речта, която произнесе.

Той се обърна и погледна Флеч.

— Представлението беше много добро.

— За мен е чест, че смяташ така — отговори Флеч. — Просто последвах съвета ти.

— Моя ли?

— Ти ми каза, че разковничето е в историята. Прав беше.

В ума му изплува приятният спомен как почти всички членове на Камарата на лордовете скачат на крака.

— Казвал съм тази мъдрост на мнозина млади мъже, но те не ми обръщаха внимание. Ти обаче създаде история, от която Камарата онемя, Флечър — каза Боумонт и го потупа по гърба. — Мисля, че можеш да се окажеш спасителят на партията. И — добави той, преди да си тръгне — че онзи Хигъл е късметлия, че ти си му земевладелец.

Флеч се ухили към прозореца, към здрача и снега. Речта му наистина беше добра. А освен това вече бе намислил темата за следващата. Щеше да засегне въпроса за търговията с африкански роби, малката мръсна тайна, за която никой не говореше и от която мнозина се облагодетелстваха. Вече виждаше формата ѝ, призова ѝ към човешината и здравия разум, вътрешната ѝ организация. Правотата ѝ.

Когато най-после се качи на горния етаж и се зае да чете пощата си във ваната, писмата се оказаха повече от удовлетворителни. Толкова удовлетворителни, че когато след известно време влезе в салона, се усмихваше сам на себе си. Разбира се, усмивката му можеше да се дължи и на барабана, който биеше в главата му и повтаряше: „Довечера, довечера, довечера!“

Макар че това не му попречи да забележи как утихна стаята при влизането му.

Попи скочи на крака и се спусна към него. За миг той си помисли, че ще се хвърли в обятията му, и едва се удържа да не ги разтвори.

Тя обаче спря, преди да стигне до него, и размаха във въздуха лист хартия.

— Флеч, нещо ужасно се е случило с майка ми!

Той вдигна вежда.

— Задавила се е в собствената си отрова и...

— Флеч!

Неговата любима, прекалено добра съпруга го погледна и се намръщи.

— Говоря сериозно. С майка ми се е случило нещо ужасно. Получих от нея това писмо. — И му го подаде.

Флеч взе листа и над рамото на Попи забеляза, че останалите разговарят помежду си с трескавото вълнение на актриси, посетени от Уелския принц зад сцената.

— До дъщеря ми, херцогиня Флечър, графиня Фулк, баронеса Рискамп и т.н. — прочете той на глас, вдигна вежда и Попи го прекъсна:

— Познаваш майка ми, Флеч. Тя обожава всички тези титли. Просто прочети писмото.

— Сполетя ме голяма злочестина. Макар че душата ми е чиста като бяло цвете за греха, в който ме обвинява това злословие, сега безпристрастните думи не могат да ме спасят. Думите на истината, като скъпоценни камъни; падат в ушите на агнетата. Попи, това е съвсем безсмислено! Агнетата са малките на овцете, нали така?

— Не е „агнета“, Флеч, а „ангели“. Думите на истината падат в ушите на ангелите.

— Какво е това за дявола... а, разбирам, „неговият истински враг“. Кой е врагът на дявола? Майка ти?

„Аз пък си мислех, че с него са си приятели, а не врагове“ — добави той наум.

— Не съм сигурна — отговори Попи. — Прочети следващия абзац. Не е толкова възбудена и звучи по-смислено.

— Ключката е незабележим убиец и като чумата се забива в ума на истината и бушува в недрата му... Тъъ, само изказвам предположение, но възможно ли е някой да разпространява клюки по неин адрес?

— Давай нататък!

— По-ужасна от отровата на някой червенокос мъж. Сега стигаме донякъде! Някакъв червенокос мъж клюкарства за нея?

— Не! Не съм сигурна какво има предвид с това.

— Е, косата на Аксминстър е с червеникав оттенък — измърмори Флеч. — Аз, разбира се, не знаех, че се интересува особено от майка ти, тъй като тя не ходи често зад сцената на танцова зала „Лисеум“, но може би той е разширил областта на вниманието си?

— Флеч, бъди сериозен! Виж по-надолу на страницата!

Флеч присви очи.

— Струва ми се, че се е оттеглила в провинцията, ако това има предвид под „убежище и непревземаема крепост на потъпканата добродетел“.

— Не в провинцията, Флеч.

— Не ли? — попита той и сърцето му леко се сви. — Наистина ли? В Лондон ли остава?

— Не, отишла е в манастир. Майка ми е постъпила в манастир!

— Манастир ли? В Англия няма манастири.

— Всъщност мисля, че има няколко в Шотландия, но тя е отишла във Франция. Виждаш ли тази част за епископа на Мьо? Той открай време я обожава. Заминала е, Флеч. Заминала е за Франция!

— Майка ти е заминала за Франция. — Понякога Флеч се чувстваше така след голяма глътка от най-доброто бренди. Някакво сладко, горещо щастие, което потичаше по тялото му. — Майка ти е заминала за Франция.

Джема се провикна:

— Попи, и аз имам писмо за това!

Флеч последва Попи обратно при останалите, като потискаше усмивката си.

— Слушай! — продължи Джема. — От лейди Смоли е. Почти не я познавам, а това означава, че сигурно е изпратила копие на всичките си познати. В началото добавя две-три думи за „безупречната репутация“ на лейди Флора и как никой не вярвал на слуховете. Седяхме в салона на херцог Флечър — сега странно преобразен с такова великолепие, че лейди Купър отбеляза, че се чувствала като в кралски бордей. Разбира се, лейди Купър се отличава с голямо чувство за хумор.

— Ако ти е писано да загубиш репутацията си — обади се госпожа Патън, — по-добре е да не се случи в присъствието на лейди Купър. Тя е родена кавгаджийка с остър език.

— Продължавайте да четете — подкани Флечър и седна. Изпитваше огромно удоволствие. — Целият съм слух.

Попи го стрела с поглед.

— Говориш за майка ми, Флеч. Твоята тъща.

— Именно — съгласи се той. — Именно.

Джема отново зачете.

— Когато ненадейно на прага застава един млад мъж. Беше доста привлекателен, макар че у него имаше нещо, което издаваше, че не е съвсем джентълмен. Той поздрави лейди Флора с най-нежен тон и отначало сякаш не забеляза, че сме там. Защото, когато си даде сметка, млъкна и по безброй начини загатна колко е разстроен и объркан.

— Тя е имала любовник! — ахна Хариет, после погледна към Попи. — Разбира се, просто е изглеждало така. Трудно е да се повярва подобно нещо за непоколебима жена като лейди Флора. Тя никога не е давала ни най-малък повод някой да сметне, че е неморална.

— В никакъв случай — измърмори Флеч.

Попи насочи объркания си поглед обратно към Джема.

— Не е възможно — отсече тя. — Познавам майка си. Чети по-нататък, Джема.

— Просто ще го обобщя. Красивият млад мъж бързо се оттеглил, но злото вече било сторено. Лейди Флора получила нервен пристъп и не била способна да води свързан разговор. Лейди Купър се заела да поиска ароматни соли от иконома и, естествено, се възползвала от възможността да го поразпита по-подробно.

Тя погледна към Попи.

— Майка ти наистина е извадила лош късмет, като е поканила лейди Купър на чай.

— Лейди Купър е една от най-добрите й приятелки — отговори Попи. — Но няма значение. Това е просто невъзможно. Немислимо.

— Не и според лейди Купър — отговори Джема. — Твоят собствен иконом веднага признал, че младият мъж започнал да идва в къщата, за да помага на майка ти за някои проекти за декорирането и през последните месеци икономът забелязал, че двамата прекарват все повече време заедно.

— Невъзможно! — възкликна Попи.

Флеч посегна и взе ръката й.

— Уви, роднините винаги разбират последни, Миличка.

Тя го стрелна с поглед и той млъкна. Наистина, в някои моменти Попи много приличаше на майка си.

— Приятелката ти казва ли още нещо? — обърна се Попи към Джема.

— Само това, че младият мъж бил наистина много хубав и когато го попитали, твърдял, че бил готов да застане като щит пред лейди Флора, за да защити репутацията и целомъдрието й, и че тя била само негова ценена клиентка и нищо повече — цитирам. Разбира се, това само разбунило слуховете още повече, защото за една жена няма по-ужасно нещо от това един мъж да брани честта й. Ако мъжът не е имал връзка с майка ти, Попи, щеше да го каже направо, а не да говори за честта й.

— Вярно е — съгласи се госпожа Патън. — Тези приказки за чест и тъй нататък винаги са погребален звън за репутацията на една жена.

Попи клатеше глава.

— Просто не мога да повярвам. Аз просто... не мога да повярвам.

Флеч не каза нищо.

— Тъй като преди известно време позвъниха, че е време за вечеря, мисля, че трябва да отидем в трапезарията или да рискуваме да се задавим с вледенено месо — каза Джема и стана. — Попи, знам, че това ужасно те разстрои. Искаш ли да вечеряш в стаята си?

— Не — отговори Попи. — Джема, може ли сама да прочета писмото? Просто не мога да повярвам!

— Не помниш ли, когато се оказа, че Бюси д'Амбоаз има affaire с графиня Дьо Монсюри? — попита Джема. — Когато всички мислеха, че си играе с херцогиня Дьо Гиз. Уверявам те, че граф Дьо Монсюри беше също толкова изненадан, колкото си ти сега.

— Но тази история завърши толкова неприятно! — обади се Флеч. — Графът не полудя ли?

— Уби съпругата си — потвърди Джема, — твърдеше, че трябвало да защити честта си.

— Предполагам, че ще има хора, които смятат, че името ти е опетнено заради майка ти — обърна се Флеч към Попи, която четеше писмото на лейди Смоли.

— Глупости! — отговори тя.

— Тогава предполагам, че няма нужда да стигам до крайности като граф Дьо Монсюри — измърмори той с разочарование.

Джема му хвърли остър поглед.

Той ѝ се усмихна любезно в отговор.

— Всичко е добре, когато свършва добре, не мислиш ли? Сигурен съм, че лейди Флора скоро ще командва целия манастир, в който я настани нейният епископ.

— Да, разбира се — съгласи се Попи и върна писмото на Джема. — Но...

През цялото време, докато вървяха към трапезарията, Попи не спря да говори. Както и по време на почти цялата вечеря. Тъжната истина бе, че ѝ беше също толкова трудно да приеме истината за тази история, колкото на граф Дьо Монсюри. И въпреки това, когато поднесоха компота от круши и ябълковите сладкиши, тя вече се бе примирила с истината, макар и неохотно.

— Защо иначе майка ти ще заминава за Франция, ако не беше вярно? — Не спираше да повтаря Флеч. — Тя просто щеше да покаже, че не се срамува.

После се оказа, че Боумонт, който закъсна с отварянето на кореспонденцията си, също е получил подобен разказ. В неговото писмо се описваше как младият мъж паднал на колене и в пристъп на терзания целунал краката на лейди Флора; всички се съгласиха, че тази част навярно е преувеличена.

— Но истината си е истина — настоя Флеч. — Майка ти е била
запленена от едно хубаво лице, Попи. Все пак е човек.

— Не, тя е... — започна Попи, но спря навреме.

— Човек — настоя радостно Флеч. — Един злочест представител
на човешкия род, като всички нас.

ГЛАВА 46

Мисълта, че майка ѝ има любовник, беше невъобразима. Очевидно се беше случила някаква ужасна несправедливост. На вечеря Попи изпи много вино в опит да се придума да съжали майка си.

Но някои факти спъваха опита ѝ да изпита скръб. Единият беше обстоятелството, че лейди Флора се е преместила във Франция. Че е постъпила в манастир. Когато Попи и Флеч се върнеха в Лондон, нямаше да има хапливи писма, случайни срещи в бални зали, водещи до зловни забележки за прическата или роклята ѝ, изобщо никакви срещи.

Да се каже, че при тази мисъл ѝ олекна на сърцето, би било много меко казано. Струваше ѝ се, че е изпила цяла каса шампанско.

Когато вечерята свърши, дамите оставиха господата с портвайна им и се върнаха в салона. Хариет и госпожа Патън отидоха да се отбият в детската стая. Джема се настани на един диван заедно с Изидор и — о! — Луиз. Кое то беше много унижително, защото Попи беше решила да помоли Джема за съвет за брака си. Луиз обаче вече знаеше най-ужасното за брака ѝ.

Затова Попи се стегна и се запъти към Джема. Трите дами отпиваха греяно вино с подправки и сякаш бяха излезли от страницата за мода на „Лейдис Мегазин“. Не че Попи не се чувстваше по модата — много добре знаеше, че фустата ѝ е украсена с цял куп волани. Имаше изящен дантелен рюш, а косата ѝ беше вдигната върху малка подложка и без нито една пращинка пудра. Изглеждаше хубава. Всъщност смяташе, че блясъкът на ненапудрената ѝ коса е по-привлекателен от напудрената. Но важното беше, че не приличаше...

На Луиз.

От Луиз се излъчваше някаква дяволита чувственост и тя не се дължеше само на дълбоко деколте и леко впитата по тялото рокля — макар че Луиз се отличаваше и с двете, — а на нещо в походката ѝ, в цвета на устните ѝ и в смеха ѝ — нисък и дълбок.

— Здравей, миличка — обърна се Джема към Попи. — Ще пийнеш ли от това? Защото според мен може би е малко по-силно от необходимото. Не съм сигурна дали ще мога да стана.

— Никога не съм пила такова нещо — отговори Попи. — А може би трябва.

— Със сигурност! — обади се Изидор и се разкикоти. Бузите ѝ пламтяха и това много отиваше на гарвановочерната ѝ коса. Изглеждаше подпийнала.

Луиз протегна ръка и придърпа Попи да седне до нея.

— Ела, седни при мен! — подкани я тя. — Косата ти изглежда прекрасно. Моля те, вземи моята чаша, аз само я подуших, не мога да понасям силен алкохол.

— И аз не съм сигурна, че мога — съгласи се Попи. Но отпи и питието ѝ се стори много приятно, като канелата, виното и Коледа — всички Коледи, сега събрани заедно. — Имам нужда от помощ — каза тя, без да се церемони.

Изидор погледна към нея с празен поглед и за миг заприлича на сова.

— Искаш ли да изгоним съпруга ти от къщата? Джема, не биваше да го допускаш на увеселението си след всичко, което се случи след последния път!

— Аз го поканих — отговори бързо Попи.

Изидор зяпна комично.

— Ти ли?

— Исках... ами... промених си мнението.

— За кое? — поиска да узнае Луиз.

— За него.

Джема се усмихваше.

— Значи реши, че по-добре птичка в ръката, отколкото естественик на покрива, така ли?

— Да — отговори Попи.

— Как можем да помогнем ние? — попита Изидор и пак отпи от чашата си.

Луиз я погледна с присвити очи.

— Утре главата ще те боли ужасно, Изидор. И — надявам се да нямаш нищо против, че го казвам, — лицето ти е съвсем розово.

— Когато пия алкохол, винаги ставам червена като цвекло — отговори Изидор. — Но наистина, на кого му пука? Съпругът ми е далеч, в Индия или на някакво друго такова място. Мога да стана пурпурна, но него пак няма да го е грижа. — И тя отново отпи.

— Той е страшно противен — отсече Джема безцеремонно. — Ако искаш да почервенееш, Изидор, давай.

— Съвсем скоро — осведоми ги Изидор с глас, който почти не беше провлечен, — ще направя нещо диво.

— Не се съмнявам — увери я Луиз с отсечен тон. — И когато този миг настъпи, ние ще те отрезвим. Най-добре е човек никога да не прави нещо диво, когато е пил.

Попи отпи огромна глътка от чашата си. Според нея лекото пийване улесняваше подивяването.

— И аз искам да направя нещо диво — каза тя.

— Какво? — попита Изидор и погледна към нея. — И твоят съпруг ли ще ходи в Индия?

Луиз ѝ взе чашата.

— Пи достатъчно, скъпа. Ако продължиш така, ще проспши Бъдни вечер и ще пропуснеш всички празненства.

— Не съм много сигурна колко празнично може да е настроението ни — обади се Джема с притеснен вид. — Моят иконом ми казва, че Вилиърс не е много добре. Отбих се горе да го видя, но пак беше заспал. Мисля, че е спал почти целия ден.

— Мили Боже! — промълви Изидор и челюстта ѝ веднага увисна. — Мислех си да се омъжа за него вместо за моя херцог, но това може да се случи само ако оцелее.

— Не знаех, че харесваш Вилиърс — измърмори Джема изненадана.

— Почти не го познавам. Но той е херцог. Мога просто да задраскам името на съпруга си на брачното свидетелство. Струва ми се честна размяна — Вилиърс вместо херцога, когото всъщност нямам. Един херцог в Англия струва колкото двама в Индия.

— Това ми напомня... — сети се Джема. — Е, добре, как можем да помогнем, Попи?

Попи си беше допила чашата и в стомаха ѝ се разливаше приятна топлина.

— Флеч казва, че мъжете винаги губят интерес към жените, след като спят с тях няколко години — отговори тя. — Затова вече не се интересува от мен.

— Bastardo!^[1] — изсъска Изидор, взе чашата с чай на Джема и отпи.

— Искам да... да го примамя обратно в леглото си — призна Попи.

— Сега си червена като мен — отбеляза Изидор.

Джема се усмихваше широко.

— Femme fatale^[2] — каза тя. — Луиз, Изидор, да вървим! — И тя сграбчи ръката на Попи. — Да се качваме горе!

Флеч тъкмо бе решил, че странният на вид иконом на Джема е човекът, който може да му каже къде спи съпругата му, когато Боумонт се изкашля многозначително. Двамата играеха карти. Флеч вдигна глава и срещна искрящия от смях поглед на Боумонт. Остави картите си.

— Да? — попита Флеч.

— Мисля — отговори домакинът и стана, — че това представление е предназначено за теб, а не за мен.

Флеч стана и се обърна.

Попи тъкмо влизаше в стаята.

На вечеря косата ѝ беше вдигната над главата в една от онези прически, които жените харесваха, макар и ненапудрена. Изглеждаше сладка и красива. Сега всичко беше различно.

Жената, която пристъпи в салона, приличаше на куртизанка, отпредила се към някой принц. На темето ѝ трепкаха къдрици, прихванати с искрящи бижута, макар че няколко кичура падаха на раменете ѝ. Очите ѝ бяха щедро очертани с черно и изглеждаха два пъти по-големи и четири пъти по-завладяващо сини. Устните ѝ бяха алени и извити в лека присмехулна усмивка.

Роклята ѝ беше тъмночервена, почти черна. А корсажът се спускаше чак под бюста ѝ. Зърната ѝ бяха покрити само с фина дантела. На врата си носеше впечатляваща, изящна огърлица с висулка, която се спускаше точно между извивките на гърдите ѝ.

В салона се възцари абсолютна тишина.

Флеч тръгна напред с чувството, че трябва да падне на колене. Попи спря и алените й устни се извиха в одобрителна усмивка. Той се приведе в нисък поклон.

— Добър вечер, мадам.

— Bonsoir^[3].

Гласът ѝ не беше като сладко звънене на камбанки. Беше дрезгав, изискващ, женствен. Беше глас на францужойка.

Джема влезе след тях, засмяна, заедно с някакви други жени, но Флеч не откъсваше поглед от Попи.

В очите ѝ нямаше никакво колебание. Ни най-малко. От главата до петите беше жена, която знае какво иска.

Него.

— Тук съм само за тази вечер — каза тя.

— На гости ли сте дошли? — някак успя да изрече той.

— От Франция.

— Мога ли да ви предложа... нещо, mademoiselle.

— Уви! — въздъхна тя и сведе мигли. Бяха скандално черни и толкова дълги, че Флеч усети раздвижване в слабините. — Не съм mademoiselle.

— Значи сте омъжена? — попита той, взе ръката ѝ и я поднесе към устните си. — Аз съм desole^[4].

Тя леко сви рамене.

— Защо? Според мен бракът е безкрайно интересно състояние.

— Наистина ли?

— Но разбира се! Само една омъжена жена може да знае какво иска.

Зад гърба му Джема се разсмя, но сърцето на Флеч биеше прекалено силно, за да се смее. Всеки сантиметър от него се бе превърнал в свиреп ловец, един от онези първични мъже, които хвърлят жената на рогозката и си вземат това, което искат. Искаше да преметне Попи през рамо и да я занесе на горния етаж, всеки възхитителен сантиметър от нея. Гърдите ѝ бяха видими за цялата стая; Флеч виждаше розовото зърно, което надничаше през бялата дантела.

— И на какво ви научи бракът за желанието? — попита той и дрезгавият му глас стресна и самия него. — Какво искате, madame!

Нещо в очите ѝ се промени, за миг стана сериозно.

— Попи? — попита той. — Какво искаш?

Отново поднесе ръката ѝ към устните си. Дори и този допир го накара да започне да трепери леко, като състезателен кон, застанал на стартовата линия.

— Теб.

Тя го изрече тихо, а после го стрелна с още един от онези дълбоки, чувствени, опасни погледи на прекрасните си очи.

— Искам теб.

Единственото обяснение на Флеч беше, че си загуби ума. Там, в салона, пълен със засмени аристократи и поне двама-трима лакеи, да не говорим за иконома с коса като морска вълна...

Херцог Флечър вдигна своята херцогиня в прегръдките си — или може би това беше просто някоя дива францужойка, дошла на гости — и я изнесе от стаята.

И се качи по стълбите.

[1] Копеле такова! (ит.) — Б.пр. ↑

[2] Фатална жена (фр.) — Б.пр. ↑

[3] Добър вечер (фр.) — Б.пр. ↑

[4] Отчаян (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 47

Умирането не беше лесна работа. Вилиърс смяташе, че се е примирил с предстоящата си смърт, но процесът никак не му беше приятен. Докторът шотландец беше спрял да сипва терпентин в раната му, но все още кривеше уста, щом го видеше. Освен това Вилиърс предусещаше лошите новини. Треската вече не го подмяташе насамнатам, но изтощението беше като отдръпваща се вълна и го влачеше навътре.

— Няма да живея още дълго — обърна се той към Шарлот. Тя се беше появила ненадейно след вечеря и му бе разказала история за лейди Флора и някакъв млад прислужник, на която той изобщо не повярва. Сега Шарлот седеше до него и му четеше един от романите на господин Филдинг. От няколко страници Вилиърс не се беше заслушвал. Беше му приятно да лежи и да наблюдава как мърдат устните ѝ при четенето, деликатните кости на ръката ѝ, докато обръщаше страниците.

— Защо не сте долу с философите? — добави той. — Специално поисках да поканят философи.

Шарлот вдигна глава от книгата.

— Херцогинята каза, че сред познатите ѝ няма много философи. А вие ще живеете. Според лекаря раната ви вече не е инфектирана.

Вилиърс се усмихна едва-едва.

— Нали вие ми казахте да не обръщам прекалено много внимание на лекарите си.

Оказа се съвсем прав за увеселението в тази къща. Така наречените стандарти на висшето общество тук не важаха. Джема го беше предизвикала на шах и той дори беше направил няколко хода, преди да осъзнае, че шахът вече не го вълнува.

Тогава устата на Джема се изкриви надолу и тя придоби вид, сякаш се канеше да заплаче, затова той затвори очи и се престори, че заспива. Само че в последно време да затвори очи беше станало направо страшно: затваряше ги, а когато се събудеше, светлината беше

стигнала в другия край на стаята и беше нощ. Или пък нощта си беше отишла, както и почти целият ден.

Никой не се интересувахе дали Шарлот седи с него и нейната уста никога не се изкривяваше надолу. Всъщност сега Шарлот му се мръщеше, както можеше да се очаква.

— И ще умрете в този вид? — попита иронично тя.

Той едва не се разсмя, но щеше да му е прекалено трудно да диша.

— Няма смисъл да апелирате към суетата ми. Мога ли да се обръщам към вас на малко име, о, мъдра госпожице Татлок?

Тя навири този свой дълъг нос.

— Малките имена са за близки хора.

— Аз искам да бъдем близки — отговори Вилиърс.

За миг в стаята се възцари тишина.

— Макар че няма да остана жив достатъчно дълго, за да се оженя за вас — добави той.

— Вие и бездруго не искате да се жените за мен — каза Шарлот и отново взе книгата. — Да продължавам ли?

— Напротив, искам — отговори той, защото нямаше причина да не го каже. — Аз наистина ви харесвам, Шарлот. Мислех, че мога да обичам единствено Джема, но съм сигурен, че с времето започнах да ви обичам.

— Колко глупаво от ваша страна! — тросна се тя.

— Да — съгласи се той. Но я наблюдаваше изпод мигли и видя, че в очите ѝ блести влага. Не искаше да я кара да криви уста. Тази мисъл го накара да изпадне в паника. — Така че помислете. Срамота, че умирам. Можехте да наследите цяло състояние!

Тя веднага се стегна.

— Внимавайте какво говорите. Може да повикам свещеник и да се омъжа за вас още тази вечер.

— Нямам нищо против.

Сега устата ѝ със сигурност трепереше, мека и розова. В момента всичко, свързано с физическата интимност, беше безкрайно далеч от ума на Вилиърс, но беше забелязал устата ѝ. Тя изричаше думи, които нараняваха, но ги казваше с хубава малка уста.

— Напротив, имате! — настоя тя яростно. — Никога няма да се омъжа за вас заради парите ви и не смейте да го забравяте!

— А ще се омъжите ли за мен по други причини?

Той я наблюдаваше изпод миглите си. Разбира се, тя щеше да откаже. Той беше развалина, умиращ, глупав, сам. Тя беше...

— И не само защото отчаяно копнеете да наденете на пръста си сватбена халка? — добави той. Нямаше време за светски любезности, не и когато над него бе надвиснала сянката на смъртта.

— Не знам — отговори бавно тя, протегна ръка и топлите ѝ пръсти се обвиха около неговите.

Вилиърс отново усети как го понася приливът на изтощението. Беше толкова уморен от болката! Сега беше обхванала цялото му тяло. Целият беше изтъкан от болка, от повече от една болка.

— Кой би помислил, че от една глупава малка рана ще се стигне дотук? — измърмори той.

Ръката ѝ стисна по-силно неговата.

— Не умирайте — каза тихо тя. — Недейте.

Той обаче не смяташе, че има избор.

— Знаете ли как се чувствам, Шарлот?

— Не.

— Като факла. Чисто и просто като факла, носена на вятъра.

А после тъмнината го обгърна бързо, преди да е успял да каже още нещо.

Шарлот седеше до него и го гледаше как спи. Беше изпосталял, с бяло като пергамент лице. И все пак тя можеше да види онова възхитително късче живот, което представлява душата. Не беше трудно човек да разбере колко уязвимо е мястото, което обитава тя.

Дотри влезе тихо в стаята. Беше пристигнал току-що, изпускаяйки вечерята.

Измина един миг, преди Шарлот да разбере какво се е случило с него. Той вече не приличаше на леко опърпан моряк. Изглеждаше великолепно в синьо-лилав жакет, който обгръщаше раменете му като ръкавица. Ризата му беше от най-фин лен. Само две неща издаваха истинската му същност: косата му все още падаше до раменете като на пират, а краката му бяха обути в същите изтъркани удобни ботуши като преди.

— Боже мили! — промълви Шарлот със слаб глас. — Приличате на херцог.

— Приличам на проклет паун — поправи я той, заобиколи леглото и взе другата ръка на Вилиърс. — Проклятие!

Нямаше смисъл да се преструва, че не разбира какво има предвид. Всичко във вида на херцога подсказваше, че времето му приближава.

— Утре е Бъдни вечер — каза Шарлот. — Надявах се, че ще е с нас на Коледа.

— Може да ви изненада.

— Току-що го направи — отговори тя.

Дотри я стрелна с бърз поглед.

— Помоли ме да се омъжа за него.

По лицето му премина черна ярост, а после то отново стана безизразно.

— Така ли? — попита провлечено. — И вие възприехте ли тази негова идея?

Тя стана и оправи полите си.

— Голямо сте магаре!

— Каква дума в устата на една изискана англичанка! — рече той подигравателно.

— Магаре — повтори тя, защото ѝ хареса как звучи от нейната уста. Нещо в това пътуване, нещо в познанството ѝ с херцог Вилиърс я променяше — караше я да прилича на него може би — войнствена, безстрашна. Тя протегна ръка и погали пръстите на Вилиърс, отпуснати върху завивката.

Дотри заобиколи леглото.

— Виждам, че сте привързана към него — каза той.

Шарлот трябваше да наклони глава назад — Дотри стоеше съвсем до нея и беше толкова висок.

— Вие сте...

— Знам — прекъсна я той. — Вече ми казахте.

Погледът му я измерваше така неодобрително, че тя изпита въодушевление. Сякаш тя, Шарлот Татлок, би извършила нещо неморално. Това на практика беше комплимент.

— Значи мислите, че съм готова да убедя един умиращ херцог да се ожени за мен, за да стана херцогиня?

— Това ли правите?

Тази представа би ѝ харесала, ако не включваше смъртта на Вилиърс.

— Знаете ли, че се казва Лиополд?

Сега Дотри отново изглеждаше обзет от ярост.

— Как се запознахте с херцога? — попита той и ръцете му изведнъж се озоваха на раменете ѝ.

„Ще ме стисне и ще ме разтърси!“ — помисли си Шарлот и положи всички усилия да не се усмихне. Дотри наистина я смяташе за фатална изкусителка... не за безлична стара мома, която живееше на Гоу Скуеър.

— Откога го познавате?

— Достатъчно отдавна — отговори тя, за да удължи удоволствието.

Само че не знаеше достатъчно за мъжете. Или може би просто не знаеше достатъчно за Дотри. Той не я разтърси; ненадейно наклони глава и преди Шарлот да разбере какво се случва, устата му се озова върху нейната.

Устата му!

Устните му бяха топли и корави и Шарлот изведнъж усети мириса му. Миришеше на моряк — на свеж вятър и, едва доловимо, на карамфил. През главата ѝ закръжиха какви ли не странни мисли, за изкусителки, които целуват непознати мъже...

Тази идея ѝ се стори толкова възхитителна, че направи точно това, което искаше той, и отвори уста.

Но тогава целувката се промени и Шарлот вече не можеше да мисли толкова ясно, колкото преди. Той пусна раменете ѝ и я привлече към себе си. Тялото му беше топло и кораво и тръпчивият му аромат замая главата ѝ така, че тя обви ръце около врата му и се вкопчи в него.

Не спряха, докато не чуха някакъв шум от леглото. Тогава Шарлот се отскубна и рязко се обърна, но Вилиърс още спеше. Цялото ѝ тяло пулсираше. „Нищо чудно — повтаряше си тя. — Нищо чудно, че мъжете и жените.“

Посегна към завивката му и я вдигна малко нагоре, все още замислена по този въпрос.

— Тукашният лекар каза ли нещо? — попита Дотри тихо, в случай че сънят на Вилиърс се окажеше лек.

Лекарят не бе казал нищо повече от това, за което Шарлот и сама се беше досетила.

— Ако преживее тази нощ... но доктор Треглоун не очаква да стане така. Вие очаквате ли?

Видя отговора в очите му и този отговор беше същият като истината, която знаеше нейното собствено сърце.

— Какво ще правите, когато умре?

Сега гласът му звучеше различно. Все още беше повлечен, но беше станал и дрезгав от желание.

— Нищо — отговори тя и се обърна с лице към него. — Ще плача.

— Ще остана при него през нощта — каза Дотри и се обърна към вратата. — Сега трябва да хапна нещо. Ще ми правите ли компания?

Тя погледна към Вилиърс, който спеше с онзи негов дълбок сън, в който всеки дъх сякаш му костваше огромно усилие, и той можеше просто да се изплъзне от живота. Да гледаш как някой умира беше ужасно уморително.

— Елате да постоите с мен — настоя Дотри. Сега гласът му беше малко по-мек. Той протегна ръка. — По-късно можете да дойдете пак. И двамата ще дойдем.

Блънт не одобряваше. Изпълни дълга си на иконом, разбира се — настани двойката на уютна усамотена маса в стаята за закуска. Лично им сервира, защото виждаше накъде вървят работите, виждаше начина, по който Дотри се усмихваше на госпожица Татлок, и как ръката му се задържа на рамото ѝ. Не биваше да позволява на тази Йезавел да поквари някой от младите лакеи.

Но се чувстваше много неловко. Беше категоризирал жената като наложница на херцог Вилиърс, а ето че сега я виждаше с наследника му. Смееше се. Бъбреше. Що за жена беше тя?

Докато им поднасяше блюдата, Блънт се задържа край масата възможно най-дълго, твърдо решен да узнае тайните ѝ. Разговорът не изглеждаше особено неприличен. Говореха за Индия (ужасно затънтено място, по мнение на Блънт), за пирати (покварени хора), а после и за китове (за които Блънт нямаше определено мнение, но беше подозрителен).

Вече им наливаше втората бутилка вино, преди да осъзнае кое прави госпожица Шарлот Татлок така неустоима. Начинът, по който

отвърщаше на Дотри. Отвърщаше му! Невъобразимо за една млада дама! Да, но тя го правеше! Блънт доля чашите им с вино по време на разговор, в който тя водеше енергичен спор за контрабандистите. Защищаваше ги, можете ли да си представите!

Блънт взе решение. Двамата нямаше да получат повече вино. Нито капка! Дори ако Йезавел лично натиснеше звънеца.

Затова остана разочарован, когато се запътиха обратно към стаята на херцог Вилиърс, сякаш не бяха забелязали, че икономът им ги е изоставил.

Така оживено разговаряха.

ГЛАВА 48

Попи не приличаше на себе си. Не беше покорната глупава дъщеря на лейди Флора. Не беше жена, която би допуснала да ѝ крещят или да ѝ казват какво да прави.

По-вероятно беше самата тя да се разкрещи. И да казва на хората какво да правят.

Чувстваше се могъща. Позволи на Флеч да я отнесе в стаята, защото ѝ беше приятно да е в прегръдките му. Веднага щом стигнаха в спалнята, се освободи. Трябваше тя да контролира нещата.

Бавно се отдръпна от него и се облегна на колоната на леглото така, че гърдите ѝ се изпъчиха. Флеч стоеше до вратата и това, което видя в очите му, накара сърцето ѝ да забие още по-бързо.

Получаваше се.

Но тя имаше план — план, който Джема и Луиз я бяха накарали да запамети на долния етаж, — и тя не смяташе да се отклонява от него. Не и след като го отрепетира два пъти, дори след като Изидор се стовари на леглото и заспа с оплакването, че никой мъж не си струва всички тези усилия.

Затова Попи остави устните си да се извият в сънлива, подканваща усмивка.

— Чух — каза тя, — че си се уморил от жена си.

— Аз...

Но тя не му позволи да отговори.

— Bien — каза тя. — Защото изглежда, че и аз съм в същото положение.

— Така ли?

Гласът му прозвуча изумено. Тя вдигна ръце над главата си и ги подпря на колоната. Гърдите ѝ се търкаха в нежните дантели на корсажа и това свободно, диво усещане много ѝ допадна. Чу дишането на Флеч. Сега съпругът ѝ изобщо не приличаше на изтънчен, елегантен херцог. Очите му блестяха.

— Попи... — каза бавно той.

— Monsieur?

Тя прокара едната си ръка по шията си, а после и направо по гърдите, както ѝ бе показала Джема.

— Това ще го подлуди — така ѝ каза Джема. — Мъжете обичат да гледат как жената се докосва.

— Може би трябва да изпратя свой портрет на съпруга си — обади се Изидор с пиянски глас от леглото. — Как правя точно това.

Сега Попи си позволи да се усмихне на Флеч — толкова, колкото да му покаже ясно, че тя командва.

— Защо не дойдеш по-близо? — измърка тя.

Той се озова до нея с една крачка.

— Не пипай!

Той вдигна ръце. Усмивката в погледа му я накара да потръпне и тя почувства топлина и тръпки между краката си.

— *Jen 'y touchu pas, madame*^[1] — каза той.

Но тя трябваше да е сигурна, че той разбира, че знае.

— Жена като мен — каза му тя — си има изисквания.

— Да? — подкани я той и направи крачка напред. — Каж ми.

Тя положи ръка върху гърдата си и наклони глава назад. Сега цялото ѝ тяло пулсираше, копнееше за допира на ръката му. През дните, откакто направи това откритие в странноприемницата, беше започнала да проучва собственото си тяло. Знаеше какво харесва... и знаеше какво точно иска да направи той, макар че при мисълта за това поруменяваше като Изидор.

— Каж ми! — настоя той. В гласа му имаше безумие, което я накара да се разтрепери от въодушевление.

Трудно ѝ беше да изрази исканията си с думи. За миг притеснението я задави, накара я да свали френската си маска. Но след това погледна към Флеч, нейния скъп Флеч. Единственото, което наистина искаше, беше той да я докосне. А после... после да може и тя да го докосне.

Гледаше го и това я накара да се почувства по-спокойна. Искаше това, което искаше той... и при тази мисъл кръвта потече гореща през цялото ѝ тяло.

— Искам да те докосна — каза тя. Гласът ѝ беше тих и сигурен, но не беше шепот.

Без да откъсва поглед от очите ѝ, той смъкна жакета си. Тя отново се облегна на стълба. Усещаше как силата на желанието я прави по-висока, по-красива, устните ѝ блестящи, а тялото ѝ — чувствено.

Раменете на Флеч бяха могъщи и мускулести. Той издърпа ризата от панталоните си.

— Продължавай! — подкани го Попи и се почувства смутена, когато думите ѝ прозвучаха като грачене.

Но и на неговите устни играеше усмивка.

— Но какво точно искаш да направя?

— Искам да си съблечеш ризата.

Усмивката му я накара да потръпне. Той си свали ризата бавно, така че тя видя набраздения му от мускули корем, а после великолепните мускули на раменете му. Странно, но сега го виждаше по съвсем различен начин. Преди си мислеше, че е хубав. Но той не беше хубав.

Беше...

Искаше да го оближе. За щастие той не можеше да чуе тази мисъл, макар че тя почувства как лицето ѝ пламва още повече.

— А сега?

Но Попи беше свършила. Не би могла да помоли един мъж да си свали панталоните. Макар че... виждаше една издутина там и...

Поклати глава.

Той направи още една крачка и вече почти се докосваха.

— Всичко е наред — прошепна той, посегна надолу и леко я целуна по скулата. — Не исках да си събувам панталона. Искам просто да те целуна.

Сега леко докосваше устните ѝ, целуваше я с такава нежност, че коленете ѝ се разтрепериха.

— Няма нужда да...

— Събуй го! — изръмжа тя и го отблъсна от себе си. Не можеше да стои толкова близо до него, не и когато той ухаеше така прекрасно. Губеше концентрация. Губеше френската си маска. Той нямаше да я желае, ако отново се върнеше към кротката си свита същност и просто го оставеше да прави едно или друго. Не биваше да губи контрол над ситуацията.

Той отстъпи назад, малко изненадан, но и доволен.

— Immediament!^[2] — добави тя, за да му стане пределно ясно.

Той се ухили и започна да си играе с колана си. Да го смъква малко по малко. Това беше едно от нещата, които ѝ харесваха у него — стегнатите хълбоци с малка вдлъбнатина. Искаше да оближе и нея. Не знаеше откъде знае за тази вдлъбнатинка, защото никога досега не го бе поглеждала съзнателно, но знаеше. Флеч си смъкна панталона надолу и още по-надолу.

Попи се почувства леко замаяна. Беше го виждала поне сто пъти. Особено след като той започна да настоява да се любят на запалени свещи — всички свещи — и тя трябваше да лежи върху завивките. Беше го виждала. Никога не го беше смятала за уродлив и космат, както майка ѝ говореше за мъжете.

Но и никога не беше усещала как цялото ѝ тяло започва да трепери, след като го погледне. Той беше едър. И гладък. И беше подпрял ръце на хълбоците си, така че цялото му тяло беше сякаш...

— Ами сега? — попита той. Гласът му беше дълбок и закачлив, сякаш говореха за бучки захар.

Умът ѝ кипеше, опитваше се да измисли какво да каже. Как можеше да остане французойка, да бъде французойка, за да не го отегчи? Какво би направила сега една французойка?

Не можеше да откъсне поглед от него и единственото, което искаше, беше той да...

Не можеше да го изрече. Това беше ужасно дразнещо. Не можеше да измисли нищо.

— Любима?

Той започна да казва нещо. Погледът му беше толкова благ, че Попи разбра: вече се беше провалила. Той я гледаше и виждаше старата глупава Попи, а не чувствена французойка с гримирани очи.

— Не! — изръмжа тя.

Той спря, но вече никак не изглеждаше доволен. Попи си пое въздух. Трябваше отново да открие самата себе си и да намери удоволствието в това. Не успяваше, знаеше, че не успява... прогони тази мисъл от главата си. Навярно беше време да отидат в леглото. Точно това трябваше да направи.

— Искам да легнеш — каза тя. За щастие не ѝ се наложи да модулира гласа си — той от само себе си прозвуча провокативно и дрезгаво.

— Не искаш ли преди това да те съблека?

За миг Попи замръзна. Една францужойка би ли оставила мъжа да я съблече? Не помнеше дали Джема спомена нещо затова. В един момент всички бяха избухнали в толкова силен смях, че Попи почти не чуваше напътствията.

— Францужойките винаги се събличат сами — отсече тя.

Той се ухили, така че очевидно беше дала правилния отговор. После се метна на леглото, свеж като краставичка. Подпря глава на ръцете си и кръстоса крака. Но на Попи ѝ беше трудно да погледне към каквото и да било друго, освен към... освен към кръста му. Навлажни устните си и бедрата на Флеч се понадигнаха, докато тя го гледаше.

Попи го направи отново и от устните му излезе някакъв странен звук.

Затова тя остави езика си да се заиграе с долната устна. Той я наблюдаваше с най-ленивото, апетитно изражение, което бе виждала някога. Правеше го както трябва. Знаеше, че го прави както трябва. През тялото ѝ премина лек прилив на опиянение.

— Тук е толкова горещо — каза тя с тих зноен глас. Това беше една от фразите, на които я бе научила Джема, и ѝ се стори съвсем подходяща, макар че Изидор се разсмя гръмко от леглото и заяви, че Джема звучала като евтина уличница.

Попи просто разтвори деколтето си и го смъкна по-надолу по раменете. Сега Флеч беше седнал в леглото. Приличаше на умиращ, зърнал вода.

Попи отново облиза устните си и дръпна роклята малко по-надолу. И още малко...

— О, скъпа, убиваш ме! — промълви Флеч в полустон и Попи почувства как от ушите чак до краката ѝ се плисва топлина.

— Ммм — прошепна тя и смъкна ръкавите си малко по-надолу.

Сега гърдите ѝ бяха свободни. Той ги гледаше, затова и тя сведе поглед към тях. Изглеждаха много хубави, закръглени и топли. Тя знаеше какво е усещането, когато ги обхванеше с ръце. Но това, което искаше, беше да почувства върху тях други ръце — неговите.

Погледна го в очите и отразено в тях, съзря собственото си желание.

— Попи — каза Флеч, — моля те, ще дойдеш ли в леглото?

Гласът му прозвуча пресипнало. Стори ѝ се, че францужойката го е покорила. Навярно можеше да го остави той да поеме нещата отсега

нататък. Това беше хубаво, защото...

Това беше мигът, в който установи, че деколтето е слязло толкова надолу, колкото изобщо бе възможно — до лактите ѝ. Опита се да извади едната си ръка, но не успя.

— Заклещена си — отбеляза възхитено съпругът ѝ и праметна крака над ръба на леглото.

Да се заклециш в дрехите си — не, това изобщо не беше по френски.

И все пак...

Флеч дори не се опита да я освободи. Просто застана пред нея, без да я докосва — не можеше ли да разбере какво иска тя? — и я целуна. Устата му беше сладка, като грях и мед и всичко, което бе желала някога.

Но той не разтвори устните си, а точно това желаше тя. Само след секунда Попи усещаше, че полудява. Не можеше да повдигне ръцете си. Но той не я докосваше. Просто я целуваше, без да... просто търкаше устните си в нейните.

Затова накрая трябваше да го направи тя. Като истинска смела францужойка, Попи прокара език по устните му. Вкусът му беше сладък — вкус на мъж. Малко тръпчив.

„Целуни ме — помисли си тя. — Целуни ме.“

И той го направи. Ръката му просто се плъзна до средата на гърба ѝ и я привлече към него. Гърдите ѝ се притиснаха към неговите, а устата му се отвори и нахлу в нейната.

— Харесва ли ти? — попита той.

Тя дишаше прекалено учестено, за да му отговори, притискаше се към него, усещаше как болезнено парят връхчетата на гърдите ѝ.

— Да — прошепна тя.

— Какво обичаш?

Нямаше да я целуне отново, преди да го е казала, затова тя го направи:

— Целуни ме пак, Флеч.

Гласът ѝ звучеше умолително и през тялото ѝ премина тръпка на унижение, но после Флеч започна да я целува и това вече нямаше значение, нищо нямаше значение...

Той сложи ръка на бузата ѝ и я остави да се плъзне до шията ѝ, докато на нея ѝ идваше да се разкреци. Защо не я докоснеш?

Беше готова да го каже: „Докосни ме!“ Но това би било прекалено дръзко. А той я целуваше. После Попи осъзна, че иска да го докосне, а не може заради глупавата рокля, затова започна да се бори с нея, опитваше да се измъкне, без да спира да го целува.

Той се отдръпна и я погледна. В очите му имаше нещо различно: и замаяно, и напрегнато. „Гледа французойката“ — помисли си Попи с лек пристъп на безпокойство. Какво трябваше да направи тя сега?

Но той я освободи от необходимостта да взема решение.

— *La liberte* — прошепна, сложи ръце на шията ѝ и ги плъзна надолу по гърдите ѝ. Тя потръпна и той подпали огнена следа до кръста ѝ. После с бързо движение разкъса на две финия плат и той се свлече в краката му.

— Хубаво — рече бавно той.

Попи едва не покри гърдите си с една ръка, а интимните си части с другата, но в последния момент си спомни, че сега не е самата себе си. Сега беше французойка. Вместо това се протегна и вдигна ръце високо над главата си. Цялото ѝ тяло пареше. Усещаше го пламнало и готово за...

За него.

Той се усмихваше, затова тя се остави инстинктът да я води, обърна се към леглото и легна в него. Ръката на Флеч се плъзна по дупето ѝ и тя си помисли, че чува някакъв тих стон, като проклятие. Бавно легна, а после се обърна.

Той седеше там, на ръба, и очите му бяха потъмнели от страст.

— А какво желаете сега, *madame*!

— Целувки — отговори тя и отново се протегна. Беше установила, че ако ръцете ѝ са над главата, гърдите ѝ изглеждат по-едри.

Той запълзя към нея. Попи не можеше да откъсне поглед от него. Той праметна крак над нейния и тя се разтрепери така, та се уплаши, че той ще забележи, затова се усмихна с френската си усмивка и каза:

— *Monsieur*?

Оказа се, че друга дума не може да измисли.

— Попи — прошепна той и устата му се спусна над нейната.

Тази целувка беше като подарък. Бяха се целували стотици пъти — години на кратки и по-дълги целувки, но никога така. Никога,

когато нейното желание бе равно на неговото, когато устата му имаше вкус на сладък нектар. И за първи път тя го привлече към себе си.

— Да угася ли свещите? — прошепна той в шията ѝ.

Но Попи не го слушаше. Беше установила, че дори когато прокарва пръсти по мускулите на гърба му, в кръвта ѝ запяваха потоци от желание.

— Свещите?

— Тихо — прошепна тя и добави: — Целуни ме пак.

И най-накрая, след известно време:

— По-силно?

Имаше толкова много открития. Смехът беше част от всичко това, начинът, по който Флеч се засмя, когато целуна нежната извивка на гърдата ѝ, а Попи си помисли, че може по-добре да си уплътни времето.

— Нали ми каза, че трябва да ти кажа какво искам — промълви тя, когато успя да си поеме дъх. А после нададе лек стон: — Ооо!

Страхът също беше част от усещането. Защото Флеч се смееше, дишаше учестено и изпитваше страх — всичко това едновременно. Страх, че това е някакъв сън, защото тази действителност беше безкрайно по-хубава от всичките му мечти. Попи се изви под ръцете му и проплака, дори изкрещя, но толкова приличаше на себе си, през цялото време. Казваше му нещо, после забравяше и започваше свои собствени проучвания. А когато той се опиташе да я бутне обратно на едно място, за да може да я обсипе с грижи и да я подлуди от желание, както бе замислил, тя обезумя и преди да се усети, Флеч се озова проснат по гръб, а малката му съпруга полагаше всички усилия да прогони от ума му всяка логична мисъл.

— Мислех да... искам да... — изхриптя той и тялото му се изви нагоре, когато меките ѝ устни започнаха да го целуват навсякъде, а зъбите ѝ дори го хапеха. Вкусваше го, проучваше го.

— Тихо — прошепна тя и той се подчини (е, добре, за известно време си загуби ума), докато накрая я обърна по гръб и не прие повече възражения. Просто започна да пирува със сладките ябълки, които представляваха гърдите ѝ, погълна в паметта си писъка ѝ, когато я захапа, съвсем леко, вкусът ѝ, когато остави линия от целувки надолу по тялото ѝ.

Когато и двамата вече не можеха да издържат повече, когато тя заплака от желание той да я обладае, а по краката му запламтя огън... все пак се боеше, боеше се, че няма да се получи както трябва, че на Попи няма да ѝ хареса...

Боеше се...

Тя го привлече към кадифеното си тяло и изрече с най-свирепия си тон:

— Флеч, ако не ме любиш сега, веднага... — но после се изви насреща му и сякаш забрави за заплахата си.

И просто ей така той забрави за глупавите си тревоги. По някакво чудо, някакво коледно чудо, сватбената им нощ се повтаряше. Любеха се за първи път.

Той започна да се търка в нея, измъчваше я, целуваше я.

Неговата малка свадлива съпруга отново започна да му се кара, затова той най-накрая обхвана лицето ѝ с ръце и започна да я целува, докато потъваше в нея... за първи път, най-добрия път, единствения път.

Попи вдигна поглед към него и за свой ужас почувства, че в очите ѝ напират сълзи. Френските съблазнителки не плачеха, докато правеха любов, знаеше го. Подсмръкна и се опита да мисли по френски, но после нейният Флеч изтри сълзите ѝ с целувка и отново нахлу в нея и тогава тя спря да мисли за сълзи и за мнението на потомците на галите по определени въпроси. Можеше единствено да улови ритъма и да се включи в танца.

Отначало се почувства като участник в някаква дразнеща игра, в която не се представяше добре. Флеч се движеше, дълбоко, силно и стабилно, а тя се извиваше под него, опитваше се да получи този натиск, натиска, който искаше...

До мига, в който ненадейно осъзна, че го прави пак. Позволяваше му той да я командва, той да определя правилата. Леко изви гръб, тласна в отговор на неговите тласъци и, о, Боже, натискът беше там и беше великолепен, засилваше се... Флеч издаде нисък звук дълбоко в гърлото си и главата му се отметна назад.

Флеч и Попи. Не само Флеч и не само тя.

Този път сълзите ѝ потекоха неудържимо и как иначе? Телата им се движеха като едно, корави, потни и земни. Флеч също ѝ говореше за любов. Думите му бяха дрезгави и задъхани, но истински.

Сега Попи се движеше по-бързо, по-близо до него, със сълзи, които изпълниха устата ѝ, когато той я целуна — не, когато те се целунаха, — а после още по-бързо. Не можеше да мисли. Разтреперана, тя се отдаде на усещането и се разпадна на съвършени, съвършени късчета. Потни, мръсни късчета.

Съвършени.

[1] Не съм ви докоснал, госпожо, (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Незабавно! (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 49

Следващата вечер

— Бъдни вечер — измърмори Вилиърс. Едва успяваше да чуе гласа си — толкова беше тих. Не си направи труда да си помисли какво ли означава това — вече знаеше. Всяка кост в раздираното му от болки тяло знаеше. И го приемаше. — Ще ми прочетете ли пак тази история?

По някакъв странен начин това слабичко момиче с дълъг нос, тази интелигентна, гневна девствена стара мома се бе превърнала в единствения човек, когото искаше да види до леглото си. По-рано през деня вдовицата на Бенджамин, Хариет, беше дошла да поседи с него, а той така и не можа да си спомни какво искаше да ѝ каже. Докато най-накрая каза, че съжالياва.

Хариет се разплака, но той не знаеше защо и не можеше да събере сили да изпита и най-малък интерес.

Шарлот го обиждаше, крещеше му и изглеждаше така, сякаш е готова да се разплаче, но никога не се разплакваше.

— Казах ли ви, че ще се оженя за вас? — измърмори той.

Усмивката ѝ беше толкова немощна, че той едва я видя.

— Ако оживеете, може да поискам да удържите на думата си и да се омъжа за вас от чисто отмъщение. Но съм сигурна, че щом дойдете на себе си, ще се откажете.

— Можете да ме съдите за нарушено обещание за брак.

— Колко пари мислите, че ще получа?

Беше му трудно да мисли, все едно плуваше в петмез, но му беше толкова приятно да води шеговит разговор, че се застави да се съсредоточи.

— Богат съм. Аз на ваше място не бих се съгласил на по-малко от трийсет и шест хиляди лири.

— Толкова много?

Той изпита прилив на гордост.

— Виждате ли? Трябва да помислите колко сте глупава и да се омъжите за мен.

— Много сте стар за мен! — скастри го тя. — И я се вижте само! Слаб сте като вейка.

Той можеше да изрече някаква похотлива шега, но не се сети за нито една. Никой никога не казваше на хората, че приближи ли се сянката на смъртта, желанието изчезва. Много неща никой никога не им казваше.

— Ще ми прочетете ли пак онази история? — попита той.

— Коя?

— Тази нощ е Неговото рождество.

— Тази нощ е вълшебна — усмихна се Шарлот. — Баба ми разказваше какви ли не истории за нея. Довечера е единствената нощ в годината, в която животните могат да си говорят.

— И Шекспир е казал същото — отбеляза Вилиърс. А после намери думите в главата си като някаква благословия: „Петлите пеели по цели нощи, така че духове и таласъми, изплашени не смеели да шавнат“. — Той млъкна. — Мисля, че после има още нещо. И накрая: „Магьосниците ставали безсилни да пакостят — тъй здраво и безвредно било туй време пред светия празник.“^[1]

— Искате ли пак да ви почета от Евангелие от Лука? — попита тя.

Той кимна.

— Само това за странноприемницата и ангелите. И ще ми подържите ли ръката?

Така че тя зачете с ясения си интелигентен глас и той се вкопчи в прекрасните стари думи като в спасение, като във връзка между този свят и отвъдния.

— „А на шестия месец бе изпратен от Бога Ангел Гавраил в галилейския град...“

[1] У. Шекспир, „Хамлет“, действие първо, сцена първа, превел от английски Валери Петров. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 50

Здрачаваше се. Беше Бъдни вечер. Снегът вече не виеше около къщата, но все още се сипеше. Попи се отдалечи от хората и се приближи до прозореца. Ако застанеше точно до стъклото, близо до дълбокия еркер на прозореца, можеше да види градината в здрача. Там, където преди се виждаха само голите очертания на ръбове в огромните, строго симетрични градини, които заобикаляха сградата, всичко се бе преобразило в мек, загадъчен пейзаж от сняг и сенки. Там, където падаше светлина, снегът блестеше като диаманти в полунощ; там, където гаснеше, снегът изглеждаше мек, като неравно кадифе.

По някакъв начин разбра, че Флеч ще стане, още преди да го е сторил. Сякаш ги свързваше тънка трептяща връв. Знаеше, че той се приближава.

Той застана зад нея и я обгърна с ръце, наведе глава към врата ѝ.

— Здравей — каза тя с дрезгавия си тих глас на французойка.

— Попи — каза само той. Но после се удари в нея изотзад и усещането за члена му, корав и възбуден, премина през тялото ѝ като светкавица. — Обичам, когато не носиш обръчи, но сега имаме проблем — прошепна Флеч в ухото ѝ. — Не мога да се обърна и да скандализирам всички.

— Как да ги скандализираш?

Той я притисна силно към себе си.

— Нося жакет, отворен отпред.

— Нищо не може да скандализира Джема — отбеляза Попи.

— Не искам да я подлудявам от страст — поправи се той и в гласа му звънна смях.

Тя изсумтя.

— Джема и преди е виждала мъже като теб.

— Не разчитай на това — отвърна самохвално той.

Тя отпусна глава на рамото му, макар че той беше безнадеждно суетно и глупаво създание: типичен мъж, както би казала Джема.

Силната му ръка се плъзна на кръста ѝ и тя обви пръсти около китката му.

— Трябва да престанеш — измърмори тя след известно време. В гласа ѝ имаше нещо горещо, знойно.

— Не мисля, че мога.

— Сигурна съм, че хората те виждат!

Ръката му не спря.

— Дръпнах завесите зад нас, но и без това никой не ни гледаше.

Попи хвърли поглед назад през рамото му и видя, че той наистина е дръпнал дебелиите кадифени завеси. Сега се намираха в стаичка, от едната страна, на която имаше стъкло и отвъд него се простираше черният свят на снега навън, а от другата — стена от алено кадифе. Ненадейно осъзна, че гласовете на гостите сега са приглушени, сякаш и те проникваха през пелена от сняг.

— Всеки може да дръпне тази завеса във всеки един момент! — прошепна тя задъхана.

Сега ръката му бе обхванала гърдата ѝ и палецът му грубо галеше зърното ѝ, докато тя не започна да се гърчи в ръцете му, неспособна да се спре.

— Те не са глупави.

Гласът му беше тъмен като нощта. Започна да я гризе лекичко по ухото, по шията, по извивката на рамото.

— Държиш се като животно.

— И се чувствам като животно.

— Конете се хапят един друг, докато се чифтосват. Знаеш ли?

— Никога не съм проследявал процеса.

— Прочетох го в една книга — каза тя и отново се изви насреща му.

Другата му ръка се плъзна между бедрата ѝ, прокара мек плат по деликатните гънки там и започна да търка, така че Попи се задъха и леко ахна.

Ненадейно се съсредоточи не върху тъмнината отвъд стъклото, а в отраженията им. Нейното, с глава, отметната назад и отпусната на рамото му. Неговото, с тъмна коса, която падаше върху бузата му, докато я целуваше по врата, със силни ръце, които галеха тялото ѝ, сякаш беше музикален инструмент, от който той изтръгваше песен, изтъкана от нейните охкания, от стоновите ѝ... Сега търкането стана

малко по-силно и Попи се оказа безпомощна: движеше бедра напред и проплакваше по малко.

Той обърна тялото ѝ, само толкова, че да може да погълне устата ѝ, но не спря да я докосва.

— Флеч — промълви тя — шепот, молитва. — Не можеш...

Думите секнаха на устните ѝ. Тялото ѝ пееше мелодия, която едва започваше да разпознава.

— Хората...

— Шшшт. Всички отидоха да вечерят.

И наистина, Попи осъзна, че приглушеният смях е заглъхнал и единственият звук, който чува, е собственото ѝ учестено дишане.

Сега Флеч вдигаше полите ѝ. Белите ѝ крака се отразиха в стъклото. Попи обърна гръб на бледото си отражение в прозореца и плъзна ръце под жакета му, извади ризата му от панталона. Напомни си, че не е някаква парцалена кукла.

— Не — прошепна той. — Сега е мой ред.

Направи нещо с ръката си и Попи отново проплака, пое си дъх и промълви:

— Не!

— Тук не мога да се съблека — каза той.

— Но ме караш аз да се съблека!

Флеч бе вдигнал роклята ѝ до кръста. Сега притисна гърба ѝ към стъклото — ледено и неочаквано еротично до дупето ѝ. Едновременно ѝ беше горещо и студено.

Флеч дори не я слушаше — просто ближеше врата ѝ, целуваше брадичката, бузата и долната част на слепоочието ѝ, а после най-накрая завладя устата ѝ. Устните му бяха диви и същевременно меки. Вземаше и даваше. Ръката му се движеше в ритъм, който накара Попи отново да се загърчи срещу студеното стъкло и да проплаче срещу устните му.

Почувства как искрите се издигат все по-високо и по-високо, докато накрая сърцето ѝ заби в ритъма на танц, който никой друг не можеше да танцува — никой друг, освен пръстите на Флеч, които я тласкаха все по-нагоре. Попи се разрида до него. Той изпи с уста писъците ѝ, лекия ѝ вик, запомни треперенето ѝ в ръцете му.

Когато всичко свърши, Попи обърна глава към рамото му и се сгуши до него.

- Колко шум вдигнах?
— Какво? — Гласът му звучеше дрезгаво и напрегнато.
Тя започна да се усмихва.
— Мой ред ли беше или твой?
— Мой — отговори той.
— Е, кога е мой ред?
— Сега, веднага?

ГЛАВА 51

Лицето на Флеч все още беше леко поруменяло и Попи си помисли, че изглежда малко нетърпелив. Тя се чувстваше блажено щастлива и не можеше да спре да се усмихва, докато той определено беше раздразнен.

— Сега не искаш ли да се качим горе? — попита той. — Щом е твой ред?

— О, не — усмихна му се тя. — Това, което искам...

Тя млъкна, облиза устните си и после издаде напред долната си устна, защото искаше да види в очите му онзи пламък. Така би постъпила една французойка.

— Искам да изляза навън — реши тя.

Радостта изчезна от лицето му.

— Навън ли?

Тя кимна.

— Винаги можем да отидем в леглото по-късно, Флеч.

— Мислиш ли, че би могла да ме наричаш с истинското ми име?

— Фле... как е истинското ти име?

— Нима не знаеш името на собствения си съпруг?

За миг тя се замисли по въпроса, но си забрани да се чувства виновна.

— Майка ми беше скандализирана дори от факта, че се обръщам към теб с „Флеч“, а не с „Флечър“. Ако бях започнала да те наричам на малко име, щеше да припадне.

— Мразя майка ти — каза той с равен глас.

— Майка ми каза, че не бива да се връщам, преди да си си намерил любовница — каза Попи. — За да не съм принудена да съм постоянно на твоите услуги.

Той я сграбчи толкова бързо, че тя дори не видя движението му.

— Забрави за тези глупости. Не искам да ги чувам. Те нямат нищо общо с нас. Освен това ти имаш нужда от мен.

Тя се усмихна срещу устните му.

— Защо?

— За да съм на твоите услуги. И...

Следващите си думи изрече в косата ѝ и отначало Попи не разбра, но после сърцето ѝ подскочи.

Трябваше обаче да каже нещо.

— Не мога да се държа като францужойка постоянно, Флеч. Боя се... боя се, че ще загубиш интерес.

Той сведе поглед към нея. Очите му пламтяха.

— Никога.

Устните ѝ трепереха, но тя все още искаше да каже всичко. Защото вероятно в крайна сметка можеха да си останат приятели, а ако нямаше поне това, сърцето ѝ щеше да е разбито сърце. Точно това беше най-ужасното — нещо, което осъзна едва когато зърна отражението си в стъклото. Изглеждаше като — беше — влюбена жена. Обичаше с онази любов, която човек никога не може да преодолее, като болест, която те напуска едва със смъртта.

— Но просто искам да кажа, че ако се случи, ако можем да останем приятели, Флеч, аз мога...

— Не „Флеч“!

Тя примигна.

— Тогава как се казваш?

— Джон.

— Какво?

Името беше толкова просто, солидно, достопочтено. Никак не подходеше на нейния екзотично елегантен съпруг.

— Но никога не се обръщай така към мен пред хората.

Тя вдигна поглед към него. Докато стискаше косата му зад завесата, я беше разрошила. Жакетът му падаше на идеални гънки без шев. Шалчето му по някакъв начин успяваше да накара омачканото да изглежда елегантно. Изглеждаше като най-изтънчения моден младок във висшето общество.

— Казваш се Джон!

Той изглеждаше толкова разярен, че тя не можа да потисне смеха си.

— Не каза ли, че искаш сега да е твой ред?

Определено звучеше намусено.

Разбира се, името му подходдаше идеално. Джон беше мъжът, в когото се беше влюбила: солиден, внимателен, същински принц, чиято любов беше предана и истинска. Чиято екзотична външност нямаше нищо общо със солидната му английска вътрешност.

— Обичам те — промълви тя. — Джон. — И го докосна по бузата.

Усмивката му беше леко крива.

— Да излезем навън. Да се поразходим — каза тя. Трудно ѝ беше да го накара да спре да я целува, но най-накрая той я последва.

Един мъж на име Джон не спира да обича съпругата си само защото тя не е най-красивата жена в стаята. Или най-младата. Или най-начетената.

Мъж на име Джон я обича завинаги.

ГЛАВА 52

— Не искам да излизам. Коледа е и вали. Всички ще ни сметнат за луди.

Ако се съдеше по израженията на лакеите, те вече бяха сигурни в този факт. Но Попи, увила един вълнен шал около врата и главата си, каза:

— Просто искаш да дойде моят ред.

— Нямах това предвид!

— Никога преди не са ми позволявали да излизам навън по време на снежна буря — каза тя.

— Много разумно! — простена той и пое чифта подплатени с кожа ръкавици, които му подаде икономът.

— Моля ви, не се губете в снега — каза икономът и подаде на Флеч малък фенер.

— Точно така! — съгласи се Флеч. — Може да сме в опасност! Да се загубим в снега и да ни намерят чак когато се разтопи напролет.

— Сега почти не вали — напомни му Попи, взе и тя един фенер и кимна на лакея, който отвори грамадната входна врата.

През нея се плисна поток от светлина и разкри пред очите им един свят, превърнат в купчини меки сладкиши, покрити със захарен памук.

Попи излезе с танцова стъпка през вратата и Флеч я последва.

— Ако Ваши светлости не се върнат до един час, ще изпратя лакеите да ви потърсят — оповести икономът.

На Флеч изведнъж му хрумна, че могат да намерят някой топъл обор и да проверят теорията на госпожица Татлок, че на Бъдни вечер животните могат да говорят. Можеха да свършат и още някои неща. Например, да дойде неговият ред.

— Два часа — уточни той.

Чувстваше се изпълнен с жажда. Обсебен. Абсолютно луд. Искаше да завлече Попи обратно горе, да я хвърли на леглото и да нахлуе в нея. При тази мисъл членът му така се втвърди, че почти не

усети щипещия студ навън. Разбира се, Попи беше излязла наред снега и сега вървеше покрай сградата.

— Чакай ме! — изрева той и се отправи след нея, по следите от стъпките ѝ. Снегът сигурно ѝ стигаше до коленете. Любезността изискваше той да върви пръв и да ѝ направи пътека, но щом беше толкова нетърпелива, че искаше да крачи сред преспите, щеше да я остави тя да е мъжът.

Попи беше бърза, затова той закрачи след нея, без да мисли за почти нищо друго, освен за бедрата ѝ — колко са меки, колко бели. И как хлипаше тя снощи, когато той започна да ги хапе леко. А когато стигна по-нагоре, тя спря да хлипа и започна да...

Е, какво започна? Как бе възможно това да е същата жена, с която се бе любил години наред? Какво се беше случило с нея?

Чувстваше се неспокоен, сякаш земята се бе разместила под краката му. Само преди една година Попи лежеше пред него като замръзнало парче масло в човешка форма, а сега се разтапяше и крещеше. И той не бе направил нищо, за да предизвика тази промяна.

Ако беше опитал някаква нова техника, би могъл да си го обясни. Флеч тръгна по-бавно и започна да мисли по въпроса.

Попи вече беше заобиколила ъгъла на къщата. Той не спираше да си мисли, че някой сигурно я е научил — но знаеше, че не е вярно. В живота на Попи нямаше други мъже, освен оня хилав доктор Лудън, а тя не го харесваше по този начин. Обичаше да дава нареждания на клетника и да му праща дребнави писма за пръстите на краката на катериците и тем подобни.

Е, щом не се разтапяше заради друг мъж, защо тогава?

Не беше заради красотата му, макар че беше смущаващо да мисли за това по този начин. Попи го беше виждала предостатъчно в годините след сватбата им.

В този момент дочу някакъв тих писък и се втурна напред. Заобиколи тичешком ъгъла и завари съпругата си да рови под една огромна ела.

— Какво правиш? — изкрещя той.

Наоколо беше толкова тихо, че снегът сякаш погълна гласа му. Но странно, не беше чак толкова студено. Огромната къща се извисяваше зад тях и от всички прозорци бликаше златиста светлина. Никой друг не бе толкова глупав да тръгне навън в тъмнината.

— Погледни! — размаха фенера си към него Попи. — Мисля, че тук живеят някакви животни, под дървото!

— За бога, сигурно е някоя мечка! — изстена той и закрачи към нея през преспите, които стигаха високо над ботушите му. Попи навярно беше замръзнала с тези дълги поли, които сигурно бяха вледенени.

— Следите са много по-малки. Виж!

Той стигна до нея и в светлината на фенера си зърна малките отпечатъци — два мънички отпред и два по-дълги отзад.

Флеч избухна в гръмък смях.

— Не е мечка!

— Може да е английски опосум — предположи Попи и се разсмя. Очите ѝ блестяха.

След като се беше разсмял веднъж, му беше трудно да спре.

— За естественик — успя да изломоти той — схващаш много бавно, Попи.

Тя го погледна с присвити очи и премести поглед към следите. Ако се съдеше по разположението на малките, не бяха чак толкова многобройни и...

— Зайци — прошепна тя. — Под тази ела има заешка дупка.

И без да се поколебае нито за миг, коленичи и се хвърли право надолу през огромната купчина клони, която стърчеше над снега.

Челюстта на Флеч увисна. За бога!

— Попи, излизай! — изрева той и се наведе.

Никой не му отговори.

Ненадейно му хрумна, че от зайците би излязло чудесно блюдо за някоя мечка... която би могла да живее под някое дърво. Хвърли се на колене и се заблъска по пътя в дупката толкова бързо, че се удари право в Попи.

Тя седеше, обгърнала коленете си с ръце, сякаш се намираше в спалнята си.

— Флеч! — посрещна го тя с такова удоволствие, сякаш бе дошъл да изпие с нея чаша чай.

— Какво става тук, по дяволите? — изръмжа той и остави настрана фенера си. Светлината затрепка и угасна. Остана да свети само тънкото пламъче на Попи.

— Тук е като в стаичка — каза тя. — Изчакай малко, Флеч. Очите ти ще свикнат.

— Тук има ли мечки? — осведоми се Флеч, но си пое дъх.

— Няма нито зайци, нито мечки. Но това е малка къщичка.

След минута Флеч разбра какво има предвид. Снегът беше замръзнал около елата, изграждайки малки стени, които се издигаха до най-долните клони на елата. Земята се бе превърнала в мека рогозка от замръзнали иглички. Светлината някак си се процеждаше през снега, така че под дървото трептеше перленосиво сияние, разбивано само от жълтите лъчи около фенера на Попи. Главата на Флеч забърса най-долните клони на елата.

— Много е хубаво — каза той. — Да тръгваме, Попи! Полите ти сигурно са подгизнали.

— Не ми е студено — отрече Попи. Беше се сгушила до елата и му се усмихваше. Част от косата ѝ се беше измъкнала от дебелата шапка от червена вълна, която ѝ даде икономът, безкрайно далеч от елегантните ѝ малки бонета, леко килнати над сложни кули от къдрици. Приличаше на малко момиченце.

Е, може би не толкова малко. Не и с тези пълни, чувствени устни и с начина, по който го наблюдаваха очите ѝ. Сега не носеше всичкия този грим от снощи, но и нямаше нужда от него. Устните ѝ бяха тъмни като зряла слива.

Докато Флеч я гледаше, езикът ѝ се прокрадна навън и навлажни устните ѝ, а после тя издаде напред долната си устна в онзи неин типичен маниер... и членът му стана по-твърд от дънера на дървото.

Долу нямаше никакво място, затова той изпълзя малко по-нагоре.

— Попи — каза бавно той.

— Твой ред е — отговори тя.

— Ще настинеш ужасно. Не можем да...

— Всъщност тук е топло — поправи го Попи. — Това е снежна пещера. Четох за тях в „Списание за господата“. Когато капитан Сибил отишъл в планините в Перу, изкопали снежни пещери и казват, че били топли.

— На мен не ми е топло — каза Флеч. — Коленете ми са мокри, а краката ми са замръзнали. — Той отново запълзя напред и спря, когато устата му беше само на сантиметър от устните ѝ. — Искам си реда в истинско легло.

Но тя посегна с облечената си в червена ръкавица ръка и преди да се усети, той се озова по гръб в меко легло от иглички. Тя лежеше върху него и той усещаше през жакета меките извивки на тялото ѝ. Освен това тя го целуваше — вярно, доста непохватно. Зъбите ѝ постоянно се удряха в неговите.

Но за Флеч ентузиазмът ѝ компенсираше всичко. И когато успя да пъхне ръце под палтото ѝ и да я разтрива цялата (само да я стопли, естествено), установи, че му харесва да я целува пак и пак.

Тя го целуваше, душеше го, ближеше челото и веждите му. Когато той кажеше нещо, преместваше устни към устата му и заглушаваше думите му с целувки. Когато започна да го съблича, той малко възрази, но двамата вече бяха затоплили малката пещера. Целувките ѝ запълзяха надолу към гърдите му, тя зашепна, че било негов ред, и тогава Флеч почувства, че се сгорещява все повече и повече.

— Попи — изохка той в един момент, — не мисля...

Сега тя си играеше, оставяше снега да се изсипе между пръстите ѝ и да потече върху зърната и по-чувствителните му части, а после заместваше моментния студ с топлината на устата си. Като един истински естественик, тя придружаваше малките си експерименти с поток от коментари.

Флеч открай време не беше много шумен в леглото. Предпочиташе да се посвещава на удоволствието на партньорката си... но сега се оказа безпомощен в любопитните ръце на Попи, безпомощен под ласките на сладките ѝ устни. От неговите излизаха някакви странни дрезгави стонове, докато тя играеше своите игри, смееше му се, ближеше го и най-накрая го тласна близо до върха на безкрайното удоволствие — но не достатъчно близо.

Той успя да я сграбчи, безмълвно, да вдигне роклята ѝ и въпреки протестите ѝ да я задържи на сантиметър от тялото си, преди да я пусне. Сладката ѝ влажна топлина го обгърна.

Тя спря да протестира. Дрехите им се набраха помежду им. Той уви подплатеното си с кожа палто около двамата. Снегът не спираше да се сипе по лицето му като захар...

Всичко се стопи и изчезна, когато той намери пътя към дома. Към нея.

Привлече я по-близо и още по-близо, докато накрая не остана нищо, докато не знаеше къде свършва тя и къде започва той, или поне така му се струваше.

А после се изви нагоре и тя нададе вик. Затова той го направи пак и пак, и там, в тази свършена малка стая, гласът на Попи се върна и тя закрещя.

После се отдръпна, седна, така че главата ѝ забърса клоните и посипа и двама им със сняг, който се разтопи веднага щом стигна до телата им.

Идваше ѝ отвътре. Тя намери ритъм, който го влудяваше — прекалено бавен, прекалено бърз, Флеч не знаеше какъв точно. Знаеше само, че у него се заражда и нараства напрежение, а удоволствието е като болка, начинът, по който тя не спираше да му се изплъзва, гладка, стегната и мека, а после се връщаше точно когато единственото му желание беше да я сграбчи.

Затова най-накрая го направи: сграбчи я за хълбоците, задържа я там, където трябваше да бъде, и с оглушителен вик се изви и нахлу в нея. Пак и пак, толкова пламенно и силно, колкото можеше.

Тя се задъхваше, викаше и той усещаше напрежението, което се набираще в тялото ѝ така, сякаш ставаше въпрос за неговото собствено тяло.

И когато бурята най-после се разрази, дойде в един и същ момент за него и за нея — споделен миг, споделен ураган, споделена радост.

ГЛАВА 53

Когато Вилиърс се събуди, спалнята се осветяваше само от една свещ. Шарлот спеше на стол до леглото му. Библията беше паднала от ръката ѝ и лежеше наполовина върху леглото му. Известно време той просто я наблюдава. Дотри спеше на своя стол, неудобно облегал глава на стената.

Беше по-късно, отколкото си мислеше, защото някъде далеч сред вятъра дочу звън на църковни камбани. Звучаха като дива музика, като елфи, които идват през нощта и крадат души, деца, или каквото там крадяха елфите.

Този звън означаваше, че е Коледа.

Още една Коледа.

Точно тогава тя се събуди като котка от сън, погледна го и примигна.

Той ѝ се усмихна.

— Лиополд? — промълви тя и отметна косата от очите си. — Боже мой, снощи тук ли съм спала?

— С репутацията ви е свършено — потвърди той и усети колко весело прозвуча гласът му. — Разбира се, сигурно никой в къщата на Джема не е забелязал. Ако се наложи, още мога да ви дам под съд за нарушено обещание за брак.

— Нарушено обещание ли? — измърмори тя, седна, протегна се и после спря. Впери поглед в него. Застина.

Той се чувстваше слаб като котенце, но успя да се облегне на възглавниците си.

— О, Боже! — прошепна Шарлот. — Вие...

— Нали казахте, че проявявам прекалено голямо доверие към лекарите си — напомни ѝ той. — Треглоун каза, че ако изкарам нощта, ще оцелея. Как мислите, не е ли трябвало да му вярвам?

— Но той каза...

— Живея, за да му докажа колко сбърка. Честита Коледа, Шарлот.

— Честита Коледа — прошепна тя.

— Бъдеща херцогиньо — отбеляза той.

Тя скочи от стола си.

— Сега ще си отида в стаята.

— Късно е. Вече сте компрометирана.

— В случай че не сте забелязали — изтъкна тя, — и вашият наследник е тук. Така че кой ме е компрометирал? Подгответе се да ме съдите за нарушаване на обещанието за брак, Ваша светлост.

— Непременно — измърмори той под нос.

Шарлот излезе и Вилиърс посегна към чашата с вода. Водата беше благословено хладна върху езика му и надолу по гърлото му.

Беше уморен.

Но беше жив.

Затова вдигна тост с чашата си към Младенеца, чието раждане щяха скоро да празнуват.

— Благодаря Ти.

Стори му се странно да прошепне тези думи в стаята. Нямаше никой друг, освен спящия му братовчед, никой друг, освен един пропаднал херцог и лека следа от женски парфюм.

Затова Вилиърс го изрече отново, по-високо.

— Благодаря Ти.

В далечината камбаните продължаваха да дрънчат необуздано. Херцог Вилиърс се обърна настрани и потъна в дълбок, укрепителен сън.

ГЛАВА 54

Коледа

Попи се събуди и примигна, защото спалнята беше пълна със светлина — студена кристална светлина. Тя отиде до прозореца и установи, че по някое време през нощта навън очевидно всичко е замръзнало, защото меките купчини сняг се бяха превърнали в блестящ, остър свят на ледени кристали. Светлината се плъзгаше по извивките на ледени на вид снежни преспи. Сняг покриваше всяка клонка на глогината и се спускаше на огромни висулки от стрехите на източното крило.

Сутринта на Коледа.

Още от малка Попи обичаше Коледа. Майка ѝ рядко си изпускаше нервите на Коледа и денят минаваше тихо, но празнично. Двете си почиваха и майка ѝ, ѝ разрешаваше да пропусне три урока по клавесин, както и този с учителя по пеене, и часовете, предвидени за танци. Дори я наблюдаваше как играе на пръчици, макар че Попи открай време отказваше да играе сама срещу себе си. А за чая имаха покрити с кърпа фигурки от джинджифилов сладкиш, после пътуване до църквата с топли тухли в краката и най-накрая печен паун за вечеря.

— Коледа е — каза тя.

— Хайде да празнуваме.

— Не така!

— Защо не? — измърмори той. Душеше я по врата, което беше много сладко.

— Коледа... Коледа е специална! — отговори Попи и се отдръпна.

— Ти си специална. — И той пак посегна към нея.

— Флеч, сутрин е.

Той я погледна и примигна.

— И какво?

Тя се измъкна от ръцете му.

— Не коя да е сутрин — днес е сутринта на Коледа! Всичко това — махна към леглото — не е прилично за сутринта.

Изражението му леко помрачня.

— Какво искаш да кажеш с това „прилично“?

— Не бих могла да... — започна тя и спря. Имаше чувството, че и преди е изричала тези думи. Веднага дойде на себе си и си спомни как преди няколко години каза на Флеч да не настоява за целувки с отворена уста по Коледа, защото било неприлично.

Той скръсти ръце на гърдите си и вдигна вежда.

— Не мога да съм францужойка през цялото време — каза бавно тя.

— Аз и не искам да бъдеш.

— Няма винаги да съм в настроение да се любя под някое дърво.

— Дори зад завесите?

— Да.

Сега той се усмихваше широко.

— Все ще го преживея. Защото ни остава леглото. Погледни ме, Попи.

Тя го погледна в очите.

— Не. Погледни ме.

По бузите ѝ запълзя руменина.

— Вече е сутрин, Флеч! Камериерката ми всеки момент ще дойде.

— Или първо ще почука, или ще се научи да чука — отговори той. — А сега ме погледни, Попи.

Тя загриза долната си устна, но остави погледа си да се плъзне по-надолу от врата му. Той не носеше бельо. Краката му бяха дълги и много силни — същите крака, които снощи закрачиха през преспите, когато реши да я отнесе в къщата. А ръцете му... обожаваше начина, по който се издуваха мускулите му. Беше я пренесъл по целия път така, сякаш бе лека като перце. Попи се беше сгушила до гърдите му. Цялото ѝ тяло се беше разтопило и омекнало и тя шепнеше на Флеч думи, които беше сигурна, че той не може да чуе.

Освен това ѝ харесваше начинът, по който гърдите му се стесняваха в карта от долини. Имаше тънка стрела от косми. А отдолу... Не че можеше да я накара да се изчерви. Но погледът ѝ все пак се плъзна нататък с нещо като обич. И само като го гледаше,

отново я заля онази горещина, която караше всичко по пътя си да се разтапя.

— Е, добре — каза тя отсечено, за да прикрие факта, че коленете ѝ бяха поомекнали. — Погледнах.

— Какво видя?

— Complimenti ли си търсиш?

— Определено.

Тя вирна нос.

— Изглеждаш като напълно здрав мъж на двайсет и няколко години.

Той направи крачка към нея.

— Не изглеждам ли като човека, когото обичаш?

Погледите им се срещнаха. Беше време за истината.

— Да — отговори Попи. — О, да, Джон!

— Обичаш ме като мъжа, за когото се омъжи не само защото така искаше майка ти?

— Не мисля, че... — започна тя и гласът ѝ се задави. — Не мисля, че тя имаше нещо общо, не и в действителност.

— Като някой, който ще бъде тук, до теб, всеки ден до края на живота ти?

Това успя да я накара да се усмихне треперливо.

— Попи, с какво мислиш, че е свързана Коледа?

— С ядене на мъжки фигури от джинджифилов сладкиш? — прошепна тя.

— Аз съм твоят коледен мъж от джинджифил — отговори той и леката извивка на ъгълчето на устата му издаде, че се смее.

Попи се овладя.

— Нима искаш да ми кажеш, че да се любиш със съпруга си на Коледа е редно?

— Да. Ако не и жизненоважно.

— И че... — това трябваше да го изрече бавно, защото беше толкова важно, — че няма да изгубиш желание да се любиш с мен, ако не се държа като францужойка?

— И че не искам постоянно да се налага да те измъквам изпод едно или друго дърво — потвърди той и вдигна лицето ѝ нагоре. — Не разбираш ли, Попи? Обичам те. Обичах те толкова, че се отказах от интимностите в леглото, защото ти не ги харесваше. Сега, когато ти

харесват... ами, бих искал да го правим всеки път щом ми позволиш. Под някое дърво, добре. С френски акцент, mais oui^[1]. Но да се сгуша в леглото с моята, о, толкова английска съпруга, след като ми изнесе лекция за пръстите на летящите катерици? Винаги. До края на живота ни. Затова, моля те, ще се върнеш ли в леглото?

В очите ѝ напиреха сълзи.

— Мисля — каза бавно тя, — че бих искала да се омъжа за теб.

— Ти вече си омъжена за мен.

— Омъжих се за херцог — обясни Попи. — Бих искала да се омъжа за теб. За моя Джон, който по една случайност е херцог.

Той я стисна в обятията си.

— Пердита, ще се омъжиш ли за мен?

— Да — изохка тя.

— Добре. Тогава да подпечатаме годежа си.

Той я понесе към леглото и попита:

— Някакви възражения?

Тя поклати глава.

Гласът му стана по-дълбок в глупава имитация на проповедник:

— За хора, които не са женени, е крайно неприлично да се любят.

Тя го целуна по рамото. Той падна по гръб, но продължи да говори. Дяволитият смях искреше в очите му. Както винаги. Тя го целуна по врата, а после по брадичката — тази силна челюст, най-после освободена от модната малка брада. Затова Попи целуна и трапчинката.

— Обичам те — промълви тя. Гласът ѝ прозвуча дрезгаво и чувствено, но сега вече знаеше, че не е заради преструвката на францужойка, а заради желанието. — Не знам как се случи, как извадих такъв късмет. Защото е вярно, че ако ти не беше ти, а някой друг мъж, някой друг херцог, майка ми щеше да ме принуди да се омъжа за теб, а аз бях такова глупаво малко създание, че щях да го сторя. Но не знам защо — не знам защо — ти беше херцогът, който се появи. Не те заслужавам.

— И аз се чувствам по същия начин. Начинът, по който откликваш, когато се любим...

— Слушах майка си — прекъсна го тя. — През цялото време чувах гласа ѝ в главата си. Усещах отвращението ѝ — никога теб, Флеч. Защото ако наистина те бях усетила, ако наистина те бях

опознала, всичко щеше да е съвсем различно. Още от първата ни нощ заедно. Просто не знаех, че ти си моят съпруг, не и истински.

— Аз съм твоят съпруг — отговори той. — Откакто те видях за пръв път. Попи, за мен не е съществувала друга жена. Никога. Когато ме напусна, се почувствах така, сякаш душата ми е напуснала къщата. Продължавах да живея и да се преструвам на нормален човек, но усещах липсата на тази важна част, на тази част от душата ми... има ли изобщо някаква логика?

— С тази целувка — прошепна тя и доближи устните си до неговите — ти давам душата си. За да я пазиш.

— В добро и в зло — съгласи се той.

— В болест и здраве.

— Докато смъртта ни раздели.

И от този миг нататък херцог и херцогиня Флечър замълчаха. Но по-късно изненадаха приятелите си, а след това и семейството си, с настояването, че въпреки всички доказателства за противното двамата са се оженили по Коледа.

И празнуваха заедно този ден много години.

[1] Но да (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 55

*Маскарад в провинциалния дом на херцог Боумонт
6 януари, нощта на Богоявление*

— Нито един от тези костюми не е особено интересен — оплака се херцог Флечър на съпругата си.

— Мисля, че костюмът на госпожа Патън е много оригинален. Никога не съм виждала толкова пламенна Диана, при това в кралско синьо. Тази подробност с лъка и стрелата е чудесна. Харесва ми и онзи скуайър ей там, онзи, който е облечен като Хенри Осми.

— Знам, че Хенри Осми е имал голям корем — отбеляза Флеч. — Но смятам, че лорд Пладжет си е позволил прекалено много свобода в интерпретацията си.

— Съпругата му ми каза, че е увил около корема си рогозката пред камината и я е завързал с връв.

— Знаеш ли, когато се запознах с лейди Изидор, ми се стори доста сдържана — измърмори Флеч. — Но виж я сега!

Изидор танцуваше, облечена като царицата на Палмира. Златистата ѝ пола беше цялата избродирана с паунови опашки, а корсажът ѝ нямаше смисъл да се споменава, защото корсаж почти липсваше.

— О, не! — изстена Попи. — Мъжът, с когото танцува, е лорд Бийзби, нали?

— Той е малко ексцентричен — каза Флеч. — Все гласува...

— Нямах това предвид — прекъсна го Попи. — Просто погледни как се вира в очите на Изидор!

— Влюбен е — отговори Флеч. — Според мен каузата е безнадеждна.

— Женен ли е? — изсъска Попи.

— Още не.

Тя се отпусна и двамата продължиха да танцуват към другия край на стаята, избягвайки на косъм сблъсък с един шумен, весел лорд, облечен в нещо, което би трябвало да прилича на папски костюм.

Лицето му беше станало тънмораво и той се люшкеше като платно на висок кораб. Всички тези приказки за костюми накараха Попи да си спомни нещо, което искаше да попита.

— Флеч, кой беше онзи млад мъж, когото си наел?

Но Флеч не я чу — той се смееше, докато гледеше как папата пада на пода и повлича със себе си един моряк, който танцуваше със Савската царица.

Савската царица не беше толкова развеселена. Шарлот се измъкна от краката на папата. Дотри я дръпна да стане, сякаш беше лека като перце, и след секунда двамата отново се понесоха по танцовата площадка.

— Как, за Бога, сте се научили да танцувате? — попита тя.

— И моряците танцуват — отговори Дотри. — Освен това, вярвате или не, госпожице Татлок, цивилизацията съществува и отвъд балните зали на висшето общество.

Тя, която беше така хаплива и остроумна с Вилиърс, сега не можа да измисли какво да каже. Сякаш някаква вълшебна завеса се бе изпарила и тя отново беше станала безлична стара мома. Само че... старата мома танцуваше с един предизвикателно красив мъж, от онези, които всички жени в залата гледаха.

— И така, ще се омъжите ли за него? — попита изведнъж той.

— Какво?

— Ще се омъжите ли за Вилиърс? И недейте — добави той — да мислите, че се тревожа дали ще наследя титлата. Баща ми ми остави състояние, от тези, които се наричат корабни състояния. Стига да реша, мога да купя и продам половината Лондон.

— Разбира се, сигурно имате известни притеснения... — започна тя.

Той я придърпа в един малък алков, отделен със завеси от останалата част на стаята, при това без особен финес.

Дъхът ѝ изведнъж секна.

— Ще се омъжите ли за него? — настоя той.

Устата ѝ се отвори, но от нея не излязоха думи.

Той наведе глава. Устата му не беше мека и прощаваща — тя изискваше и вземаше, задаваше въпрос, на който Шарлот не бе готова да отговори.

Затова тя — старата мома Шарлот — се отдръпна от него и сложи ръце на хълбоците си.

— Не съм сигурна — отговори.

Той изглеждаше леко замаян. Поне тя не беше единствената, която изпита онзи прилив на горещина, когато се целунаха.

— В какво не сте сигурна?

— За кого ще се омъжа.

— Предложиха ли ви други възможности?

Тя се усмихна широко. Знаеше, че сестра ѝ Мей изобщо нямаше да я познае. Тази вечер Шарлот беше Савската царица — жена, която покоряваше сърцата на мъжете.

— Вилиърс заплашва да ме съди за нарушено обещание, ако не се омъжа за него.

Дотри изсумтя.

— Освен това го обичам.

Той стисна зъби.

Тя направи още една крачка сѐм него.

— Но пък ви има и вас.

— Аз не съм ви молил да се омъжите за мен.

Глупак такъв!

— Ами, значи, в такъв случай ми остава само херцогът. Можете да се упражнявате да ме наричате „Ваша светлост“.

Погледът му беше яростно напрегнат, но омекна, когато се взря в дълбините на душата ѝ и видя жена, която искаше да застане на вятъра и да усети върху устните си вкус на сол.

— Шарлот — каза той.

Тя вдигна брадичка.

— Ще избира другата седмица. Между вашето предложение и неговото. Защото вие всъщност ми направихте предложение, нали така? Може би просто сте забравили да го кажете на глас — забелязах известна неохота в характера ви.

В тези негови черни очи заблестя искрица смях. Смях... и нещо друго, нещо, което накара коленете ѝ да омекнат, сякаш в залата нямаше достатъчно въздух.

Когато той я целуна, наистина не остана въздух.

— Моля? — повтори Флеч.

— Онзи млад мъж, когото си наел — повтори Попи. — Къде го намери?

— Кой млад мъж?

— Онзи, който се е престорил, че е влюбен в майка ми.

Лицето му стана съвсем безизразно.

— О...

— Да — кимна тя. — Този млад мъж. Онзи, който така смело е защитил репутацията на майка ми. Очевидно притежава немалък драматичен талант.

— Не би ли предпочела да си представяш романтичната привързаност на майка си към едно хубаво момче? — попита Флеч и се усмихна подкупващо, но Попи просто поклати глава.

— Той тук ли е тази вечер?

— За бога, не! — въздъхна Флеч и се предаде. — Той беше... как да се изразя... нощен джентълмен. Блудник.

— Нощен... — започна Попи и очите ѝ се разшириха. — Боже! Къде го намери, за бога?

— Просто попитах една жена, която разбира от тези неща.

Тя присви очи.

— И коя е въпросната жена?

— Една млада роднина на госпожа Армистед, компаньонката на Фокс.

— Дори не знаех, че се познаваш с госпожа Армистед.

Той дръпна прекрасната си съпруга настрана от танцовата площадка и ѝ се усмихна.

— Нали знаеш колко те обичам?

Тя се намръщи.

— Каж ми, че ревнуваш. Казва се Кресида и е много красива.

— Не ревнувам — отговори незабавно тя, погледна го и сбърчи нос. — Значи общуваш с блудници и развратници, и компаньонки на Фокс...

— Много умно — измърмори той и скандално я целуна в балната зала.

Но на Попи ѝ се струваше, че клюките за бала срещу Богоявление у херцогиня Боумонт ще продължат с години, така че

една-две целувки между съпруг и съпруга нямаше да привлекат особено внимание.

Разбира се, сега, когато херцог Вилиърс беше на път да се възстанови, шахматните състезания на херцогиня Боумонт — със съпруга ѝ и с Вилиърс — отново се бяха превърнали в предмет на нестихващи клюки.

— Победихте ли го? — попита госпожа Патън, като спря за миг в стаята за почивка на дамите.

Джема я погледна и лениво ѝ намигна.

— Вие съмнявате ли се?

— Не и след начина, по който ме разгромявате безспир през последните дни.

— Снощи постигнахте чудесна победа — напомни ѝ Джема. — Онзи ход с топа беше много хитър. Съвсем ме заблудихте.

— Рядка победа — съгласи се госпожа Патън. — Но много ми хареса! Значи спечелихте партията със съпруга си... и завършихте и тази с Вилиърс?

— Уви — измърмори Джема и се намръщи сама на себе си.

— Значи не сте спечелили?

— Той не спираше да прави нови жертви. През цялото време. Блестящ, безмилостен и хитър.

— Значи и двете състезания преминават към третата, последна партия — заключи госпожа Патън. — Колко интересно!

— И тези две последни партии ще се играят с вързани очи — каза Джема и нанесе малко червило на устните си.

— И... или поне така чух... — поде госпожа Патън и направи деликатна пауза.

— В леглото — потвърди Джема.

— В леглото с херцог Вилиърс — промълви замечтано госпожа Патън. — В цяла Англия няма омъжена жена, която да не помисли дали да не пожертва царицата си, за да получи тази възможност.

— Вилиърс отказва да изиграе партията, преди да се е оправил докрай. Шест месеца, така казва.

Госпожа Патън се засмя.

— А със съпруга си веднага ли ще играете?

— Не знам — отговори Джема и прибра зад ухото си една изплъзнала се къдрица. — Преди известно време спечелих последната

партия, но след това нямахме време да обсъдим въпроса. Някой друг ден ще вземем това решение...

ЕПИЛОГ

*Детската стая, имението Флечър
Седем години по-късно, 25 декември*

Беше Коледа и едно малко момиченце пееше фалшиво, като всички деца, които не блестят с дарба, а с весел дух:

— „Видях три кораба да идат, на Коледа, на Коледа.“

Баща му се присъедини към него. Дълбокият му плътен глас се плъзна като шоколад под пискливото гласче на момиченцето.

— „Видях три кораба да идат, на утрото на Коледа...“

А после детето изписка така, както прави човек, който ненадейно е полетял във въздуха и се е озовал върху нечийи рамене — дори и малките хора, които би трябвало да са свикнали с подобни грубости.

— Татко! — възропта Клементина, стиснала косата на херцог Флечър. — Трябва да спреш да го правиш. Grandmere^[1] ми каза, че не бива да пищя, защото вече съм млада дама. Но ти ме накара да изпищя. Не бях аз виновна.

Баща ѝ покорно я провесил с главата надолу, докато тя се разпищя още по-шумно, толкова високо, че двамата привлякоха вниманието на третия човек в стаята.

Преди Флеч да разбере какво се случва, около краката му се обвиха две пълни ръчички и пет остри зъбчета, две отгоре и три отдолу, се събраха.

— Ти пусна Клеми! — изкрещя едно гласче, едва-едва приглушено от копринения чорап в устата. — Ти пусна Клеми, лош тати!

— Не чорапите, Александър! — предупреди Флеч и пусна Клементина на пода толкова бързо, че косата ѝ полетя около раменете като жълта коприна. — О, проклетие! — простена той и откъсна сина си от крака си. — Ето че още едни чорапи си отидоха. Какво ще каже горкият Мортън?

Александър не прояви никакво съчувствие към камериера на херцога — беше прекалено зает да се кара на самия херцог.

— Не си добър с Клеми! — настоя той и добави: — Асандър, горе!

Флеч вдигна сина си на раменете си.

— Хайде, татко! — задърпа го Клементина за ръката. — Да се престорим, че виждаме три кораба!

Тя се понесе с танцова стъпка към прозореца, като влачеше Флеч зад себе си.

— „Видях три кораба да идат...“ — започна тя.

Този път Флеч я остави да го изпее сама, стиснала ръката му с малката си ръчичка. Закръглените коленца на Александър бяха до ушите му. Клементина се люшкеше напред-назад и очевидно виждаше как по заснежената алея се плъзгат високи кораби.

А после Флеч се обърна, защото по някакъв начин винаги разбираше, когато съпругата му влезеше в стаята. Дъщеря им продължи да пее абсолютно фалшиво, затова Флеч само се усмихна, вместо да я прекъсне. Александър изгука и започна да подскача по начин, който подсказваше, че иска или да се научи да лети, или да се премести в ръцете на майка си.

Усмивката на Попи беше толкова красива, че сърцето на Флеч едва не спря да бие от радост. Той я обгърна с ръка. Александър сложи длан върху къдриците на майка си и всички погледнаха през прозореца, докато Клементина продължаваше да пее.

— „На утрото на Коледа!“ — изписка тя и млъкна.

Флеч остави сина си на пода и привлече жена си в прегръдките си.

— Здравей — каза той.

И днес тя беше толкова прекрасна, колкото в мига, в който я видя за пръв път в Париж, и толкова възхитителна, колкото първия път, когато се любиха под една ела.

Децата бяха така свикнали да гледат как родителите им се прегръщат, че Александър се отдалечи на нестабилните си крачета, а Клементина взе куклата си и започна да ѝ пее — да! — „Три кораба“.

— Коледа е — промълви Флеч и устните му леко докоснаха устните на Попи веднъж, а после пак, защото вкусът ѝ беше хубав, ароматът — също, и защото беше негова. — Помниш ли, когато за пръв път те целунах така, в кулата на „Сен Жермен де Пре“? — И той я

целуна, за да онагледите думите си — страстна целувка, изпълнена с желание за притежание.

— Внимавай — прошепна тя малко задъхано. — Ще те ударя с маншона си.

Флеч плъзна пръсти по задните части на съпругата си.

— Харесва ми тази нова мода — каза той замечтано. — Никога вече не искам да видя обръч.

— Коледа — каза Попи и отметна кичур коса от очите му — е най-любимият ми ден от цялата година.

— Да, твоят ден... — съгласи се Флеч и се наведе по-близо до нея — ... да ядеш мъже от петмез и джинджифил.

— Знаеш ли какво приготви тази година главният готвач? — попита тя и го погледна с разширени, невинни очи.

— Не, какво?

— Жени от петмез и джинджифил! Позлатени и много вкусни.

Флеч се ухили.

— Да не искаш да кажеш, че е мой ред?

Попи се отпусна в ръцете му и му даде целувка, която ненадейно се превърна в нещо по-нежно и по-страстно, както се случва на Коледа.

— Трудно ще стане — прошепна тя след известно време.

— Защо? — попита Флеч. — Попи, аз...

Тя изви глава.

— Заради него ли? — попита Флеч.

Александър беше тяхното дръзко дяволче, но не, сега беше зает да блъска една малка карета в тухлената камина по начин, който със сигурност щеше да съсипе колелата ѝ.

— Той си играе — успокои я Флеч и обхвана лицето ѝ в дланите си. — Сигурна ли си, че това не е сън?

Нямаше значение, че жените в цял Лондон въздишаха, щом зърнеха Флеч. Нито пък че всички от неговата партия в Камарата на лордовете се обръщаха като един към него, когато им трябваше блестяща реч — и очевидна победа. И най-накрая, фактът, че съпругата му проявяваше всички признаци на огромно щастие и в леглото, и извън него... нейният мил съпруг просто не можеше да повярва докрай, че заслужава всичко това.

— Джон — каза тя и устните ѝ се извиха в широка усмивка. — Знаеш ли, че снощи беше Бъдни вечер и магаретата можеха да говорят с човешки глас?

Той вдигна вежда.

— Това ли е забелязала моята съпруга, естественичката? Писа ли на горкия Лудън? Може би точно този факт най-накрая ще му донесе професорското звание, което никога няма да заслужи, ако ти постоянно не му редактираш трудовете. Но съм сигурен, че университетът по-скоро би наел някой си П.Ф., автор на скорошни трактати върху опосумите.

— Може би не си забелязал — отвърна любящо тя, — но съм сигурна, че точно сега в тази стая има магаре, което вече не разбира английски. Сякаш... сякаш не е чуло всичко, което му казах снощи.

— Мисля, че херцогиня Флечър току-що нарече съпруга си магаре — отбеляза той. — Знаех си, че приличаш на майка си!

Тя замахна да го перне и той се сниши.

— Тези неща, които казах снощи... — започна Попи и почувства как след толкова години брак все пак се изчервява леко. — Снощи — прошепна тя, — след...

— След вечеря? — попита той и я погледна засмяно.

Въпреки всички тези години заедно, Попи все още не умееше да казва някои неща на глас, макар че се бе научила да ги прави много добре, когато бяха насаме. Затова тя просто придърпа главата му към себе си и го целуна от все сърце, с радостта, която идва от щастието да обичаш истински и да бъдеш истински обичан.

С радостта, която идва от знанието, че децата ти са абсолютно убедени, че са достойни за любов, и никога няма да чуят сурова дума или да усетят удар.

С радостта, която идва от това, че имаш тайна.

Но след известно време Попи си спомни, че искаше да му подари тайната си за Коледа, затова прошепна:

— Честита Коледа, Джон. — И взе ръката му в своята.

Под дланта си Флеч усети само лека извивка.

— Бебе? — попита той невярващо. — Бебе ли?

Тя кимна и очите ѝ се насълзиха.

— Друго бебе.

А после Флеч я завъртя във въздуха отново и отново, засмян, в голям кръг, който ѝ позволи да грабне Александър в ръцете си, а Клементина да зашава помежду им. Всички крещяха, смееха се и повтаряха:

— Бебе! Бебе!

И това си беше съвсем в реда на нещата. Все пак Коледа беше рожденият ден на едно бебе.

[1] Баба (фр.) — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Елоиза Джеймс

Заглавие: Афера по Коледа

Преводач: Мариана Христова

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Калпазанов

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Инвестпрес АД

Излязла от печат: 04.12.2017

Редактор: Борина Даракчиева

Технически редактор: Никола Христов

ISBN: 978-954-17-0318-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/12112>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.